

Trọng Sinh Chi Lang Tế Tử

Contents

Trọng Sinh Chi Lang Tế Tử	1
1. Chương 1: Con Trai Của Dư Hải Thiên Chết, Là Do Tai Nạn Xe Cộ	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3: Trong Phòng Không Khí Ấm Ấp	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	104
32. Chương 32	107
33. Chương 33	111

Trọng Sinh Chi Lang Tế Tử

Giới thiệu

Thể loại : đam mỹ, phụ tử, ấm áp, có chút hài, HE. Edit: LinhBeta : Mymy, LinhKhi đang đấu tranh để giành lại tài sản

1. Chương 1: Con Trai Của Dư Hải Thiên Chết, Là Do Tai Nạn Xe Cộ

Vị tổ tông kia tại đường cái đua xe tốc độ, chính diện gặp phải một chiếc xe kéo hàng, chở nặng hơn 10 tấn. Tuy hệ số an toàn của xe tương đối cao nhưng tất nhiên điều đó cũng không giúp giữ được mạng của y, chẳng sợ y lái chính là loại xe Volvo độ an toàn trên thế giới được xưng là cao nhất, phỏng chừng tốt lắm cũng chỉ là giúp y sống lâu thêm mấy phút đồng hồ. Nhưng mà xe nổi tiếng đúng là xe nổi tiếng, ít nhất vị nhị thể tổ kia dù không tuân thủ quy tắc giao thông, không có trở thành thịt vụn, mà là để lại một cái xác toàn thân.

Nhưng dù toàn thân hay là thịt vụn cũng không thể thay đổi bản chất sự tình, chết chính là chết.

Đương nhiên, làm đương sự đã chết, thấy xác chính mình không có giống như trứng cá muối bữa sáng y vừa ăn, y vẫn là rất vui mừng. Ít nhất thời điểm y đứng ở bên cạnh chính mình, không có tự ghê tởm nhổ ra. Tai nạn á, coi như trong bất hạnh gặp may đi.

Dư Lăng cho là mình chết coi như là chết có ý nghĩa.

Thứ nhất, y thuyết minh một cách vô cùng sinh động tầm quan trọng của việc tham gia giao thông có quy tắc, nói vậy nghĩa là việc chính mình trải qua có tác dụng làm tấm gương. Ít nhất trong vòng ba năm, tỷ lệ tai nạn xe cộ do nhị thể tổ làm ra sẽ giảm xuống mạnh mẽ, như vậy cũng giảm bớt gánh nặng cho nhân dân phải không?

Bọn họ không bao giờ còn lo lắng, bản thân mình thành thành thật thật mà đi ở đường cái, đột nhiên không biết tại sao từ trong góc lại lao ra một cái xe như chó điên, “phanh” một tiếng hất tung người lên trời.

Bay lên trời coi như tốt, ít nhất sinh tử tại thân phú quý tại thiên, nhanh chóng tìm một chút, có khi còn có thể giữ được nửa cái mạng. Nếu bất hạnh bị đụng vào bánh xe, trùng hợp cái kia chó điên lại là quỷ đòi mạng, tính toán chi li, bắt chẹt vài bữa tiền cơm, hoặc là nhiều phiêu mấy người phụ nhân, hẳn sẽ ở trên người của bạn lần qua lần lại, lần qua lần lại, thẳng đến đem bạn nghiền thành trứng cá muối (tức là nghiền nát á).

Kia mới kêu là một cái oan uổng đầu. Cho nên, y thoát nhìn coi như không tội, chẳng sợ không thể chết lại, mấy anh cảnh sát cũng phải thật cẩn thận đối đãi y, liên da y cũng không thể làm xước. Lái xe thoát nhìn là người dãi gió dầm sương, lái xe thành thật cẩn thận, nghiêm nghiêm thực thực bị trời gô, miễn cho hẳn chạy thoát, còn phải hai cảnh sát về mặt dữ tợn trông coi.

Nhìn một cái, tên lái xe đáng thương kia thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần.

Tự cho mình là người bị hại mà nói, tên lái xe kia cũng thật sự là oan, rất oan a. Người ta làm gì? Không phải là tại buổi tối, vì muốn kiếm ít tiền đem xe vận tải nặng 20 tấn không được chạy đến trung tâm tiền vào chợ nội thành sao? Loại sự tình này cũng không phải lần đầu, kiểu giống như là phần lớn ngôi sao nữ đều là “bồi ngủ” cao cấp đấy thôi. Mọi người đều biết nhưng không nói rõ thôi mà.

Việc hẳn làm cũng không sai, cái sai duy nhất của hẳn chính là thời điểm cùng một tên thiếu gia ăn chơi chác táng đụng thành một khối, hẳn không để cho tên thiếu gia đâm hẳn, mà là hẳn đem tiểu tổ tông kia đâm chết.

Thân ái, đây là lỗi sai lớn nhất của anh a!

Dư Lăng tin rằng, vị lái xe vận tải đáng thương kia nếu có thể tiên đoán biết trước, chẳng sợ dù chỉ có thể biết trước một giây, hẳn dù tình nguyện đem xe của mình đâm vào tường, cũng sẽ đem đường nhường lại cho vị nhị thể tổ này.

Đáng tiếc hối hận cũng đã muộn, Dư Lăng vui vui vẻ vẻ nhìn đại thúc đáng thương trước mặt, xem đầu mình như đầu người khác mà hướng xe cảnh sát đập bang bang, hướng về phía xe cảnh sát đập đầu đến không biết trời trăng gì hết, từng tiếng, từng tiếng, bang bang... máu bắn ra văng khắp nơi, theo bánh xe cảnh sát chảy xuống.

“Anh bạn, cần gì chứ, anh hiện tại chính là lập tức cắt cổ hay thắt cổ, cũng kéo không trở về vị tiểu thiếu gia quý giá kia.” cảnh sát trông giữ bên cạnh, không biết là đau lòng xe của mình hay là thương xót lái xe tự mình hại mình mà nhìn hấn mở miệng nói một câu thiện tâm.

“Tôi không muốn ngồi tù, tôi còn có một đứa con trai mười tám tuổi đâu, nó vừa mới thi lên đại học, nếu tôi ngồi tù, nó còn đi đến trường như thế nào a.” lái xe thì thảo tự nói: “Tôi không cần ngồi tù...”

“Đến ——” tên cảnh sát hết kia chỗ nói rồi, đối với người lái xe xui xẻo cũng có vài phần đáng thương: “Anh nghĩ rộng ra đi, đây đều là mệnh. Anh nói anh làm chi vì ít tiền, cứ nhiên chạy xe 20 tấn đến trong nội thành. Nội thành hơn một triệu xe a, nếu không gặp phải anh, vị tổ tông kia chính là đâm vào tường, người ta đánh rầm cũng không sao. Aiii, cũng không biết anh cùng vị tổ tông kia ai xui xẻo hơn?”

Tên cảnh sát kia cũng nói không rõ ràng, muốn oán trách vị tổ tông kia thì người ta trừ bỏ siêu tốc, vượt đèn đỏ gì đều không có, nếu không gặp phải xe vận tải lớn không nên xuất hiện cũng không đến mức đưa đến bệnh viện không kịp sẽ chết. Muốn trách người lái xe thì trừ bỏ quá tải, người ta cũng không có sai, thành thành thật thật mà tuân quy tắc thủ giao thông, đã bị người thẳng tắp đụng phải.

Nhưng là, một người chết, một người không chết, cố tình cái người đã kia chết trong nhà tài cao thế lớn, hơn nữa người chết lớn nhất, anh không xui xẻo ai xui xẻo a. Vị cảnh sát kia thương hại nhìn người lái xe, anh còn không bị tại tai nạn xe cộ chết đâu. Được! nể tình người chết, liền không tố cáo anh hủy hoại xe cảnh sát.

Lái xe vận tải lại bắt đầu ” bang bang “, đem đầu của mình thiếu chút nữa biến thành dưa hấu nát.

Dư Lăng ở một bên nhìn đều thay hấn đau răng, không có cách nào, y bình sinh sợ nhất chính là đau, khi còn bé tiêm phòng, hai người đều ấn không giữ nổi y. Lão thiên khả năng cũng biết, cho nên để cho y khi chết cảm giác đau đều không có, vừa mở mắt liền nhìn linh hồn của chính mình bay trên trời.

Đúng rồi, y mới vừa nói đến chỗ nào, hình như nói đến chính mình chết có ý nghĩa?

Đúng. Dư Lăng bay lơ lửng ở trong không trung dùng sức gật đầu một cái, nhìn bàn tay mình trong suốt, lại xuyên tường mà qua.

Con người rốt cuộc có linh hồn hay không? Người này thì nói có, người kia lại nói không, người này không thuyết phục được người kia, người kia cũng không chứng minh được là mình nói đúng. Hôm nay rốt cuộc có được đột phá trọng đại, bước tiến triển lớn trong lịch sử.

Hiện tại, Dư Lăng có thể dùng minh họa là chính mình, sự việc tự mình trải qua nói cho mọi người trên thế giới, người tuyệt đối có linh hồn. Nhìn y, chính là căn cứ rõ ràng chính xác a.

Cũng không biết có hay không hắc bạch vô thường.

Dư Lăng cả đời này không có gì yêu thích, —— đương nhiên thời điểm y chết mới hai mươi một tuổi, cũng chưa kịp phát triển yêu thích cái gì —— chính là thích hưởng thụ, tham luyến rượu ngon, thích mỹ nhân, yêu thích lang thang chơi xe, hoang đường, tùy hứng, ác độc, điên cuồng, vô pháp vô thiên. Y sinh ra đã rõ ràng, từ nhỏ liền có hết thảy, y là con cưng của thượng thiên, cả đời cũng chẳng sợ phải động một cái ngón tay, có thể hưởng thụ sinh hoạt tốt nhất. Nếu không phải nghiệp chướng khiến y thành mục tiêu bị đụng xe, trừ bỏ uống rượu tốt nhất, đi xe tốt nhất, y còn có thể chơi nữ nhân tốt nhất.

Đương nhiên, thời điểm y đùa nam nhân, tìm nam nhân cũng là tốt nhất. Điều này nói lên dù y cũng là đàn ông, cũng không biết cuối cùng ai mới là người được lợi.

Y khi còn sống, quỹ đạo đã muốn cố định. Dư Lăng thường xuyên nghĩ, chỉ sợ có tử vong mới có thể làm cho mình động dung, bất quá trên thế giới đã có quỷ, rốt cuộc có hắc bạch vô thường hay không a.

Dư Lăng ngồi xổm trên mặt đất họa quyền quyền(vẽ vòng tròn), chờ đợi hắc bạch vô thường trong truyền thuyết mang chính mình đi địa phủ, sau đó lại một lần nữa đầu thai. Lần này y nhất định đem cuộc đời mới trở nên tươi sáng hơn, tuyệt không là vương bát đản như lúc chết.

Nếu như không có hắc bạch vô thường như lời nói, y cũng chỉ có thể đi xem quỷ xuyên tường, quỷ phụ thân, quỷ giết người, hoặc là cùng nam nhân qua một khoảng thời gian yêu đương?

Ấu đó cũng là một ý kiến hay.

Đang nghĩ tới nhập thần, cùng với âm thanh phanh chói tai, một chiếc xe màu đen có rèm che “két” một tiếng, dừng ở trên mặt đất giữa nơi Dư Lãng ngồi chồm hổm.

Đúng vậy, cũng không phải là ở giữa. Y ngồi chồm hổm trên mặt đất, xe ngừng, địa phương hẳn ngồi xổm vừa lúc một phần hai bộ phận của xe đi qua.

Dư Lãng hơi hơi mở to hai mắt, nhìn cái xe tối om lại thâm trầm đến độ có thể trực tiếp trưng dụng làm xe tang kia, vù một cái thẳng tắp vọt tới mặt mình. Dư Lãng còn chưa khép miệng lại nhìn xe trực tiếp xuyên qua thân thể của chính mình, y liền cùng người ngồi ở ghế sau của xe mắt đối mắt.

Vô nghĩa a, chẳng sợ y là một con quỷ, không nói là có thể giống như người bình thường bị tông bay lên trời hay không. Y cũng là có quyền lợi của quỷ, không biết người dọa quỷ cũng là có thể hù chết quỷ sao?

Dư Lãng ngồi chồm hổm trên mặt đất, sàn xe đem y phân thành hai. Y càng nghĩ càng buồn bực, thành người trong suốt còn chưa tỉnh, dựa vào cái gì ông thì được ngồi tới thì phải đứng, lập tức hẳn liền vồ vồ quần áo đứng lên, ngồi xuống bên cạnh tên khốn kiếp kia.

“Tiên sinh, bọn họ đem thiếu gia mang ra đến đây.” Nói chuyện chính là tài xế lái xe, Dư Lãng phía trước từ cửa sổ quay đầu vừa thấy. Đúng lúc đó, bốn năm cảnh sát đem cái siêu xe bị đâm đến biến dạng, thành tứ phân ngũ liệt, một dạng giống như nâng tổ tông đem y mang đi ra.

Tên khốn kiếp kia, sạch sẽ đi nhặt xác cho tôi đi, nếu tôi đã chết trước mặt ông, tôi cũng sẽ không để ý ông đem mộ địa xa hoa của ông tặng cho tôi đâu, bất quá tốt nhất điều khắc cho tôi một cái bia mộ càng hoa lệ một chút, ai bảo ông là lão tử của lão tử đâu, lão tử lại so với ông chết trước, số tiền kia ông nên chi ra a.

Đúng vậy, tên hỗn đản này chính là kẻ so với y càng vương bát đản hơn – ba ba ruột của y.

Tiền của cha mình một số tiền lớn, Dư Lãng ha hả cười không ngừng, thẳng đến khi y không cười nữa, hỗn đản ba ba bên cạnh y vẫn là ngồi ở ghế sau xe, không chút sút mẻ.

Dư Lãng nổi giận, vương bát đản, chẳng lẽ ông muốn đem tiền ma chay của con trai ruột đều tỉnh lược đi sao? Ông cho là tôi hiếm lạ sao, ông cái đồ tử hỗn đản, nếu không vì ông lão tử như thế nào sẽ chết a.

Dư Lãng hiện tại chết đến không rõ ràng cũng không biết mình là bị ai hại chết. Nghĩ đến việc y chết có ít nhất bốn bàn tay người nhúng vào, không có cách nào, cái này vương bát đản rất có khả năng sinh, sinh cho y một cái đội bóng đá toàn tiểu đệ đệ. Tính riêng mấy bà mẹ của đám em trai, y khẳng định sẽ vượt qua bốn bàn tay, nếu tính kỹ hơn nữa, mười bàn tay đều đếm không đủ.

Ai bảo mẹ y là vợ chính thức còn y là con trai trưởng a. Tại Dư gia, theo truyền thống gia đình, y mà không chết đi đám con riêng kia ai cũng không thể leo lên.

Dư Lãng miên man suy nghĩ nửa ngày, thấy vương bát đản trên xe còn không đi xuống nhặt xác cho mình, vung tay lên, một bàn tay liền tát đi qua. Tát một cái, cảm giác thực thích, trách không được cái này vương bát đản không có việc gì liền thích dùng bàn tay đánh mình đâu.

Đánh bạt tay Dư Hải Thiên, Dư Lãng nháy mắt có một loại tâm tình nông nổi xoay người đem ca xướng thư sướng. Đường như ăn cả quả nhân sâm, cả người mỗi cái lỗ chân lông phải gọi là la hét thoải mái.

Loại cảm giác này, người ta gọi là muốn ngừng mà không được.

Hiện tại tôi cũng không phải con của ông, cho đồ vương bát đản nhà ông dám đánh tôi, hiện tại ngay cả lợi tức cũng trả trở về cho tôi. Y lại đánh thêm một bàn tay cho bồ tức một chút, vui rạo rức muốn ngừng mà không được, tiếc một cái là đánh hẳn lại không có tiếng vang, nếu như có thể mang theo phổi âm chất chất liền rất tốt.

Dư Lãng trừu chính là thích lắm, chợt nghe bên tai có một tiếng thét kinh hãi.

“Người a!! Mau tới tiên sinh học máu!!”

Chỉ nghe “xì” một tiếng, y cảm giác đến hết lạnh lại nóng lên, chất lỏng hồng sắc đầy trời, giống như một mũi tên nhọn, xuyên qua mặt của y, dừng ở chỗ ngồi đối diện, giống một đóa hoa mai trong tuyết nhất dạng điểm lệ.

Trong khoảnh khắc hoảng hốt, y cảm nhận được mùi máu tươi trong không khí làm người ta buồn nôn.

2. Chương 2

Edit: Linh

Dư Lăng thực ra là đồ phá hoại, tuy rằng y chưa bao giờ thừa nhận mình là đồ phá hoại, nhiều nhất chỉ là dùng cường quyền bắt nạt nữ sinh một chút mà thôi. Hiện tại vài người có ít tiền ít quyền, ai không khi nam bá nữ a, dựa vào cái gì đã nói y là đồ phá hoại a?

Y vẫn cho rằng y là một người thật là lương thiện, nhưng là tất cả mọi người cho rằng y là đồ phá hoại. Y đành phải cho rằng y thực là đồ phá hoại.

Tuy nhiên thừa nhận thì thừa nhận, Dư Lăng không những không có thay đổi điểm này mà còn chưa từng có tính toán thay đổi bao giờ.

Sống lại một lần, hành vi của y không hề thay đổi. Y dùng hành động nói cho mọi người, không có đồ phá hoại nhất, chỉ có đồ phá hoại hơn.

Bất quá ai có thể nghĩ ra là tên Dư Lăng phá hoại này có thể sống lại đâu. Thời điểm mọi người biết y bị tai nạn xe cộ chết, một đám bại gia công tử mở mấy bình Champagne, kêu một tá mỹ nữ đến chúc mừng trên thế giới rồi cuộc mất đi một tên tai họa. Tất cả mọi người đều cảm thấy lão thiên gia nhìn không vừa mất tên này đi, cho nên đem Dư Lăng thu về.

Dư Lăng sống lại.

Cái này gọi là người tốt sống không lâu tai họa lưu ngàn năm, Dư Lăng nhìn bàn tay nhỏ bé mập mạp, một bàn tay đầy thịt, năm ngón tay nhỏ bé thè với trời: vì không cô phụ lão thiên gia lại cho y một cái mệnh, y kiên quyết tiếp tục làm đồ phá hoại.

Dư Lăng bị mùi máu tươi buồn nôn xông đến choáng váng đầu não, thời điểm lần thứ hai mở to mắt, toàn thân bị người ôm vào trong ngực. Cảm giác cả người trống trơn không mặc quần áo, một cái tay lớn còn sờ tại mông chính mình, nam nhân ôm y dục vọng chiếm hữu mười phần, y cũng không phải một kẻ không biết gì, lập tức liền cho là mình bị XX, bất quá y cho rằng đem mình XX chính là nam nhân kia.

Cảm giác rất chân thật, nhớ đến hiện trường tai nạn xe cộ vừa rồi, còn có mùi máu tươi lưu lại trong lỗ mũi, dường như mình đang nằm mơ. Y nhéo một chút cánh tay của mình, đau a, nhìn tại hiện tại không phải nằm mơ, thì phải là vừa rồi chính là mộng, lại còn là ác mộng.

Dư Lăng một tay vuốt cằm, nhất thời liền vui mừng vô cùng, y đã nói đi, bản thân làm sao có thể xui xẻo như vậy liền tuổi trẻ chết sớm đâu, y thấp bao nhiêu nén hương a, đã lạy Phật bao nhiêu lần a, thêm bao nhiêu tiền a đèn dầu a, cái gì đắc đạo cao tăng không nói nhưng chính mình phải là Phúc Thọ Lộc tam toàn a.

Vừa mới thở nhẹ một hơi lại bị gương mặt trên đỉnh đầu làm sợ tới mức trợn tròn mắt.

Đây không phải là khuôn mặt của người yêu y, như này là sao a?

Một kẻ xa lạ chạy đến trên giường mình phạm tội cường gian, một giây này y không hề nghĩ ngợi liền đưa một bàn tay tát tới.

“Ba” một tiếng, thân thể tương giao. Một giây này y đánh người đến nghiến.

Nam nhân giống như một con tôm lược, lập tức từ trên giường nhảy mạnh xuống, bờ ngực trần trụi kịch liệt đập phòng, hiển nhiên là khó thở: “Mẹ kiếp, đứa nào dám đánh lão tử?”

Nam nhân nhìn xung quanh trái phải, toàn bộ căn phòng ngay cả quỷ còn không có, chỉ thấy một đứa nhỏ mập mạp, bọc chăn co lại trong góc giường, lộ ra một cái đầu nhỏ nhìn qua, đỉnh đầu có tóc vểnh lên trên, tròn tròn mắt tràn đầy vô tội nhìn hắn.

Không thể nghi ngờ, không phải là ma quỷ đánh người mà chính là đứa bé kia.

Lúc này, đứa bé khóc không ra nước mắt giơ bàn tay mập mạp của chính mình lên, tay của tiểu hài tử phát triển cũng không tệ lắm, da nhẵn thịt nhiều, dinh dưỡng cũng không tồi. Một bàn tay hài tử năm tuổi, một cái cánh tay đầy thịt, Dư Lăng không cần soi gương cũng biết mình từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới cả người là hình dáng đứa nhỏ béo béo, trắng trắng mập mạp giống hệt cái bánh bao thịt nhỏ nóng hổi hấp.

Không cần tìm thêm chứng cứ ở nơi nào, tiểu hài tử trên cơ bản có thể kết luận y trở lại khi còn bé. Người đứng trước mặt y kia, chính là cái tên hỗn đản kia, trừ y là một kẻ vương bát đản trên thế giới không còn một ai càng giống vương bát đản hơn y ngoài hắn.

Wương bát đản trong miệng Dư Lăng là ba ruột của y – Dư Hải Thiên.

Dư Lăng hiện tại năm tuổi, Dư Hải Thiên hiện tại cũng mới hai mươi tuổi, cấp ba nhảy qua hai lớp, đại học còn có một năm nữa là tốt nghiệp. Từ nơi này có thể nhìn ra, Dư Lăng gọi hắn là vương bát đản cũng không oan uổng hắn. Thời điểm mỗi lần đều có người nói Dư Lăng đồ phá hoại, y luôn nghĩ rằng đây là di truyền. So với y càng là đồ phá hoại chính là ba y. Tức là dù y có là đồ phá hoại, cũng không có trò giỏi hơn thầy giống ba tại lúc mới mười lăm tuổi làm nữ sinh to bụng nha. Đây là cỡ nào thành tựu làm người ta chú ý a, ai có thể tại mười lăm tuổi liền làm một nữ nhân bụng đại. Không, không, tại thời điểm mười lăm tuổi, chơi nữ nhân so với muốn làm nữ nhân to bụng còn khó hơn.

Dư Hải Thiên, ông quả nhiên thiên phú dị bẩm a, Dư Lăng bội phục nghĩ lại, như thế nào lúc tôi mười ba tuổi, ông đem tôi quản chế đến bằng AV đều không có xem qua đâu, đừng nói là súng thật đạn thật tự mình ra trận.

Nam nhân Vương bát đản đem đứa nhỏ béo trắng nhà mình ôm vào trong ngực, xoa nắn vài cái, vỗ mông nhỏ thịt thật một chút: “Tiểu bảo bối, hôm nay như thế nào ngoan như vậy, cứ nhiên tự mình rời giường? Rõ ràng mọi ngày trước khi mặt trời chiếu đến mông cũng không dậy đâu?”

Dư Lăng hừ một tiếng, như thế nào? Lão tử chính mình rời giường ông mất hứng a, ông là không phải còn muốn ôm lão tử đi tắm nước lạnh a? Chỉ có ông phải gọi con mình rời giường? Ông có hay không cái gọi là đạo đức nha.

Dư Hải Thiên tiếp thu phương thức giáo dục ác quỷ, phương thức giáo dục của hắn chỉ có một từ – đánh. Không nghe lời – đánh, nghịch ngợm gây sự – đánh, thành tích cuộc thi không tốt – đánh, gây tai họa – đánh.

Dư Lăng trời sinh thích ương bướng, càng cấm càng thích làm. Nếu sau này không có dùng roi giáo dục y, không chừng y còn không có hư hỏng như vậy đâu. Nếu Dư Hải Thiên uy hiếp y nói: “Nếu mày dám gây sự lão tử liền đánh mày” thì y càng muốn đi làm.

Trước đây ba ngày hai lần bị Dư Hải Thiên cầm roi da đánh, thời kì phản nghịch kia cứ ba tháng thì có hai cái nửa tháng bị đánh vào bệnh viện.

Dư Lăng vẫn cảm thấy mình đầu thai làm con Dư Hải Thiên quả thực chính là số mạng xui xẻo tám đời. Người khác hâm mộ y cầm ngọc thực, y hận không thể cùng người khác đổi chỗ. Y từ bé cứ như vậy lớn lên, về sau một đám đệ đệ của y dưới roi da của Dư Hải Thiên, không có một đứa hiền lành, tất cả đều như lang như hổ, hợp nhau để đối phó y, Dư Lăng càng hận không thể một phát biến thành cô nhi.

Dư Hải Thiên, con mẹ nó ông đây là dương nhi tử sao? Ông đây là dương cổ độc hay là dương sâu a.

Dư Hải Thiên ôm con trai bảo bối của mình, cố gắng không nhu nhu vết bàn tay trên mặt. Tuy rằng Dư Lăng tuổi còn nhỏ, nhưng lúc ấy y đột nhiên nhìn thấy Dư Hải Thiên sống lại thoải mái lắm nên khi đánh

lên mặc dù người nhỏ nhưng sức lực không nhỏ, vẫn là tại trên mặt ba mình để lại một dấu bàn tay nhỏ. Nếu là người khác đừng nói là dám đánh mặt hắn, chính là đụng một chút Dư Hải Thiên đều không có tha cho đâu. Bất quá người đánh hắn lại là con trai bảo bối, hắn cũng liền bỏ qua.

Ai bảo đây là con trai của hắn đâu. Dư Hải Thiên trên khuôn mặt trắng trắng tròn tròn của Dư Lăng hôn một cái, nhìn như thế nào cũng thấy đáng yêu, vươn ra một ngón tay ấn lên hai má căng phồng bạch bạch nộn nộn, ấn một lần rồi lại lần nữa: “Ồi cục cưng của ba ba, nhìn con tức giận kìa, đến nói cho ba ba là ai khiến con tức giận, ba ba thay con dạy hắn. Dám trêu con trai cục cưng của ba ba, ba ba khiến hắn hối hận muốn đầu thai.”

Dư Lăng bần mặt thối thối, đối với ngón tay ấn ấn hai má chính mình làm như không thấy. Chọc, ông còn chọc nữa, lão tử cũng không phải bột bánh bao lên men, chọc lần nữa? Còn chọc má một lần nữa bằng bất cứ giá nào lão tử cũng cắn rưng tay ông, lão vương bát đản.

Dư Lăng xèo xèo nghiêng răng.

Mẹ nó! Ai chọc tôi? Là ông chứ ai. Nếu ông không “vui chơi ra sản phẩm” tôi sẽ tuổi trẻ chết sớm sao? Cũng không biết tôi chết sẽ tiện nghi tên tạp chủng nào của ông. Thật sự là xui xẻo tám đời, tôi đời trước đen đủi đầu thai làm con của ông, giờ khó khăn lắm mới sống lại, vẫn là làm con của ông.

Lão tử đời trước làm cái gì thiếu đạo đức, rốt cuộc thiếu ông bao nhiêu a, cả đời không đủ còn, còn muốn hai đời trả nợ.

Nhớ tới tương lai một mớ em trai của chính mình, Dư Lăng vươn bàn tay đầy thịt hung hăng nắm một phen khó hạ của Dư Hải Thiên, hận không thể đem na căn của hắn trao xuống dưới, đem một đồng em trai tiêu diệt tại trạng thái này.

Dư Hải Thiên lúc ngủ thích khóa thân, hắn ngủ khóa thân nhưng Dư Lăng lại muốn mặc quần áo. Nam nhân sáng sớm đều sẽ có phản ứng, nơi đó có hơi ngẩng đầu. Nếu mặc kệ như lời Dư Hải Thiên nói thì trong chốc lát sẽ bình thường trở lại.

Dư Lăng một tay nhỏ bé một trao đi xuống, tay đặt xuống đồ vật kia liền trở nên cứng rắn.

Phi, đồ háo sắc chết tiệt vạn năm động dục, Dư Lăng như bị lửa cháy đến mông nhanh chóng đem tay mình buông ra, tay kia dùng sức hướng đệm trên giường cọ cọ. Mẹ! Loại sắc lang bệnh hoạn này sẽ lây bệnh.

Dư Hải Thiên không quan tâm bộ vị mẫn cảm của bản thân bị người cầm lấy. Hắn nuôi con trai cũng không phải con gái, hơn nữa, con gái cũng sẽ không ngủ cùng hắn a. Bất quá, phản ứng của Dư Lăng ngược lại khiến hắn kinh ngạc nhú mày. Hắn nhìn con trai sung sức cọ tay vào đệm, một tay chỉ vào đồ vật của chính mình khẽ ngẩng đầu hỏi: “Lại đây bảo bối, nói cho ba ba đây là cái gì?”

Không phải là hai cục thịt ở gần kê kê sao?

Được rồi, có lẽ ông chính là kẻ đa nghi, nhưng không đến mức ngay cả đứa trẻ con cũng nghi ngờ đi?

“Bẩn.” Dư Lăng phun ra một chữ. Y biết hành vi vừa rồi của mình khả năng có chút không thích hợp với tuổi hiện tại. Hiện tại y không rõ ràng lắm chính mình chính là sáu tuổi hay bảy tuổi, bất quá mặc kệ là sáu tuổi hay bảy tuổi, cũng không nên biết hai lượng thịt kia là cái gì, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại nói một câu thiên chân vô tà phù hợp tuổi chính mình, ngẩng đầu rất là đắc ý: “Đó là nơi phun ra nước tiểu nha.”

“Cục cưng của ba ba thật thông minh.” Dư Hải Thiên bật cười, cũng vì lòng nghi ngờ của mình bật cười. Trẻ nhỏ năm tuổi thế nào biết này đó a, cũng không có ai dám ở dưới mí mắt Dư Hải Thiên hắn, dạy nhi tử Dư Hải Thiên sự tình không đứng đắn linh tinh.

Bất quá nên đề phòng a đề phòng. Dư Hải Thiên đem đứa con tròn trịa ôm vào trong ngực, nhìn mi, nhìn mắt, nhìn làn da giống như khối đậu hũ trắng mềm, càng xem càng hiềm lạ, hắn đem Dư Lăng kéo lại gần người: “Cục cưng, ba ba nói cho con biết một câu a, con nhất định phải nhớ rõ, trừ bỏ ba ba, nơi dùng để đi tiểu không thể để bất luận ai nhìn, biết chưa?”

“Vì cái gì a?” Dư Lăng ngược đôi mắt ngây thơ vô tội, trượt đi nhìn Dư Hải Thiên. Ông nói cái thí gì a Dư Hải Thiên. Tư tưởng của ông là cỡ nào xấu xa a, hiện tại ông cũng biết cái từ luyến đồng này a. Mau nói, ông đã tàn phá mấy đóa hoa mà lại cho rằng người người cũng giống như ông là một tên biến thái a.

Dư Lăng nghĩ rất có đạo lý, luyện đồng qua hai mươi năm nữa đa số mọi người đều biết. Nhưng là hiện tại người bình thường nào lại có suy nghĩ này. Ông nói ông không tiếp xúc qua, ai tin nha.

Dư Lăng suýt chút nữa thì phát cáu, y sớm biết rằng cái lão vương bát đản này không phải người tốt, nhưng y thật không ngờ hần cư nhiên lại biến thái như vậy.

Dư Hải Thiên bị Dư Lăng nhìn, về mặt già nua đỏ bừng. Hần nên như thế nào hướng một đứa nhỏ năm tuổi giải thích loại quan hệ nhân quả này a? Hần cũng là nhất thời hồ đồ, trước đó vài ngày nước Mỹ âm ỉ một vụ án liên quan đến trẻ nhỏ, nháo đến rất lớn. Con trai hôm nay thành linh có chút dị thường, khiến cho hần hiểu sai, hôm nay tưởng đề phòng cẩn thận đi, chính là con không hiểu. giải thích không nói đến vấn đề con hần nghe không hiểu, hần cũng không muốn làm nhiễm bẩn tâm linh thuần khiết của con a.

Tâm linh thuần khiết? Dư Lăng nếu biết thuật đọc tâm, biết Dư Hải Thiên hình dung y như vậy y sẽ nôn tại trong ngực của hần, phun cho cả người hần đầy mùi. Đây là khen sao? Đây đối với Dư đại thiếu gia tung hoành bụi hoa, nam nữ đều ăn đó là vũ nhục a, vũ nhục!!!

Đương nhiên Dư Lăng không biết thuật đọc tâm, y lúc này tràn ngập tò mò, lợi dụng hình thể hiện tại như vậy bất luận kẻ nào cũng không có tâm phòng bị, dùng mắt to ngây thơ nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba, ba ba, vì cái gì không thể để cho người thấy nơi dùng để đi tiểu của con? Con là con trai, con gái mới có thể không cho người thấy nước tiểu đâu.”

Con trai còn nhỏ, tùy chỗ đi tiểu mới là bình thường đâu. Thậm chí có đứa trẻ nghịch ngợm, có khi còn cùng bạn chơi trò ai đi tiểu được xa hơn ấy.

Dư Hải Thiên ê rằng, hần không có cách nào giải thích cho con mình loại vấn đề này, thế giới người lớn này tương đối phức tạp. Ôm con trai suy nghĩ, chỉ có thể dẫn dò: “Dù sao, cục cưng nhớ kỹ lời nói của ba ba, đừng cho người chạm vào tiểu kê kê của con, biết không? Ba ba thích bé ngoan, cục cưng phải làm bé ngoan, nghe lời ba ba nói, a?”

Còn bé ngoan? Ông nếu cao hứng, tôi chính là mất hứng.

Dư Lăng mặt không đổi sắc gật gật đầu, bắt quá loại vẻ mặt này trên khuôn mặt bánh bao lại càng đáng yêu hơn nữa.

Dư Hải Thiên nhin không được lại hôn vài cái, cười ha ha, giống như thường ngày đều vậy, tự mình mặc vào một cái áo ngủ, cho con trai xem một bộ dạng đàn áp người hiền lành, ôm con vào phòng tắm.

Đi vệ sinh xong, lại sờ sờ chim nhỏ của con mình, bắt lấy nhảm ngay bồn vệ sinh: “Đến con trai, đi vệ sinh.”

Nét mặt già nua của Dư Lăng hồng thắm, đời trước y trước bảy tuổi, mỗi lần đi nhà cầu, đều là Dư Hải Thiên tự mình xi cho y tiểu, đây là sự kiện sỉ nhục nhất trong cuộc đời của y.

Một cái sự kiện khác, chính là phát sinh vào thời gian bạn nhỏ Dư Lăng ngày đầu tiên khai giảng tiểu học.

Dư Lăng không có đi nhà trẻ, bảy tuổi lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể, chính là đi học tiểu học, nghĩ đến một đám bạn nhỏ bởi y chơi, hoặc là bị y chơi, cái kia hưng phấn a, hưng phấn mà cả đêm đều không có ngủ say, sáng sớm uống một chén lớn sữa, bị kích động mà liền đến trường học.

Không hết một tiết, còn không có phân xong lớp học, bàng quang của bạn nhỏ Dư Lăng đã không thể đựng thêm nữa, lắc lắc mông nhỏ y rất là lễ phép, phi thường tiêu chuẩn ngồi ở bàn giờ tay lên tiếng. Y muốn đi tiểu.

Chủ nhiệm lớp lập tức đồng ý, còn sợ y bị ngã vào trong bồn cầu mà đặc biệt đem Dư gia tiểu thiếu gia ôm đến cửa nhà vệ sinh.

Khi đó Dư Lăng bị nuôi sai phương pháp, đỉnh điểm đều không biết cái gì gọi là liêm sỉ, lập tức kéo quần áo chủ nhiệm vào WC. Đứng trước mặt bồn cầu liền mang bộ dáng đại gia chờ chủ nhiệm cởi quần nhỏ của hần, nắm chặt tiểu kê kê hầu hần đi tiểu.

Chủ nhiệm lớp liền buồn rầu a, Dư đồng học trò như thế nào không đi tiểu đâu.

“Cô không đem tiểu kê kê lôi ra, con như thế nào đi tiểu đâu?” bạn nhỏ Dư Lăng thần tình ngây thơ.

Vị kia mới là tiểu cô nương tốt nghiệp từ trường sư phạm, nghe xong lý do của y, nhất thời mặt đỏ tai hồng, nhanh như chớp giống như là có người ở phía sau đuổi theo mình không đến một phút đồng hồ đem nam chủ nhiệm lớp bên cạnh mời lại đây, cho y đỡ lấy chim nhỏ của Dư Lăng.

Sau, Dư Hải Thiên bị gọi vào trường học, bị vị kia tiểu cô nương lấp bắp giáo dục một trận, “cưng chiều là không tốt, cần bồi dưỡng đứa nhỏ của mình khả năng tự lực, ngài xem, đứa nhỏ bị người chiều đến độ sẽ không chính mình tự đi tiểu.”

Dư Lăng trở thành nhân vật nổi tiếng nhất của trường tiểu học. Phỏng chừng trong vòng một trăm năm sau, cũng sẽ không xuất hiện kẻ nào so với y càng dọa người.

A di đà phật, cảm tạ lão thiên mang y về tới thời điểm lúc chuyện này còn không có phát sinh.

Dư Lăng biết biết cái miệng nhỏ phần hồng sắc của chính mình, cầu nhàu đem chim nhỏ của mình từ trong tay Dư Hải Thiên đoạt lại đây. May mắn Dư Hải Thiên chính là tay cầm không dụng lực, bằng không lấy bộ dáng hung tợn của Dư Lăng, đem tiểu kê kê của mình kéo thành hai đoạn là rất có khả năng.

“Cực cưng, con định tự mình xi xi sao?” Dư Hải Thiên ngồi xổm người xuống, có chút buồn cười nhìn con trai của mình: “Bằng không ba ba trước làm mẫu cho con một chút.”

Dư Lăng hung tợn mà trừng mắt nhìn cái nam nhân một bộ dáng ác liệt này, ông cái tên xấu xa này, rất xấu.

Trước kia, mẹ y mỗi lần đều ghen tị nói, Dư Hải Thiên lúc ánh mắt đầu tiên nhìn đến y liền đặc biệt thích y, hai người bọn họ rất có duyên phận tử. Tiểu mao đứa nhỏ mười lăm tuổi, vừa thấy được y, lập tức liền thể hiện tình thương mệnh mệnh của cha. Đối y có hứng thú lớn lao, uy sữa, tẩy tã, tắm rửa, tuy rằng sữa là hạ nhân pha tốt lắm, đưa đến trong tay hắn, tã bị thay thế tùy tay liền ném, nhưng là mỗi người cũng biết Dư Hải Thiên đối y sủng a, sủng hận không thể đem y phủng ở lòng bàn tay, ôm vào trong ngực, cái kia bảo bối a, chính là nhi tử muốn sao trên trời, hắn đều có thể chế tạo hỏa tiễn, hái xuống cho y.

Dư Lăng cũng từng cho rằng, có một người hiểu rõ chính mình nhất là ba ba y, gốc ba ba của y a.

Chính là chờ tuổi y lớn một chút, y liền hiểu rõ tâm tư Dư Hải Thiên, nam nhân duy ngã độc tôn, bá đạo lãnh khốc như vậy, hắn không nguyện ý khi mười lăm tuổi, đem y bỏ đi không phải bởi vì tình thương của cha mệnh mệnh. Mà là hắn muốn một đứa con trai, chuẩn xác mà nói là một người hoàn toàn thuộc về hắn, hắn có thể tùy tâm đáp nặn một món đồ chơi, giống như là dưỡng một đóa hoa, dưỡng một con chó nhỏ, giúp hắn giết thời gian, người nam nhân này đem con mình như búp bê Barbie mà dưỡng.

Chẳng sợ thật sủng nhi tử, cũng không có giống như hắn. Hắn sủng như vậy quá phận, hắn không phải đang nuôi con trai mà là đang nuôi sủng vật.

Chỉ có thời điểm dưỡng sủng vật, mới sẽ không để ý sủng vật có không hay không có quy củ, có hay không năng lực, sủng vật chỉ cần có thể làm chủ nhân khoái hoạt thì tốt rồi.

Dư Hải Thiên muốn y, thuần túy chính là để chơi đến chán, sửa chơi đứa nhỏ.

Y hận hắn đem gốc ba ba của y giết chết, Dư Lăng như thế nào không hận hắn đâu, y hận đến nỗi mỗi ngày thời điểm ngủ say đều nghiêng răng.

3. Chương 3: Trong Phòng Không Khí Ấm Áp

Edit: Linh

Trong phòng không khí ấm áp.

Nho nhỏ đau lòng lấp đầy cái bụng béo trắng, Dư Lăng để lộ mông nhỏ cúi đầu nhìn tiểu kê kê giữa hai chân của mình. Còn Dư Hải Thiên thì bán khỏa thân, ngồi bệt trên mặt đất bên cạnh Dư Lăng huyết sáo nói chuyện như một tên lưu manh: “Lại đây bảo bối, giúp ba ba đi tiểu nào.”

Tên hỗn đản này. Dư Lăng thậm chí còn nghe thấy tiếng mình nghiêng rã, từ khi y biết lão hỗn đản này phụ bạc lòng y ra ngoài làm loạn lại còn châu thai ám kết sinh ra một đám đệ đệ, y liền không có lúc nào không muốn nhét tên hỗn đản này vào bồn cầu. Không chỉ là vì dân trừ hại mà còn cứu với vô số thiếu nữ đang sa đọa cùng sắp sa đọa.

Bất quá tên hỗn đản này làm nhiều việc trái lương tâm lại sợ có người ám toán hẳn cho nên dù thời điểm ngủ say cũng đề phòng một cái tâm nhân, thời điểm đi tắm đều có một đồng bảo tiêu đi cùng khiến y không tìm được cơ hội. Lần này là thời cơ trời ban, tuy rằng y hiện tại tay nhỏ chân nhỏ không có khả năng đem hẳn chế phục nhét vào bồn cầu, bất quá “đường nào cũng đến La Mã”. (1)

Ngay lập tức, Dư Lăng nắm tiểu kê kê của mình, nhằm hướng bồn cầu xuất nước tiểu.

“Cực cứng, kĩ thuật của con thật không sai....” vừa dứt lời, Dư Lăng thừa dịp lão cha mình không chú ý, ngón tay uốn éo đem tiểu kê kê đang phun nước của mình thay đổi phương hướng, lệch một chút tựa như sung phun nước, phun ra thẳng tắp một đường phụt vào mặt Dư Hải Thiên.

Không có mùi lạ, có bệnh chữa bệnh không bệnh khỏe người – nước tiểu của tiểu đồng tử.

Dư Lăng không hài lòng, y vốn là hướng nước tiểu về phía miệng Dư Hải Thiên nha. Lập tức sửa lại sai lầm, điều chỉnh góc độ, y cảm giác còn thể cho nước tiểu đi ra, cho vương bát đản một miệng nước tiểu là hoàn toàn không có vấn đề, qua thôn cũng không có điểm này. (2)

Dư Lăng là không có vấn đề, dù nước tiểu không vọt xa được y cố gắng cũng có thể tè ra quần, chẳng qua, Dư Hải Thiên thì có vấn đề.

Trong nháy mắt sau khi kinh ngạc, Dư Hải Thiên lập tức phản ứng nhanh chóng, vươn ra bàn tay to, một ngón tay đặt tại đỉnh tiểu tước, ngăn chặn vòi phun tiểu kê kê của con mình, nước tiểu – ba ba xem con như thế nào tiểu đi ra.

Ông cái đồ lão Vương bát rất xấu xa đi, Dư Lăng mặt đều bị ghen đỏ, không biết là bị hành vi của lão lưu manh Dư Hải Thiên biến thành hay là bởi vì âm mưu phá sản, tài nghệ không bằng người làm cho tức giận.

Dư Lăng mặt đỏ bừng bừng, từ việc này Dư Hải Thiên có thể xác nhận hành vi của con mình tuyệt đối là cố ý. Bất quá con mình luôn luôn nhu thuận như tiểu cô nương, cả ngày chính là ngồi tại trên ghế im lặng, đọc sách thiếu nhi, gặm quả táo, như thế nào trong đầu có chủ ý thiếu đạo đức như vậy a? Nghĩ nghĩ, giống như hẳn khi còn bé, cũng thường xuyên nghịch ngợm lấy nước tiểu trộn bùn, nhưng là cũng không có ác liệt đến như vậy, lấy nước tiểu tưới mặt lão tử nhà hẳn mà chơi a, nhất định là bị người dạy hư, ngày hôm qua là theo ai cùng nhau chơi đùa tới?

“Cực cứng ngoan, về sau không cần cùng con trai nhà Dung gia cùng nhau chơi đùa, tiểu tử kia nhà hẳn quá thiếu đạo đức.” Nhìn xem này, chỉ chơi một ngày, cái tên thiếu đạo đức Dung gia tiểu tử đã dạy con trai ngoan của hẳn hướng về phía lão cha chính mình đi tiểu, tái chơi vài ngày, con ngoan của hẳn có thể học được tại trên đầu hẳn chơi trò gì nữa a.

Dư Hải Thiên tùy tay lấy khăn mặt lau mặt một phen, phi phi lại hướng trên mặt đất phun vài cái, vỗ một chút mông nhỏ của con mình, cẩn thận đem con mình ôm đến trong ngực, tự mình nắm tiểu kê kê của con, dỗ nói: “Đến, cực cứng ngoan ngoan hư hư đi, nếu tái quấy rối, ba ba liền đánh mông con, a.”

Dư Lăng phát thệ y không phải sợ bị đánh mông, mà nguyên nhân dừng lại là bảo tồn thực lực, tiến hành chiến lược khác, lấy trứng gà chọi đá, đó là sự tình mà kẻ ngu xuẩn mới làm, mà y đương nhiên không phải ngu xuẩn. Tuổi nhỏ là một lợi thế, làm chuyện xấu cũng không ai có thể nghi ngờ, nếu dạy mãi không sửa thì chỉ có thể nói là đứa trẻ ương bướng mà thôi.

Được lắm, tôi không thể lấy cứng đối cứng với ông. Dư Lăng muốn lợi dụng ưu thế của mình chuẩn bị mua liều thuốc chuột độc chết cái lão bất tử này. Đến lúc lão bất tử đuổi một chân (chết), y liền thu tài sản vào tay là được.

Dư Lăng YY(tự sướng) khoái hoạt, tại trong ngực Dư Hải Thiên cười giống như một con chuột trộm được dầu.

Cầm bàn chải đánh răng của trẻ nhỏ, thay con trai đánh răng xong, Dư Hải Thiên đem Dư Lăng bỏ vào trong bồn tắm lớn, vẩy nước ra đầy bồn: “Đến đây cục cưng, cho ba ba nhìn xem có đánh răng sạch sẽ không nào? Há mồm, a ...”

Dư Lăng bắt đầu làm hành động ngốc nghếch, “a” một tiếng, để Dư Hải Thiên xem miệng.

Dư Lăng hiện tại dùng kem đánh răng có mùi táo Dư Hải Thiên thích nhất. Dư Hải Thiên thích ăn quả táo, vấn đề này rất ít ai biết, bọn họ đều cho rằng lấy thân phận Dư Hải Thiên, chỉ thích ăn vây cá, tổ yến đậu.

Kem đánh răng của Dư Lăng là mùi táo, dầu gội đầu, sữa tắm đều là mùi táo. Trẻ nhỏ có mùi sữa đặc biệt thơm, khiến Dư Hải Thiên lại hôn vài cái, quả thực so với mấy người bạn gái bên ngoài kia đều làm cho hắn càng muốn hôn môi hơn. Lúc hắn hôn mấy người bạn gái đều bị mùi nước hoa hóa học xông thẳng vào mũi.

Chính mình vội vàng tắm rửa, lại giúp con trai bảo bối nhà mình tỉ mỉ tắm rửa xong, Dư Hải Thiên phát hiện nhóc con hôm nay đặc biệt ngoan, không giống thường ngày, cố ý gây sự hướng ba ba tạt nước chơi, mỗi một lần tắm rửa cùng đánh giặt ngang nhau. Hôm nay, bảo nhắc chân liền nhắc chân, bảo nâng mông liền nâng mông.

Vô nghĩa, không nói là y được hầu hạ, chính là nghĩ đơn giản người hầu hạ là cái tên Dư Hải Thiên kia, đã có thỏa mãn lớn lao trong lòng. Dư Lăng ngồi trong bồn tắm lớn hí hóp mắt, trong tay cầm lấy một con vịt, lúc trước y cũng không có loại đồ chơi này, hoặc dù sao trong trí nhớ không có đồ chơi này.

“Ba ba, ba ba, còn chưa rửa chân đâu?”

“ba ba con còn chưa có rửa chân cho ông nội con đâu, đầu tiên lại hầu hạ con cái tên tiểu vương bát đản.” Dư Hải Thiên oán hận bắt lấy chân béo nhét vào trong lòng ngực của mình, cái chân béo múp này tỷ nữa thì đá vào mũi hắn.

Dư Hải Thiên như đang cảm đồ sứ nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, gãi gãi chân Dư Lăng “Được rồi đi, cục cưng.”

Dư Lăng nhìn thoáng qua chân của mình, cũng không biết Dư Hải Thiên nuôi y như thế nào, nhìn độ rộng cùng độ dày của chân này, đều nhanh thành một cục thịt tròn. Y nâng chân lên, đem chân đưa đến trước mặt Dư Hải Thiên, bĩu môi kháng nghị: “Ba ba, người rửa thực không sạch nha, kẽ chân đều chưa được rửa.”

Sự tình trước bảy tuổi Dư Lăng nhớ rõ rất ít, trừ bỏ số ít đặc biệt y biết, còn lại đa số đều là mẹ nói cho y. Đơn giản chính là Dư Hải Thiên đau y, còn có một ít ảnh chụp lưu lại cũng có thể nói cho y biết, Dư Hải Thiên đối với y quả thật không tồi. Ít nhất khi còn bé là độc nhất vô nhị, đứa nhỏ Dư Hải Thiên tự mình dưỡng, chỉ có một mình y.

Dư Lăng cũng thực thích ba ba, y không có biết rất lâu trước đây, y giữa một đồng huynh đệ tỷ muội không có biết rằng mẹ y vì Dư Hải Thiên chịu nhiều ủy khuất, Y đối Dư Hải Thiên có tình cảm phụ tử rất thâm, y cơ hồ tại lòng bàn tay Dư Hải Thiên lớn lên. Hắn sẽ dắt tay y đi chơi trò chơi, sẽ đem đặt ở trên đầu gối tay nắm tay dạy y viết chữ, để cho y cười ở cổ của hắn bay cao, tình cảm từng giọt từng giọt tích lũy mà thành. Y vẫn luôn tin tưởng, y là bảo bối Dư Hải Thiên yêu mến nhất, phụng ở trong tay hắn.

Cho nên khi y biết y không phải độc nhất vô nhị, ngược lại là người biết cuối cùng, hình tượng Dư Hải Thiên ở trong lòng y mới có thể âm ỉ sập xuống nghiêm trọng như vậy.

Yêu sâu, hận càng sâu, chính là như thế.

Dư Lăng khoái trá nhìn khóe miệng Dư Hải Thiên co rút, sau đó chịu một nhọc đem chân y đặt ở trong lòng bàn tay, cẩn thận rửa ngón chân cho y.

Ha, trọng sinh quả nhiên là chuyện tốt, y trước kia chỉ có rửa chân cho Dư Hải Thiên, nay Dư Hải Thiên có thể rửa chân cho y a.

Rửa xong một chân, Dư Lăng khoái trá đem một chân nữa duỗi ra, mọi người nói đi, y như thế nào chỉ có hai chân đâu, nếu có mười bảy mười tám cái chân, thật là tốt biết bao a. Tốt nhất khiến Dư Hải Thiên rửa chân cho y, rửa đến dài đằng đằng.

Dư Lăng được rửa chân đến vui sướng không ngừng, Dư Hải Thiên rửa chân thì buồn bực phi thường. May mắn hiện tại Dư Lăng chỉ có năm tuổi, nếu mười lăm tuổi, Dư Hải Thiên sẽ dùng một bàn tay đem đứa nhỏ hư hỏng đánh đến mức dính tường đi.

Tắm rửa xong, Dư Hải Thiên đem con trai ôm vào lòng, dùng một cái khăn tắm bọc kín, nhéo một chút cái mũi nhỏ của Dư Lăng: “Nhìn con vui vẻ, giăng co lão tử một vòng, cao hứng đi.”

Dư Lăng biết Dư Hải Thiên sức quan sát sắc bén, y căn bản không có chuẩn bị giấu diếm hần, tuổi của y chính là che lấp lớn nhất, Dư Hải Thiên nhiều nhất sẽ cảm thấy y nghịch ngợm, bất quá không thể quá đắc ý a a.

“Ba ba, ba ba.” Dư Lăng cao hứng mà nhào tới trong ngực Dư Hải Thiên, ôm cổ Dư Hải Thiên, rất có tính trẻ con tuyên bố rõ ràng: “Ba ba người hiện tại rửa chân cho con, đợi cho ba ba già đến đi không nổi, con cũng sẽ giúp ba ba rửa.”

Già đến đi không nổi? Bảo bối nhân huynh đây là có hiếu tâm a, vẫn là nguyên rửa đi.

Xét thấy độ tuổi của Dư Lăng, Dư Hải Thiên khoái trá tin tưởng, đây là hiếu tâm của con mình, cái này gọi là gieo nhân nào gặt quả đấy. Hần đối con của hắn tốt như vậy, chờ hắn về sau già rồi, con của hắn sẽ sống chết hiếu thuận hắn.

Mặc kệ hắn có thể hay không lão niên si ngốc, nhi tử hiếu tâm tất nhiên có lợi a.

Nhìn xem này, nhà ai có con trai hiếu thuận như con của hắn a, năm tuổi liền biết rửa chân cho cha.

Lát hắn cũng liền cùng lão cha nhà mình khoe khoang đi, nhi tử hiếu thuận như thế này mới không phải là nuôi không nha.

Hồn nhiên bị con mình nói một câu không liên quan nịnh hót đến mức vui sướng không thôi. Dư Hải Thiên vui rạo rức ôm Dư Lăng đang được bọc trong khăn tắm ra khỏi phòng tắm. Ngược lại Dư Lăng nằm trong ngực Dư Hải Thiên, nhìn thấy hắn cao hứng rất cuộc hiếu được lão hồ cũng có thời điểm ngủ gật. Y cũng không biết Dư Hải Thiên sẽ vì một câu nói mà biến thành dạng này, hiện tại Dư Hải Thiên cũng không phải là kẻ làm chủ trên thương trường lẫn lộn mười mấy năm đao thương không xâm nhập. Hắn bây giờ là một kẻ cửa trường đại học còn chưa bước qua, kẻ làm cha ngay đến tuổi kết hôn cũng chưa đủ tuổi chưa lập gia đình.

Dễ dụ, hay phải nói là quá dễ để nịnh nọt đi. Ngay cả lời nói trước kia mà hắn dùng để dụ dỗ bạn gái cũng dùng được, dùng tiền cũng không mua được lợi ích như thế a. Lời hay? Một đồng tiền cũng không mất – lời hay ai sẽ tin a? Dư Hải Thiên so với mấy người bạn gái ngày trước của y còn dễ thu phục hơn nha, Dư Lăng im lặng nửa ngày, sớm biết Dư Hải Thiên dễ bị dỗ như thế y đã sớm thu phục hắn. hiện tại cũng không muộn nha, bằng kỹ thuật tung hoành tình trường của y, dùng lời ngon tiếng ngọt, đem Dư Hải Thiên nịnh thành đầu óc choáng váng.

Ha ha, Dư Lăng nghĩ đến tương lai tươi sáng của chính mình.

Dư Lăng đắc ý, bầu không khí âm u đã đến tới trước mặt của y.

Dư Hải Thiên xem xét một chút nhiệt độ bên ngoài, giúp Dư Lăng thay một cái quần đùi nhỏ màu xanh nước biển cùng với một cái áo ngắn tay màu trắng, không có đi tất đã ôm đi xuống lầu.

Thời điểm bọn họ xuống dưới nhà so với bình thường chậm một chút, Dư Hải Thiên còn đang học đại học, buổi sáng còn có tiết. Dư Hải Thiên tiếc hận lắc đầu, đáng tiếc không thể xin nghỉ, không thì hắn có thể cùng tiểu bảo bối đi chơi trò chơi.

Dư Hải Thiên đem tiểu bảo bối trên vai đặt xuống chỗ ngồi bên cạnh mình, khó có dịp con trai không có đòi tìm mẹ. Điều này khiến hắn thật cao hứng, hắn không thấy vợ của mình cũng không tự tìm phiền phức gọi vợ kêu đến, liền đặt mộng ngồi vào chỗ của mình trước: “Bảo bối, có muốn hay không ba ba xúc cho con?”

Dư Lăng nhìn cháo rau chân vịt nghẹn nghẹn miệng: “Con không cần ăn cái này.”

Bữa sáng của Dư Lăng là uống một cốc nước trái cây, ăn một chén cháo rau chân vịt, hai cái bánh bao nhỏ.

Đối với cháo rau chân vịt trước mặt, Dư Lăng phi thường không thích.

Dư Lăng có một tật xấu đó là không thích uống sữa, tuy rằng y từ nhỏ đến lớn không có ngừng uống, nhưng là từ trong xương như trước không thích uống sữa. Sữa hần còn có thể miễn cưỡng uống xuống, nhưng là ngàn vạn không cần ở trước mặt hần đun sữa cùng bất cứ cái gì, sữa cháo này nọ sẽ làm phóng đại vô hạn mùi sữa thơm bên trong đồ vật.

Toàn Dư gia cũng biết điểm ấy, trừ bỏ sữa, ngàn vạn đừng cho trước mặt tiểu thiếu gia xuất hiện bất luận cái gì chế phẩm của sữa, ảnh hưởng đến khẩu vị của tiểu thiếu gia, tiên sinh có thể cạo rụng da của kẻ đó.

Dư Hải Thiên sắc mặt lập tức liền trầm xuống dưới: “Ai làm?” Thu thập hành trang cút đi cho ta.

“Cút đi cho ta.” Dư Lăng ghé vào trên vai Dư Hải Thiên kêu gào, đem Dư Hải Thiên nửa câu chưa nói nói ra, thật sự, y hy vọng cái người làm cháo rau chân vịt sữa này lập tức lặn đến chân trời đi.

Dư Lăng dùng mõng chính mình nghĩ cũng biết, có thể có lá gan đem sữa cháo mang đến trước mặt y, người cho y ăn sữa cháo, chỉ có một, thậm chí trên toàn thế giới, cũng chỉ có một người, người mẹ hiện giờ của y – An Huệ Lan.

Nếu người khác, hần còn không bảo cút đi đâu, người cần biến đi chính là An Huệ Lan.

Dư Lăng trọng sinh được bốn mươi lăm phút, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ của mình —— An Huệ Lan mặc váy dài màu lam, từ phòng bếp đi ra.

4. Chương 4

An Huệ Lan là một nữ nhân vô cùng may mắn, sinh ra trong một gia đình công nhân viên chức. Cha là một cán bộ nhỏ, gia cảnh thường thường bậc trung không lo cơm áo lại là con gái duy nhất trong nhà, từ tiểu học đã học đàn dương cầm, khuôn mặt bộ dạng cũng rất đẹp.

Thời điểm trung học cùng Dư Hải Thiên học cùng một trường, Dư Hải Thiên là nhân vật nổi tiếng trong trường, mà An Huệ Lan mới vào trường, bộ dạng xinh đẹp liền thành hoa hậu giảng đường, lại bởi vì biết đàn dương cầm nên được học sinh trong trường coi là công chúa đàn dương cầm.

Dư Hải Thiên thành thực sớm đến lợi hại, phỏng chừng lúc ấy chỉ là muốn cùng hoa hậu giảng đường vui vẻ một chút, không nghĩ là vui vẻ ra một mạng người.

Lúc ấy, nếu An Huệ Lan đem việc mang thai nói ra, ngay lập tức sẽ có một cái kết quả – nhận một khoản tiền đền bù nạo thai. Bất quá, An Huệ Lan thực thông minh a, cô nàng cư nhiên im lặng mà dấu diếm, đem đứa nhỏ sinh ra.

Ôm đứa nhỏ ngăn Dư Hải Thiên ở cổng trường học, nhìn đứa bé, người cha lúc ấy – Dư Hải Thiên trợn tròn mắt.

An Huệ Lan may mắn chỗ ở chỗ, Dư Hải Thiên đối với đứa bé này rất hợp ý, yêu thích không buông tay, coi như tâm can bảo bối, hợp ý đến không thể nào nhẫn tâm để đứa nhỏ này trở thành con riêng, vì muốn làm một ba ba tốt, hần kiên quyết không từ bỏ, chịu áp lực từ Dư gia, bị ba hần lấy dây lưng đánh nửa tháng đều không xuống được giường, đem An Huệ Lan cưới vào nhà.

An Huệ Lan chim sẻ biến phượng hoàng, mẫu bằng tử quý, ở thành T trở thành Dư gia thiếu phu nhân.

Quả thực làm sáng mắt một đám người mắt cầu, người cả thành phố kinh hách rất cảm.

Dư Hải Thiên a Dư Hải Thiên, cậu như thế nào không rõ nói a, cậu nếu sớm nói mình muốn một đứa con trai như vậy, ta đã sớm để khuê nữ nhà của ta đi tới cửa nhà cậu nhanh nhẹn múa thoát y, con gái của ta mỗi người đều xinh đẹp như tiên nữ, còn mua một tặng hai.

Dư Hải Thiên làm ra việc này, những nhà có con gái thiếu chút nữa học máu.

Liên như vậy đến khi Dư Lăng được năm tuổi, thời điểm lúc ấy sinh ra y, Dư Hải Thiên tuổi còn nhỏ, chỉ có mười lăm tuổi, An Huệ Lan lại càng nhỏ chỉ mới mười bốn tuổi. Căn bản không đủ tuổi để đăng kí kết hôn. Nói là kết hôn kì thật không có giấy tờ pháp lý chẳng qua là bày tiệc rượu mà thôi.

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, định ninh nhận định An Huệ Lan đã là con dâu Dư gia, nhưng là trên danh nghĩa pháp luật, An Huệ Lan cũng không có danh phận, Dư Lăng hiện tại cũng vẫn là con riêng.

Dư Lăng nghĩ nghĩ, nếu như mình không có bị xe tông đến choáng váng, y nhớ rõ năm ấy An Huệ Lan cùng Dư Hải Thiên đi đăng ký là khi y tám tuổi.

Nghĩ đến chính mình năm tám tuổi từ con riêng biến thành con trong giá thú, Dư Lăng thiếu chút nữa hộc máu. Ai thích biến thành con trong giá thú, y làm con riêng tám năm thoải mái lắm, ít nhất cũng không lo ra ngoài đường thì bị xe đâm chết, uống nước bị nghẹn chết, đi tiểu chết đuối tại bồn cầu.

Làm con trong giá thú mười mấy năm a, y hiểu được trọn vẹn sự xung sướng và bi ai của vị thái tử gia đáng thương. Thời điểm y xem Khang Hi đại đế, y cảm thấy y so với tên thái tử xui xẻo kia còn đáng thương hơn cả vạn lần. Những đứa em trai kia ngay cả một lần cũng không có quỳ xuống trước mặt y. Y không chỉ không được hưởng phúc của cái tên thái tử xui xẻo kia, kết cục so với hắn còn thảm hơn, ngay cả mạng cũng không còn.

Y rất biết ơn người lái xe tải đụng vào y kia, lập tức đem mình đụng trở về hồi nhỏ, hiện tại y hoàn toàn có thể thay đổi vận mệnh đen đủi của mình, y kiên quyết không thể đem mình trở thành con trong giá thú. Aiii, ta nếu sớm biết rằng có thể trọng sinh, từ một năm trước liền đi nhảy lầu rồi.

Dư Lăng cúi đầu nhỏ, có chút ai oán, nếu là y lại trọng sinh một lần thì tốt rồi, y kiên quyết không đầu thai tại nhà này.

Dư Hải Thiên rất thương yêu Dư Lăng, ít nhất ở mặt ngoài Dư Lăng chính là tâm can tiểu bảo bối của hắn, so với việc là tâm can tiểu bảo bối do An Huệ Lan sinh ra khác xa đến mức đại bác cũng bắn không tới.

Đương nhiên đối với sự nhận định ở trên, Dư Lăng chỉ có hai chữ —— thối lắm, bất quá một câu cuối cùng là thật, An Huệ Lan trong tâm Dư Hải Thiên quả thật không có địa vị gì, chính là làm nữ nhân Dư Hải Thiên sở hữu, cô ta ở trong lòng Dư Hải Thiên địa vị không cao, so ra điều duy nhất của ả với nữ nhân khác mạnh hơn chính là thân phận Dư gia nữ chủ nhân.

Nhưng là, An Huệ Lan bây giờ còn không chính thức là Dư gia nữ chủ nhân.

Dư Lăng nghiêng răng nhìn, Dư Hải Thiên khiến An Huệ Lan nở mày nở mặt, ầu cũng đúng, cái này gọi là mẫu bằng tử quý, công tử chi thuận.

Dư Hải Thiên cau mày tỏ vẻ khó chịu, lạnh lùng liếc mắt nhìn An Huệ Lan một cái, thản nhiên nói: “Lần sau không cần để con ăn loại thức ăn này.”

Hắn ghét bỏ nhìn bát súp cháo rau chân vịt trắng lại ngọt ngọt: “Sẽ ảnh hưởng khẩu vị cực cực.”

Người muội (một câu chữ), cực cực a, lấy chỉ số thông minh hai mươi mốt tuổi của Dư Lăng, nghe người khác gọi mình là cực cực khiến y muốn phát điên lên, y luôn luôn gọi người khác là cực cực, mặc kệ là tiểu tâm can trong miệng y hay là cực cực trong miệng Dư Hải Thiên, y đều cảm thấy mình mau điên.

Phải biết đời trước đến khi mười tuổi, cái lão hỗn đản Dư Hải Thiên này vẫn luôn gọi mình là cực cực đầu.

Dư Lăng trên đùi Dư Hải Thiên xoay xoay eo nhỏ của mình, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định dùng phương pháp mềm dẻo, dùng âm thanh non nớt của trẻ con khiến chính y nổi da gà mà nãi thanh nãi khí nói: “Ba ba, con không cần ba gọi con là cực cực a, con đã muốn trưởng thành.”

Trời ạ, thanh âm phát ra từ miệng mình có thể làm cho Dư Lăng phát điên, vì cái gì khi y sống lại, yêu cầu đầu tiên lại là một câu không nguyên nhân như vậy? Thanh âm này, rất có tổn hại thanh danh nhị thể tổ không chuyện ác nào không làm của y.

—— đại trượng phu chính là có được dân được.

Dư Lăng thử tìm lại giọng của chính mình, cố gắng làm nũng.

Dư Hải Thiên nghe một tiếng gọi ba ba nghe đến thật sướng, bộ dáng Dư Lăng ghen khuất khiến hắn càng thích, tiểu tử, con cho là ngậm miệng không thèm nói là được hả, lão tử liền có cách cho người nói nhá, muốn cùng lão tử đấu, người còn non lắm, bắt quá, con của hắn rốt cuộc sinh hồn dỗi cái gì a, từ buổi sáng liền không thích hợp a.

Chẳng lẽ là đến kỳ phản nghịch? Thao —— so với hắn còn trưởng thành sớm hơn. Thời kỳ phản nghịch của hắn là lúc 13 tuổi, hành vi biểu hiện chính là ngoạn nữ nhân, hậu quả chính là sinh ra một cục bột trắng trẻo này.

Chẳng lẽ con trai của mình di chứng, không phải tìm tiểu bạn gái, mà là gây sức ép đến lão cha là mình.

Dư Hải Thiên cảm thìa, đem cháo hải sản của mình nhét vào trong miệng con trai, nhìn con cố bạnh quai hàm: “Được rồi, kia về sau ba ba kêu cục cưng ngoan tốt lắm.”

Lang, con mẹ nó ông đổi thang mà không đổi thuốc a, Dư Lăng dùng sức nhấm nuốt cháo hải sản trong miệng chính mình, cắn chết ông, lão Vương bắt dẫn a.

“Hải Thiên...” An Huệ Lan nói xen vào: “Anh đừng dứt cơm như vậy, con đã năm tuổi, còn tùy hứng như vậy.”

“Con của tôi có chỗ nào tùy hứng, cô xem con tự lấy chiếc đũa, rất ngoan nha.” Dư Hải Thiên dùng khăn lau miệng cho con, nhìn con của hắn, tay nhỏ bé mập mạp cố gắng cầm một chiếc đũa khắc hình hoa, ngay trên bánh bao, đâm ra một cái động, lại một cái động.....

Tôi đây là đang phát tiết buồn bực trong lòng a, miễn cho nhịn không được nằm úp sấp đến trên cổ ông cắn đứt yếm hầu của ông, Dư Lăng cảm thấy chính mình mau nhịn không được.

“Đến cục cưng, hướng về phía này đâm, đâm thêm vài cái vào bánh bao này liền thành hai nửa, đến lúc đó nhà chúng ta hai người mỗi người một nửa, cổ lên a cục cưng, thắng lợi ngay tại trước mắt.” Dư Hải Thiên thần thái sáng láng, một bên chỉ huy, một ngón tay chỉ vào bánh bao trong chén đĩa: “Cục cưng nhìn chuẩn, chính là nơi này, ô ô, ba ba thật không có nuôi không con, con ăn cái bánh bao còn biết phân ba ba một nửa, ba ba quá cảm động.”

An Huệ Lan: “...”

Dư Lăng: “...”

Phi, cái lão lưu manh này tự mình đa tình, có phải hay không trêu chọc nhiều con gái như vậy, tình cảm từ nhỏ liền cho rằng mình là mặt trời còn những người khác là vệ tinh chuyển động quanh ông. Không có vệ tinh ông liền không sáng lạn như vậy.

Hôm nay ta sẽ nói cho ông biết, loại ý tưởng này của ông dù một lần, hai lần hay ba lần đều là vô nghĩa mà thôi, sẽ không có kết quả đâu.

Nghĩ đến việc ông nuôi tôi từ nhỏ đến lớn, trưởng thành lại giúp tôi cứu vãn mặt mũi, mỗi ngày làm một chuyện tốt giúp ông một phen, sửa lại đầu óc cho ông, thức tỉnh lòng tự tin cho ông, tránh cho có một ngày nó bành trướng không chịu nổi.

Ông không cần cảm tạ tôi, ai bảo tôi là người tốt có lương tâm, đây là một kỳ tích cỡ lớn a, ông này một cái cây cổ thụ, vậy mà có thể sinh ra tôi một bông hoa của tổ quốc.

Nhờ lão hôn dẫn dẫn đường, chính mình trưởng thành như vậy, thật sự là rất không dễ dàng, Dư Lăng thật sâu tự hào một phen.

Bỗng nhiên, Dư Lăng nghe thấy vài tiếng cười xấu xa, một giây, Dư Hải Thiên mới vừa đề phòng, còn chưa kịp phản ứng, chiếc đũa trong tay Dư Lăng dùng sức một chút, chén đĩa phát ra một trận thanh âm chói tai, cái bánh bao kia bị đâm nát, trên không trung tạo thành một hình pa-ra-bôn tao nhã, hướng về phía An Huệ Lan bên cạnh bay qua, “ba” một tiếng, ngay tại gương mặt được trang điểm tinh xảo, dừng ở trên đầu An Huệ Lan, tí tách, vài giọt nước, theo cái trán trắng nõn của An Huệ Lan chảy xuống.

Dư Hải Thiên đem tay che ở trước mặt chính mình vuốt xuống dưới, —— hắn vừa rồi cho rằng con của hắn có phải gây sức ép lão tử là hắn nên tay mắt lạnh lẽo liền đem mặt mình che lại ——, không nghĩ tới con của

hắn thay đổi chọn người gây sức ép, gây sức ép xong ba y, sửa thành gây sức ép mẹ y, hoặc là vốn định gây sức ép hắn, bởi vì độ chính xác không đủ, ném tới trên người mẹ y?

“Cục cưng a, xem ra thật sự không thể để cho con cùng Dung gia tiểu nhi tử cùng nhau chơi đùa.” Dư Hải Thiên đỡ lấy trán mình.

Dư Lăng khanh khách vui vẻ, tại trong ngực Dư Hải Thiên cười lẩn lộn: “Ba ba, người mau nhìn, mẹ mẹ thật buồn cười a.”

Đỉnh đầu một cái bánh bao? Vẫn là bị thịt băm cùng nước thịt tươi hết lên mặt? Dư Hải Thiên vô pháp lý giải thẩm mỹ của con hắn, bất quá... An Huệ Lan bộ dáng quả thật rất chọc cười.

“Cục cưng, mẹ con cũng không cảm thấy mình coi được.” Dư Hải Thiên khoe miệng ẩn ẩn có chút ý cười, đem Dư Lăng ôm đến trên đầu gối của mình, kéo cái mũi nhỏ của con trai, hai người cười thành một đoàn.

5. Chương 5

Edit: Linh

An Huệ Lan mặt đều biến thành màu đen, gân xanh trên trán nhảy thành thành vài cái, đem nửa cái bánh bao từ trên đầu mình vứt xuống, nhận lấy khăn mặt từ người làm là dì Vương đưa tới, lau chùi qua loa một chút, cô nàng cảm thấy cả người mình đều lộ ra một cổ vị thịt ghê tởm.

Cổ nhẹn nửa ngày, An Huệ Lan vẫn là không có nhin được, mở miệng: “Lăng nhi, chính là mẹ mẹ làm cháo sữa rau chân vịt con không thích ăn, con cũng không nên đánh mẹ mẹ a, mẹ mẹ có hay không đã từng dạy con, trẻ nhỏ cần mỗi ngày uống sữa, khả năng cao sẽ nhiều hơn các bạn cùng tuổi khác? lại đây, ngoan ngoan cầm chén cháo sữa ăn, là mẹ mẹ tự mình làm đó.”

Từ nhỏ đến lớn, trong ký ức của Dư Lăng, An Huệ Lan nấu ăn tốt lắm, y uống qua các loại sữa cháo, đều là đến từ trong tay An Huệ Lan, dù sao người có thể chế trụ Dư Lăng, người khiến Dư Lăng cam tâm nghe lời, cũng chỉ có An Huệ Lan mà thôi. Về phần lão hỗn đản nhà y, không có như bà thím dong dài đến vậy, mà hắn cũng không có năng lực như thế, có thể khiến Dư Lăng cam tâm tình nguyện đem loại độc chất này uống vào.

Y có bao nhiêu yêu mẹ y a, chỉ cần là lời An Huệ Lan nói, y liền nhất định sẽ nghe, cô ta không thích, y sẽ không làm, cô ta thích, mặc dù y có không thích đi nữa, y cũng có thể miễn cưỡng chính mình đi làm.

An Huệ Lan là một bà mẹ tốt, cho nên y cũng cố gắng làm một đứa con trai tốt nhất trên đời này.

Kết quả, y đem mình biến thành một truyện cười.

Ni mã, người mẹ này cũng không phải mẹ đẻ của y.

Con mẹ nó bà cũng không phải mẹ đẻ của tôi, tôi để làm chi còn phải nhẫn bà.

Ngay khi chính mình mở to mắt, phát hiện mình cứ nhiên nằm ở trên giường, bị lão cha hỗn đản ôm vào trong ngực, Dư Lăng nhất thời liền có một loại cảm giác trong lòng hỗn độn, chờ y lãnh tĩnh lại, y phát hiện y hận nhất không phải Dư Hải Thiên mà y vẫn luôn hận, cũng không phải lũ em trai cùng y tranh giành tài sản. Dư Hải Thiên bất quá là không coi y là đứa con mà hắn yêu nhất, một đồng em trai của y, từ khi được sinh hạ đến một khắc kia, chính là muốn cùng y tranh gia sản, chỉ có An Huệ Lan, người mẹ so với sinh mệnh của y còn trọng yếu hơn, ả đùa giỡn y.

Y hận nhất là có người lừa gạt tình cảm của mình.

Dư Hải Thiên lừa y chín năm, hắn làm cho y cho rằng y là đứa con bảo bối duy nhất, y bất quá cũng chỉ không coi hắn là người cha mà mình thích, mà là trở thành một người nuôi mình mà thôi.

Mà An Huệ Lan, là từ một khắc kia y sinh ra, đem y lừa đến một khắc kia y chết đi, chỉ sợ là cái chết của y, An Huệ Lan cũng không có thiếu phần động tay động chân, dù sao y mà chết, An Huệ Lan là người trực tiếp được lợi.

Y cả đời này sẽ khiến An Huệ Lan không thoải mái.

Kỳ thật, phương thức tốt nhất khiến An Huệ Lan thống khổ nhất, chính là làm cho Dư Hải Thiên và y có quan hệ không tốt, nhưng là y khẳng định không thể làm như vậy a, y còn chưa lấy được di sản của lão cha hỗn đản đâu.

Y chính là một cái nhị thế tổ, chính là tái nấu lại tái tạo một lần, y cũng không biến thành người thích yên tĩnh được, hơn nữa thích yên tĩnh thì hẳn quá thoải mái sao?

Tìm đại thụ dựa vào thật tốt, vận khí tốt đầu óc tốt cũng không bằng được cha đối xử tốt nha, y thật vất vả tìm một người cha tốt, giúp y có thể làm xằng làm bậy, từ nhỏ hỗn đến già, y đâu bị úng nước mới vì một cái An Huệ Lan buông tha thân phận Dư gia đại thiếu gia của chính mình a.

Lại nói, dù y muốn sửa họ, cũng phải đợi cho lão hỗn đản chết mới nói, hiện giờ, nếu ai dám tranh đồ vật của mình, y cắn chết kẻ đó.

“Lại đây, Lãng Lãng ăn một ngụm, mụ mụ còn cố ý thêm tảo mà con thích nhất đấy? Ném một ăn một cái cảm thấy rất ngon miệng nha.” An Huệ Lan giơ bát, đem cái thìa đưa đến bên miệng Dư Lãng.

Dư Lãng ghét bỏ nhìn thoáng qua, trong dạ dày có chút bốc lên, vừa ghét bỏ cháo này nấu không biết là cái gì vậy, càng là ghét bỏ An Huệ Lan, ả cho là mình là Dư Lãng lúc trước a, ả làm cái gì, y đều có thể nhắm mắt nhắm mũi ăn hết, cho dù là bắt y ăn bát cháo mặn chát, vì không cho ả thất vọng, y cũng có thể mặt không đổi sắc uống xuống?

Nghĩ đến chính mình lúc trước đã bị gây sức ép, Dư Lãng càng là khó thở, người này bề ngoài khoác áo mẹ để lại làm việc mẹ kế, An Huệ Lan bà cũng thật là có chút tài năng đấy.

Đương nhiên, chính mình cũng đủ ngu xuẩn.

Nếu vị này không phải mẹ mình, liền có oán báo oán có cừu báo cừu đi, Dư Lãng giơ lên cánh tay béo mập, “ba” một tiếng đánh tay vào miệng thìa, đem cháo vấy lên người An Huệ Lan, một bộ tiểu hài tử kiêu căng, kêu một tiếng: “Con không ăn —— “

An Huệ Lan trên người càng thêm đặc sắc, sữa cháo ngay trên áo màu lam của ả làm bẩn một mảng, góc độ Dư Lãng ném đi có chút xảo quyết, có sữa theo áo An Huệ Lan liền chui vào người.

Dư Lãng nhìn chằm chọc, vứt bỏ thân phận là mẹ của y ra thì An Huệ Lan người này bất quá cũng những người phụ nữ y chơi bời qua nhìn không khác nhau là mấy, đều chỉ có thể dựa vào khuôn mặt. Nghiêm khắc mà nói, An Huệ Lan còn không bằng những người mà y đã chơi đùa qua, những người đó tốt xấu đều là người đa tài đa nghệ, không phải ngôi sao ca nhạc cũng là người mẫu nha. Muốn khuôn mặt có khuôn mặt muốn dáng người có dáng người mà ai cũng không giả bộ cao thượng giống như thiên nga đâu a. Y thế nào trước kia lại thấy Dư Hải Thiên ra ngoài lêu lổng là có lỗi với mẹ y a? Lấy thân phận như thế này của hắn, đừng nói là hắn lấy loại người không có thân phận gì như An Huệ Lan này, chính là dù có một đám cưới môn đăng hộ đối hắn cũng có tư cách trái ôm phải ấp nha.

Dư Lãng xem thường nhìn bộ ngực trông như cái bánh bao nhỏ của An Huệ Lan, đây còn là mẹ một cái đứa nhỏ, vậy mà còn nhỏ đến thế, so với ngực bự trước kia y chơi đùa kém xa, Dư Hải Thiên cưới cô ta làm lão bà, thật đúng là ủy khuất, tính phúc không đủ, trách không được hướng ra ngoài ngoại tình đâu.

Dư Lãng thực cảm thấy y trước đây rất không hiểu chuyện, y như thế nào sẽ vì Dư Hải Thiên tìm nữ nhân mà thương tổn tình cảm phụ tử bọn họ đâu, thật sự là rất không nên, y xin thề, chỉ cần Dư Hải Thiên không làm ra đứa nhỏ, chính là Dư Hải Thiên chơi Tam cung Lục Viện, y liền vẫn coi hắn là cha để a... cha để.

“Ba ba, ba ba, mụ mụ rất xấu đi, con đã nói là con không ăn, mụ mụ còn nói bắt con ăn.” Dư Lãng kéo tay áo Dư Hải Thiên cáo trạng ngay lập tức, dù sao Dư Hải Thiên tuyệt đối đứng về phía y, vốn là chính là An Huệ Lan không đấu lại nổi.

Trong nháy mắt, An Huệ Lan giống như là thấy quỷ, người ta còn chưa từng thấy qua Dư Lăng có cái dạng này, lại còn là đối với cô nàng, Dư Lăng không phải không có ăn qua sữa cháo, chính là không thích ăn, trước kia cô ả làm, y còn không phải ăn tốt ư? ả thật không ngờ, Dư Lăng cư nhiên lấy cháo vấy mình, cư nhiên còn qua mặt ả, hướng về Dư Hải Thiên cáo trạng, nhất thời đều có chút sợ choáng váng, nửa ngày sau, phục hồi lại tinh thần, đã giận điên lên, mặc kệ Dư Hải Thiên ở đây, đánh một bàn tay lên mặt Dư Lăng.

Dư Lăng đó là cái người gì a, ngay thời điểm năm tuổi, đi học sẽ lật vấy tiểu cô nương, thời điểm tiểu học, luyện tập chụp môn người ta, thời điểm sơ trung (cấp 2), thuần thực làm người khác tức chết, thời điểm trung học, trực tiếp tiến hóa thành kẻ chuyên đánh lén người khác, còn khi lên đại học, ở giữa đám người nước mắt lưng tròng, rốt cục thành dạng người mặt người dạ thú, chỉ còn thiếu nước đi cướp ngân hàng mà thôi.

Từ khi trọng sinh trở lại thời điểm còn mặc quần yếm, liền tích lũy vô số kinh nghiệm đối địch, cho đến bây giờ chỉ có y đánh người, người khác đừng mơ tưởng động vào y....

Khi y đổ cháo đến người An Huệ Lan, y cũng đã liệu định tiên cơ, đã sớm nhanh chóng ôm cổ Dư Hải Thiên, đem Dư Hải Thiên kéo xuống dưới, che ở trước mặt mình.

“Ba” một tiếng, An Huệ Lan một cái bàn tay vô tình hạ cánh trên mặt Dư Hải Thiên.

Đấu tay đôi á, Dư Lăng PK với An Huệ Lan, Dư Lăng toàn thắng.

Dư Lăng múa may cánh tay nho nhỏ trắng trẻo của chính mình, lộ ra cái bụng nhỏ càng trắng như tuyết, ưỡn ẹo, múa bụng vài cái.

Bất nạt tôi? Ta là người dễ bị ức hiếp như vậy sao, lấy đồ của ta phải cầm trả ta, ăn của ta phải nhổ ra, dám đánh ta, vậy để ta đánh lại đi, ha ha ha....

“Cô ăn nhiều ớt đi, hỏa khí lớn như vậy.” Dư Hải Thiên nhe răng trợn mắt động động nửa bên mặt chính mình, có chút run lên, trong chốc lát khẳng định sẽ hằn vết lên đi, này may mắn là đánh vào trên mặt hấn, nếu đánh tại trên người Dư Lăng, khẳng định đánh ra máu, xem ra nữ nhân này thật sự là ăn nhiều vậy cá tổ yến, khỏe mạnh quá sức.

“Chính là...” Đánh Dư Hải Thiên một cái, An Huệ Lan đã muốn sợ cháng váng.

“Bất quá là con trai nghịch ngợm, về phần cô sao.” Dư Hải Thiên cảnh cáo liếc mắt nhìn An Huệ Lan một cái, không có việc lại đi tìm việc để làm, hấn khi còn bé không uống sữa, không phải cũng có vóc dáng, con trai lớn như vậy không thích uống thì đừng ép con uống, về phần hất cháo.

“Tiểu bại hoại, chơi đủ rồi đi.”

Thấy Dư Hải Thiên cúi đầu, Dư Lăng thức thời bẹp một hơi hôn nhẹ ở trên mặt của hấn, cầm lên một quả trứng gà, dán tại trên mặt lão hốn đần, mềm nhũn, một bộ dáng tiểu đại nhân tại trên mặt của hấn hôn hôn lại thối thối, lộ cộc cộc cộc mắt to, toát ra một tia bọt nước, —— ta là phải diễn xuất, xem mắt to chân thành của ta, cảm tạ một người bạn gái tên là Giao Đệ của y ——: “Ba ba, đau không? Người không nên trách mụ mụ, mụ mụ tối hôm qua khẳng định sinh khí cả đêm không có ngủ đủ giấc.”

Dư Hải Thiên cũng không nói lại một bàn tay này là vì ai mà chịu, néo néo cầm thịt của con trai, đối với lời nói của Dư Lăng có chút ngạc nhiên: “Kia cục cưng nói cho ba ba, mụ mụ con vì cái gì sinh khí đâu?”

Hoặc là ăn phải cái gì, con trai thì cho lão tử một bàn tay, sau mẹ hấn lại cho lão tử một bàn tay, đánh tới đánh lui, thực cho rằng lão tử là bóng cao su a.

Dư Lăng đương nhiên biết An Huệ Lan vì cái gì sinh khí, nửa đêm trước trượng phu cùng chính mình XXOO xong, là một nữ nhân thì muốn, hai người da thịt cận kề, sáng sớm ngủ dậy lại đến cái hôn chúc ngủ ngon, có khi thời điểm nửa đêm, hứng trí nổi lên, còn có thể đến làm một số chuyện đầu, không ngờ cái nam nhân kia thượng xong mặc quần đã đi xuống giường, đi bồi con mình ngủ. Nếu con trai ruột còn chưa tính, cổ tình đứa con trai này là con giả, bất kỳ một người phụ nữ nào, bị liên tiếp quấy rầy sinh hoạt, sắc mặt của người đó cũng sẽ không quá tốt nhìn, thô tục một chút mà nói, chính là muốn tìm bất mãn.

Trách không được, bà ta như vậy ham thích nấu sữa cháo cho mình, thực ra là cho chính mình báo thù a.

Còn thật có chuyện như vậy, mỗi khi mình quán Dư Hải Thiên, hoặc là đánh đấm gây sự với một người, đều sẽ tại trong tay An Huệ Lan thu được đồ vật chính mình chán ghét, y chán ghét ăn cái gì, An Huệ Lan làm cái đó a.

Xem ra trước kia chính mình thật sự là một cái đầu heo, heo đều so với y thông minh hơn, bất quá ai có thể tư duy phát tán đến loại trình độ này, hoặc là cầu huyết đến loại trình độ này, có thể nghĩ đến mình là li miêu tráo thái tử a.

Từ trình độ nào đó mà nói, An Huệ Lan coi như là một nhân tài, loại sự tình này nàng đều có thể lo liệu, vô kì bất hữu (hoàn hảo không dấu vết), đặc biệt ngạc nhiên chính là, chuyện này nàng còn thật sự làm cho làm xong.

“Mụ mụ sinh khí, là bởi vì con đem ba ba đoạt đến bên người, mụ mụ không có cách nào chế tạo tiểu đệ đệ.” Dư Lăng ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của chính mình, cau cái mũi, thiên chân vô tà: “Ba ba, cái gì gọi là chế tạo em trai, không bằng ba ba nói cho mụ mụ, để cho mụ mụ tự mình làm đi, mụ mụ đã từng dạy con, chuyện của mình mình phải tự làm đâu, mụ mụ lớn như vậy, cư nhiên không nghe lời, tạo ra em trai nhỏ mà thôi, làm cho mụ mụ tự mình làm a.”

“Hải Thiên...” An Huệ Lan xấu hổ đến muốn tìm cái hầm ngằm tiến vào, hai mắt phun hỏa nhìn chằm chằm tiểu hỗn đản, nếu cái kia tiểu hỗn đản không phải là ‘Con trai’ trên danh nghĩa, không cần cô ả nói chuyện vì thể diện, chồng của ả cũng có thể đem kẻ này chính đến mặt mày nở hoa (ý là bị đánh đến bầm dập ấy), nhưng cổ tình người nói chính là Dư Lăng, ả thậm chí ngay cả một câu, “Người cư nhiên dám nhục nhã ta.” đều không nói được, càng tức tới mức nàng muốn đem Dư Lăng một bàn tay tát bay vào trong góc tường, nhưng không thể làm.

“Lăng Lăng, con xem con đứa bé này, như thế nào học hư đâu?”

“Xi....”, Dư Hải Thiên phát xuất một tiếng phun cười.

“Con trai ngoan, loại chuyện này, mụ mụ của con cũng không có năng lực chính mình... À, làm đi ra.” Dư Hải Thiên xoa nắn cằm chính mình, nhứ mảy.

6. Chương 6

Edit: Linh

Dư Lăng nhướng mày, cầm nhỏ giường lên, khinh thường liếc mắt nhìn An Huệ Lan một cái, y chắc chắn An Huệ Lan không làm gì được y, ả cũng sẽ không động vào hắn, chỉ cần không có xác nhận một trăm phần trăm nắm chắc Dư Hải Thiên biết y không phải con trai của ả, chẳng sợ chỉ hoài nghi chín mươi chín phần trăm, ả cũng sẽ không động y, y không hề có chương ngại tâm lý, tiếp tục nhạ ả, càng thêm đồng ngôn vô kỵ, tràn ngập tò mò, dỗi cái miệng nhỏ nhắn ba: “Như thế nào sẽ làm không được, trước kia mụ mụ bắt con tự mình tẩy tất, con cũng không quen đâu, thói quen là tốt rồi, em trai cũng nhất dạng, làm làm liền làm ra tới.”

Cái gì gọi là không có cách nào tự mình làm, y không phải là chính cô ta làm ra tới sao.

Dư Lăng nhìn bộ dáng An Huệ Lan xấu hổ và giận dữ muốn chết, lợi dụng bề ngoài của y đồng ngôn vô kỵ, tiếp tục đùa giỡn lưu manh, kéo tay áo Dư Hải Thiên hướng về phía trước đi: “Ba ba ba ba... người thật sự ngốc, còn không có thông minh như tiểu nhị tử đâu, tiểu nhị tử đã nghĩ ra một biện pháp tốt, hắn mua cho mẹ hắn một cái gậy gộc, cái gậy rất đáng giá đâu, hắn đoạt một nửa tiền tiêu vặt của con, mới mua được, bất quá giống như mẹ của hắn rất thích, thời điểm đưa lễ vật, cao hứng mà mặt đều tái rồi.”

“Gậy... Cái gì gậy?” Dư Hải Thiên cảm thấy kỳ quái vô cùng hỏi.

Dư Lăng cho ba y một ánh mắt biểu thị cha thực ngốc, tiếp tục đồng ngôn vô kỵ, tranh thủ đem An Huệ Lan tức chết: “Chính là tháng trước, thời điểm mẹ hắn sinh nhật, tiểu nhị tử đưa cho mẹ lễ vật, ta nhìn các

người vây quanh cái gậy đều rất cao hứng.”

Dư Hải Thiên phát ra một tiếng kêu rên.

Tiểu nhị tử là chính là Dung gia Nhị tiểu tử, Dung gia cùng Dư gia là mấy đời thế giao, tháng trước Lão nhị dung gia cũng chính là ba ba Nhị tiểu tử, tổ chức sinh nhật thứ 23 cho cô vợ đẹp mới cưới, liền mời vài người quen biết đi tụ tập.

Dung Nhị tiểu tử cùng con mình không tòi, Dư Hải Thiên dẫn lão bà và đứa nhỏ cùng đi.

Dư Lăng tại yến hội cùng dung nhị tiểu tử bỏ đá xuống giếng, thời điểm thừa dịp người lớn không chú ý, liền đem lễ vật bọn họ tỉ mỉ chuẩn bị, bỏ vào trong đồng lễ vật của cô vợ nhỏ kia.

Dư Hải Thiên cùng vài người uống quá chén liền cùng nhau hò hét, người vợ lẽ xinh đẹp ở trước mặt mọi người đem lễ vật mở từng cái một, thời điểm mở đến phân lễ vật kia, thiếu chút nữa sốc ngất xỉu đi.

Bọn họ một vòng người chỉ trích lẫn nhau nửa ngày, rốt cuộc ai thiếu đạo đức như vậy đem món đồ chơi “chân giả” nhà mình như là lễ vật đưa lại đây a, nếu thật sự là không có tiền, đưa đôi tất cũng thành a, nếu mà không có đi nữa, bạn hữu cũng có thể tài trợ vài cái không phải sao, hà tất thiếu đạo đức như vậy a.

Tra nửa ngày, cũng không có điều tra ra cái lễ vật thiếu đạo đức này là cái quỷ thiếu đạo đức nào đưa.

Đối tượng hoài nghi thứ nhất chính là con riêng của Lão nhị Dung gia, chỉ có sáu tuổi, lại một bụng ý nghĩ xấu dung Nhị tiểu tử Dung An Thụy.

Dư Hải Thiên bọn họ giống Holmes mà điều tra thủ đoạn, nghiêm khắc sắp xếp tra tiền tiêu vật của Dung Nhị tiểu tử, bút bút đều có ghi lại, tiền mua kẹo que cũng ghi, tra hết cũng sẽ khiến người mệt lả nha, mọi thứ hoàn toàn là tiêu xài bình thường a.

Bài trừ hiềm nghi, Dung Nhị tiểu tử bọn họ còn buồn bực đâu, chẳng lẽ là ở giữa bọn họ thực sự có người thiếu đạo đức như vậy, cái gọi là vợ bằng hữu không thể đùa giỡn, đưa cho người ta món đồ chơi dương cụ giả, đây là không phải đùa giỡn,thì còn có cái gì là đùa giỡn.

Rốt cuộc là cái loại người gì thiếu đạo đức như vậy a, nhanh chóng đi cấp chị dâu nhỏ giải thích.

Hôm nay chân tướng rõ ràng, dung Nhị tiểu tử dung tình cảm lôi kéo đầu tư bên ngoài, con mình làm trợ giúp a.

Dư Hải Thiên khụ khụ hai tiếng, vì vị vợ lẽ kia bị ai, đem con trai nhắc tới, đặt ở trên bàn cơm, đặt y ngồi ở đối diện chính mình, cố nén cười: “Cục cưng ngoan, nói cho ba ba, con cùng Dung nhị tiểu tử là từ đâu mà mua được dương cụ giả..., nhầm, là từ đâu trong đem cây gậy nhỏ kia mua tới?”

Loại này đồ vật cũng không dễ tìm, ở chợ quốc nội bị kiểm tra chặt chẽ sẽ không có, cần phải ra ngoại quốc hoặc là có tài năng trong tối tìm được, với người lớn bọn họ khi muốn này đó đều như vậy, huống chi là đứa nhỏ, hơn nữa cũng không có người nào dám đem loại này đồ vật bán cho một đứa nhỏ đi.

“Cái cây gậy kia.” Dư Lăng cúi đầu chơi ngón tay của mình, chớp chớp chính mình mắt to, có vẻ phi thường vô tội: “Con với tiểu nhị tử mua của một bạn học cùng khối.”

Cái này, Dư Lăng còn nhớ rõ, không có biện pháp, cái chiến tích này rất huy hoàng,y muốn quên cũng không có cách nào quên, chuyện này từ đầu đến cuối, y nhớ rõ nhất thanh nhị sở.

Tiểu nhị tử hận mẹ kế hằn hặn đến nghiêng răng kêu ra tiếng, tiểu nhị tử là người đề nghị, y là kẻ bày ra kiên hành động, kiên nhiệm luôn người đầu tư.

Ngày đó.

“Ni mã (1 câu chữ), tớ cần phải cho mẹ đàn bà kia một bài học, cô ta cho rằng mình là ai a, còn thật cho rằng mình là mẹ tớ, dám quản tớ, còn dám cáo trạng tớ.”

“Tiểu nhị tử, cậu nói “ni mã” rốt cuộc là có ý gì a?”

Y xin thề, lúc ấy ý tứ của y tuyệt đối thuần khiết vô cùng, ai có thể trông cậy vào y trước bảy tuổi cũng sẽ không tự mình đi tiểu, sao biết được nói những lời này?

Tiểu nhị tử lại đem những lời này nghe thành câu gợi ý.

“Hảo, chúng ta cứ làm như thế.”

Bọn họ lén lút dùng vải đen che mặt tìm một cửa hàng chuyên bán đồ ngoại, nhân lúc chủ quán gọi điện thoại báo công an nhanh chân lên vào. Tiếp đó lại che khẩu trang, mang bao tay, bới đến năm cái thùng rác lại vẫn không có lấy được thứ rác mà họ muốn.

Khi đó cũng không có mạng a, ngay cả có mạng cũng không có cách, tuy rằng bọn họ có thể lên mạng, mạng không cần giấy căn cước, nhưng nó yêu cầu chi phiếu, bọn họ cũng không có thể dùng thẻ tín dụng của ba hần hoặc là ba y trả khoản tiền này đi.

Kế hoạch sắp sinh non như vậy, khi kế hoạch sắp sửa sinh non, thời điểm bọn họ chuẩn bị cấp mẹ kế dung Nhị tiểu tử đưa một con chuột con chết, sự tình có biến chuyển.

May mắn a, trời không tuyệt đường người, một cái bạn học cùng nhà trẻ với Dung Nhị tiểu tử, nghe được đồ vật muốn tìm, trực tiếp phát ra một tiếng cười nhạo, rất là tự hào nói cho bọn họ hần biết, ba ba hần dưới gầm giường, cất giấu trong túi đầu, muốn cái gì các bạn có thể nói chuyện.

Vị tiểu mập mập kia hào khí vô cùng cho bọn họ hần giảm 5 %, Dư Lăng trả giá một nửa tiền tiêu vật trong tay chính mình, chiếm được một cái tiểu gây gộc nhập cư trái phép từ nhà tiểu mập mập.

Tiểu mập mập đáng yêu a, từ đó về sau, ba người bọn họ tay cầm tay trở thành bạn tốt, vì thế cái kia tiểu mập mập còn thỉnh bọn họ ăn một hồi KFC xa hoa, lại đưa tặng một tá BCS cho bọn họ hần, vẫn là vị socola đầu.

Năm tháng xanh miết a, liền vừa đi như vậy đã không quay lại.

Đương nhiên, y sẽ không bao giờ làm ra lấy BCS như bóng cao su mà thổi hành vi × ngu ngốc .

Dư Hải Thiên hết chỗ nói rồi, trách không được bọn họ đều không có điều tra ra đâu, sự tình trùng hợp như vậy, cũng nên nói vị tiểu tẩu tử kia xui xẻo, bất quá tiểu gây gộc không phải hàng dùng rồi đi, quần nó có phải hay không hàng đã dùng qua (second hand) đâu, dù sao cũng không có ai dùng, hần tinh tế dặn dò con mình: “Chuyện này ngàn vạn đừng cho Dung thúc thúc của con biết nha.”

Dư Lăng vẽ mặt biểu tình cha ngốc a, nhưng Dư Hải Thiên nhìn đau răng, lại đe dọa nói: “Dung thúc thúc biết, khẳng định sẽ đánh mông con.”

Dư Lăng vẽ mặt xem ra là thật sự choáng váng, béo đô đô nói: “Sợ cái gì a, Dung nãi nãi (bà nội) cũng không thích mẹ kế của tiểu nhị tử.”

Dung thúc thúc đánh Tiểu nhị tử, Tiểu nhị tử có thể mách Dung nãi nãi, Dung nãi nãi có thể đánh Dung thúc thúc, y cùng Dung tiểu nhị tử sợ ai a? Đây là một liên hệ rất đơn giản đi, Dư Lăng cùng Dung nhị tiểu tử bọn họ còn không biết sao.

Dư Lăng thật sự vi chỉ số thông minh của lão hần dẫn nhà mình mà thương xót, aizzz, rốt cuộc chỉ số thông minh của lão hần dẫn lần thứ hai phát dục, là qua nào năm? Cũng không thể chính mình không có lấy được di sản, gia sản đã bị bại hết a.

Gió cuốn lá rụng, mưa tuôn rơi, Dư đại thiếu gia mặc một cái quần cộc đi nhặt thùng rác.

Tương lai của Dư đại thiếu, hiện tại bạn nhỏ Dư đánh rùng mình một cái, lập tức kêu: “Ba ba, con muốn ăn cá.”

“Hấp hay là chua ngọt?”

Nghĩ nghĩ, hình như là hấp càng thêm bổ đầu óc, bất quá chua ngọt càng thêm có vị: “Một cái hấp, một cái chua ngọt.”

Mỗi ngày hai loại cá, hy vọng có thể cứu vớt một chút chỉ số thông minh của lão hần dẫn đã bị chia đều xuống tuyến dưới.

Lão hần dẫn không cần cảm tạ ta, người chỉ cần cố gắng đem di sản của ta phát dương quang đại thì tốt rồi.

“Đúng rồi, con còn muốn ăn bánh chảo rau cần, bánh bao rau cần, thịt xào rau cần, canh rau cần.” Dư Lăng mở ra cái miệng nhỏ nhắn kêu không ngừng, liền gọi một bàn yến tiệc rau cần.

Rốt cục, Dư Hải Thiên rốt cuộc nhịn không được sờ sờ cái trán của con trai, hẳn không phải luyện tiết rau cần, hiện tại rau cần giá cả đều rất tiện nghi a, hai khối tiền có thể mua một bó, một bàn yến hội rau cần tính ra, bất quá là hai mươi đồng tiền rau cần, chẳng qua bạn nhỏ Dư, bình sinh thứ chán ghét nhất chính là sữa, ghét thứ hai là rau cần.

Hai người trán đối trán dán vào nhau, Dư Hải Thiên buồn bực: “Này không phát sốt a “

Ông mới phát sốt, cả nhà ông mới phát sốt, cá là cho ông bổ đầu óc, rau cần là để tiêu diệt vô số em trai của tôi, tranh thủ cho ông ăn rau cần, đem vô số em trai tiêu diệt tại trạng thái còn trong trứng.(Theo như ghi chép rau cần có tác dụng như thuốc tránh thai dành cho nam).

Dư Lăng nghe rằng, lộ ra một hàm răng trắng sắc nhọn, cách cách một bàn chân, không cần thận đập vào căn cơ con cháu của lão lưu manh, XXX ông, như thế nào không đi đoạn tử tuyệt tôn a.

7. Chương 7

Edit: Linh

Đùa giỡn An Huệ Lan một hồi, tâm tình Dư Lăng phi thường thư sướng, cảm chén nhỏ của chính mình, cả muống nhỏ, cũng không cần người khác giúp, ngẫu nhiên còn có thể hưởng trong miệng Dư Hải Thiên nhét một cái, đem Dư Hải Thiên dỗ ngọt đến mặt mày hớn hở, Dư Lăng so với bình thường ăn nhiều hơn nữa chén cơm, Dư Hải Thiên cũng thay đổi thói quen sáng sớm không ăn cơm, ăn một chút, ăn xong điểm tâm, Dư Hải Thiên quả thực có chút luyện tiết đi rồi.

Dư Lăng cũng luyện tiết Dư Hải Thiên đi a, y vừa rồi thể nhưng đắc tội An Huệ Lan quá ngoan độc, An Huệ Lan không thể làm gì, dù thể nào y chính là đẹp tính tình thiếu đạo đức của An Huệ Lan, y tuyệt đối không nuốt xuống khẩu khí này đi, hữu ý hoặc vô ý đem sự tức giận này phóng đi ra ngoài.

Tuy rằng Dư Hải Thiên không phải là đồ vật, nhưng hiện tại dù sao cũng là cha đẻ của y a, An Huệ Lan cũng không phải là mẹ đẻ của y, y tình nguyện đi theo Dư Hải Thiên, dù thể nào, Dư Hải Thiên lại không phải hạng cảm thú, cũng sẽ không động một ngón tay của y.

“Ba ba, ba ba” Dư Lăng nghịch nghịch cái chân đầy thịt đỏ đỏ của mình, mặc cái áo ngắn lộ cái cánh tay béo trắng, cạp cạp chân vừa nhỏ lại còn ngắn của chính mình, làm đến thật thoải mái, ôm lấy đùi Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên đây là đang muốn nhắc chân, một chân đều bước ra, thỉnh linh dưới chân liền bị ôm lấy bởi một cái bánh bao trắng, bánh bao trắng còn mang một bộ dạng bú sữa mẹ thoải mái, cầm lấy quần của hắn, hướng trên đùi hắn treo lên.

“Cực cực đây là làm sao vậy, không muốn xa ba ba?” Dư Hải Thiên khom lưng xuống, đẩy ra cái tay đang muốn kéo Dư Lăng của An Huệ Lan, đem Dư Lăng bế đứng lên.

“Vâng a, con không muốn xa ba ba.” Dư Lăng dùng sức gật đầu, y tự đáy lòng hy vọng, trí nhớ chính mình không quá tốt, chờ mình trưởng thành sẽ không nhớ rõ, hiện tại chính mình cố gắng tỏ vẻ ngu ngốc, cũng hy vọng giả vờ ngu ngốc nhiều cũng sẽ không ảnh hưởng trí lực phát dục bình thường của chính mình, vốn là mẹ đẻ y chỉ sợ thông minh không phải cao, còn ngay tại thời điểm sinh y, chất lượng trứng cũng không cao, điều kiện ban đầu của y, vốn là như vậy, hiện tại ngày mới tái làm như vậy, y hẳn là sẽ không bị thay đổi thành ngu ngốc đi.

Dư Lăng thật là có chút hoài nghi.

Hoài nghi về cái gì, nếu là không bắt y đem đi trừ yêu thì y vẫn cứ giả ngu thôi.

Nhìn đến Dư Lăng tại trong ngực của hắn, ghé vào trên vai hắn, vẻ mặt khát vọng đứng ở cửa nhà, trông mòn con mắt, Dư Hải Thiên lập tức mềm lòng: “Ba ba buổi tối mới có thể trở về đâu, bằng không cùng ba ba đi đến trường học?”

Rất giỏi đoán ý của người khác, ta đều không có nói ra, người cũng đã lĩnh hội được. Dư Hải Thiên thức thời như vậy, Dư Lăng vui mừng lập tức tại miệng Dư Hải Thiên cắn một hơi, ngọt hề hề nói: “Ba ba, ba ba, người tốt nhất nha, con thích người nhất.”

Là nịnh nọt như thế này đi, y nhớ rõ bạn gái trước kia thường xuyên nịnh nọt mình như vậy.

Dư Lăng đang ôm ba ba Dư Hải Thiên liền hôn thêm vài cái.

Dư Hải Thiên có chút vui mừng quá mức, đứa nhỏ này từ khi nào dính cha như vậy? Lời nói hắn vừa mới thốt ra, quả thật có chút hối hận, mang theo đứa nhỏ đến trường học, không có chuẩn bị gì trước, mọi người trong trường học đều nhìn, này vạn nhất Dư Lăng nháo lên hắn liền chịu đủ. Dư Lăng cao hứng mình nọt lại làm cho hắn đánh mất chủ ý này.

“Ba ba, con muốn cùng ba một chỗ, con nhất định sẽ nghe lời.” Dư Lăng tại trong ngực Dư Hải Thiên vịn vào thân mình, làm ra cam đoan. Y phát thệ, lấy tuổi tâm lý hiện tại của y, y gây sự mới là không bình thường, y cũng có nhu cầu cấp bách như một người bình thường, đến giúp y gột rửa ánh mắt, nghe lão sư đại học thôi miên so với ở nhà xem hoạt hình “hồ lô biến” còn muốn cao hứng phần chần hờn, nhìn đến tình cảm mãnh liệt đầy cõi lòng, rất tốt đi.

“Được rồi, ba ba mang con đi nhìn xem, hôm nay con cần phải nghe lời nha, không thì lần sau ba ba không mang theo con đi nữa đâu.” Dư Hải Thiên vỗ vỗ mông nhỏ của Dư Lăng, ôm Dư Lăng từ trước cửa bế tới trên ghế sa lông, đối với ánh mắt An Huệ Lan choáng váng, nửa câu nói đều không có xen mồm, sự tình cũng đã định mà nói: “Đi, thu thập cho cục cưng một chút đồ vật, cho con mấy quyển truyện tranh, còn cả nước nữa.”

“Còn có mũ quả dưa của con nữa.” Dư Lăng ở một bên nhắc tay lên tiếng, sự tình đã giải quyết, y hiện tại có tâm tình đây là chuyện của y, nghiêng đầu sang chỗ khác liền sửa đúng Dư Hải Thiên: “Ba ba, nói chuyện với con không giữ lời gì hết a, người đã đáp ứng con về sau sẽ không gọi con là cục cưng nữa, nên gọi con là Lăng Lăng.”

Tuy rằng Lăng Lăng y cũng không vừa lòng, bắt quá cục cưng so với Lăng Lăng càng làm y không chịu nổi.

“Ba ba cũng gọi như thế này nhiều năm, cục cưng cho ba ba thời gian để sửa nha, như vậy tốt lắm.” Dư Hải Thiên vươn ra hai ngón tay, một giây đồng hồ sau lại dựng thẳng lên thêm hai ngón nữa: “Cho ba ba bốn tháng, bốn tháng sau, ba ba nhất định có thể sửa được.”

Con mẹ nó người tại sao không nói bốn năm a, Dư Lăng bị cái lão hồn dẫn này khí suốt nửa học máu, tức giận, hai má lập tức liền sưng lên, bắt lấy tay Dư Hải Thiên, liền đem ngón tay Dư Hải Thiên đè xuống một ngón, cò kè mặc cả: “Ba tháng.”

“Cục cưng, con cư nhiên biết đếm a.” Dư Hải Thiên quả thực cảm thấy quá thần kỳ, con của hắn cư nhiên biết ba với bốn.

Dư Lăng thật sự muốn học máu, vẻ mặt Dư Hải Thiên người như gặp quỷ vậy, biểu tình này tính cái gì a, chẳng lẽ y không nên biết đếm sao, y biết đếm đó là theo lý thường phải làm.

Chẳng sợ y không nhớ rõ sự việc khi chính mình 5 tuổi, Dư Lăng cũng không tin tưởng chính mình thời điểm 5 tuổi mà đếm số cũng không biết, Dư Hải Thiên kinh ngạc như vậy, nhất định là bởi vì hắn đối với y không đủ quan tâm, đây chính là căn cứ chính xác trắng trợn hắn xem nhẹ y a. Y biết đếm là chuyện lớn như vậy, hắn cư nhiên không biết? Chẳng lẽ lúc ấy người không nên mời thân bằng hảo hữu, đến chúc mừng một chút sao?

An Huệ Lan mang theo túi sách nhỏ của Dư Lăng xuống lầu, trong túi sách căng phồng, sách thiếu nhi, đồ ăn vặt của trẻ con, còn vì Dư Lăng mà cầm theo một cái bình đựng nước tiểu phần hồng, đưa cho Dư Hải Thiên, ả có ý đồ cố gắng một lần cuối cùng.

“Lăng Lăng đứa nhỏ này không thích ngồi yên, nhất định sẽ quấy rầy anh.” An Huệ Lan như hiền thê lương mẫu, ở một bên ôn nhu khuyên nhủ: “Lăng Lăng sang năm sẽ vào học tiểu học, con cũng không đi nhà trẻ. Em còn muốn lát nữa cho con đi học một ít khóa học bổ túc, miễn cho không theo kịp chương trình học,”

— theo không kịp chương trình học, bà nói tôi hai mươi một tuổi mà chỉ số thông minh không hiểu được một cộng một bằng hai? Tôi cho bà biết, bà đây là trắng trợn vũ nhục tôi, Dư Lăng thiệt tình muốn cាប់ nữ nhân này một cào một phát.

“Học cái gì a, đứa nhỏ Dư gia trưởng thành cũng không phải đi làm giáo viên.” Dư Hải Thiên khẽ cau mày, con nhỏ vẫn nên nuôi thả thì tốt hơn. Từ hấn mà suy ra, chính là học thức uyên bác, nuôi một đứa nhỏ hiền lành như trứng còn không bằng nuôi một con sói có dã tính đâu, đứa nhỏ căn bản không nên chỉ biết ở nhà, con trai lại càng không thể, bằng không liên sẽ cứ bám lấy cha mẹ.

Dư Hải Thiên càng cảm thấy, chính mình mang theo Dư Lăng quả thực rất chính xác.

Mang theo túi sách nhỏ của Dư Lăng, ôm lấy Dư Lăng, hai cha con liền xuất môn, Dư Lăng đặc ý dáo dạt cùng An Huệ Lan vỗ vỗ tay tái kiến, có chút ngây thơ, nhưng là Dư Lăng chính là thích nhìn An Huệ Lan kinh ngạc, An Huệ Lan tán thành thì y tất nhiên phản đối, An Huệ Lan không tán thành, y tất nhiên gờ lên hai tay hai chân tán thành.

Dư Lăng không để cho Dư Hải Thiên hối hận, cả ngày không khóc không nháo, nhượng người gọi người kêu, biểu hiện tương đương nhu thuận, Dư Hải Thiên ngồi học bài của hấn, y ngồi ở bên cạnh xem sách thiếu nhi của y, chính là dù bị người vây xem như gấu trúc, cũng chỉ cần không để ý đến người khác mà thôi. Dư Lăng chính mình cũng không biết, y là tình nguyện đọc sách thiếu nhi vẫn là hơn phải về nhà đối mặt với An Huệ Lan, An Huệ Lan có lẽ đã đi chơi, y còn muốn ở trong này giả làm bạn nhỏ, thật sự rất tốt.

Một ngày, Dư Hải Thiên học xong, Dư Lăng hoàn thành một hành động vĩ đại, y tìm được trong mớ sách thiếu nhi của mình mấy quyển sách đen trắng không màu, cầm cọ màu vẽ loạn lên, đem một bộ sách thiếu nhi cao thấp, tô màu.

Chính là đời trước y đều không có trải qua cuộc sống này a.

Dư Lăng ngồi trên xe, ôm sách thiếu nhi của y, nhìn kỹ một chút quyển sách làm lăng phí một ngày của y. Có thể hay không tận dụng phế vật a, tuy rằng so với các loại sách tô màu sẵn kém một chút, nhưng là cũng không quá kém nha, một cánh tay nhỏ của y, giá tiền cũng không thể quá ít nha.

Dư Lăng cả ngày liền giầy vò hai quyển sách trẻ nhỏ này, Dư Hải Thiên lật xem một chút, lấy tuổi Dư Lăng, màu sắc tô ra xem như không tồi, ít nhất y biết tóc phải là màu đen, về phần đem làn da cũng tô thành màu đen, trên thế giới còn không phải có người Phi Châu sao, đây không tính là sai.

Dư Hải Thiên cảm thấy chỉ số thông minh của người nhà hấn, cụ thể là con trai hấn thật cao a. Nếu là hấn biết đứa con trai mình đang khen ngợi này, chuẩn bị đem quyển sách thiếu nhi phát huy ra tối đa giá trị, hấn sẽ sock đến mức nào nha.

“Lại đây, cục cưng, chúng ta về nhà nha.”

Dư Hải Thiên vừa nói như thế, Dư Lăng rốt cục tìm được biện pháp thực hiện tăng giá trị sách thiếu nhi của chính mình, so với việc mang sách đem đi lưu trữ, không bằng dùng nó giao lưu một chút tình cảm phụ tử tình thâm của chính mình a.

Lập tức, Dư Lăng liền đem quyển tập vẽ chính mình tự tay vẽ xấu, lưu luyến đến không rời đưa cho Dư Hải Thiên, còn nhắc nhở kêu lên: “Ba ba, con vẽ cả ngày đâu, đều là nhìn ba ba họa, ba ba người xem con vẽ người giống hay không giống a?”

Này lẽ nhẹ tình ý trọng a, đều nói, đứa nhỏ thiên chân vô tà, Dư Hải Thiên hiện tại lại không có lão niên si ngốc, chính mình cho hấn lưu lại một cái ký ức tốt đẹp hơn sao a, đi tìm cả thế giới, nào có đứa nhỏ hiếu thuận như chính mình, sách này chính là căn cứ chính xác chính mình hiếu thuận, chờ thời điểm Dư Hải Thiên mau già, nhìn đến sách này, thời điểm viết di chúc, còn có thể nhấn tâm không chia cho y một chút?

Đương nhiên, Dư Lăng thiện lương, khẳng định sẽ không để cho Dư Hải Thiên chết không nhắm mắt, chính là Dư Hải Thiên muốn đem di sản hấn sở hữu đều cho y, y cũng sẽ không chối từ a.

Dư Hải Thiên cầm quyển sách mà con trai đưa cho hắn, lật xem một chút, rốt cuộc cũng không có tìm ra, phương diện này người nào vật nào giống mình, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Cực kỳ, kia người nào con nhìn ba ba mà vẽ ra, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, hay là Đường Tăng a?”

Dư Lăng lấy lại quyển sách kia, là tôn Ngộ Không ba lần đánh bạch cốt tinh, Dư Hải Thiên khó có thể tiếp thu một cái người cùng hắn giống, cũng chính là Đường Tăng, chính là không biết như thế nào, Dư Lăng đem cái kia Đường Tăng biến thành người Phi Châu, Dư Hải Thiên cảm thấy, chính là con mình là bệnh mù màu, cảm thấy hắn là một người da đen đi.

Hắn thật đã đoán đúng, tại cảm nhận của Dư Lăng da nộn tâm lão (bề ngoài trẻ nhỏ nhưng tâm hồn già cỗi), trên thế giới sẽ không có người so với hắn hắc hơn, lòng dạ hiểm độc, phổi đen xương cốt càng đen, một bụng hắc thủy.

“Ba ba không biết là cái này rất giống người sao?” Dư Lăng bắt tay vào chỉ, chỉ vào mỹ nhân duy nhất ở mặt trên, khen đạo: “Hắn cùng ba ba xinh đẹp nhất dạng a.”

Dư Hải Thiên cẩn thận nhìn một lần quyển sách thiếu nhi này, muốn là con của hắn cảm thấy bạch cốt tinh xinh đẹp còn chưa tính, nhưng là con của hắn chỉ chính là bạch cốt tinh không có da a, khen một câu bộ xương xinh đẹp? Còn cùng hắn xinh đẹp? Thảm mỹ của con trai, hắn thật sự là không có khả năng lý giải.

Dư Lăng cố gắng chớp hai mắt của mình, tranh thủ làm ra một bộ dạng hiểu tử hiền tôn, coi trộm một chút a, nhìn một cái, chạy khắp thế giới đi đâu tìm đứa con trai hiểu thảo như y a, Dư Hải Thiên ông nhất định phải nhớ rõ a, di sản đa phần là của tôi a, a?

Dư Lăng lập tức liền quyết định, về nhà liền đem mấy quyển sách này, để trong thư phòng Dư Hải Thiên, để cho Dư Hải Thiên mỗi ngày nhìn đồ vật nhớ chính mình, thuận đường nhắc nhở bản thân y nhiều hiểu thuận, để phòng trí nhớ hắn không tốt mà quên mất.

8. Chương 8

Edit: Linh

Mặc kệ nói như thế nào, Dư Hải Thiên nhận lễ vật Dư Lăng đưa tới ngược lại rất cao hứng, con trai có hiếu tâm, đổi lại là ai đều cao hứng như vậy thôi, tuy rằng lễ vật này hắn không hiếm lạ, nhưng là sự tình không thể nhìn như vậy, hắn chưa từng nghĩ đến, con trai lại đem đồ vật hắn không nghĩ tới đưa cho hắn, điều này thuyết minh hắn ở trong lòng con mình có địa vị không nhỏ. Bất quá thời điểm hắn chết, di sản có thể đa phần cấp Dư Lăng hay không, kia chỉ có trời biết.

Tại trên mặt Dư Hải Thiên, Dư Lăng cũng nhìn không ra y đem Dư Hải Thiên cảm động tới trình độ nào, đương nhiên y lại càng không thể hỏi: “Ba ba, nhìn con đây hiếu thuận với người, người đem di sản đều lưu cho con đi.”, y cũng không phải thiếu đòn, lại càng không muốn chết a.

Dư Lăng ngồi trên ghế ngồi, nằm úp sấp vào cửa sổ hết nhìn đông tới nhìn tây, Dư Hải Thiên lái xe, có ý thức an toàn nên lái rất chậm, cùng tốc độ cái xe đã tiêu của Dư Lăng giống nhau (Tốc độ chậm ??), hoàn toàn không hề đồng thời bắt đầu, cùng ốc sên giống nhau, hắn thấy Dư Lăng xem xét ngoài cửa sổ, lại hỏi: “Cực kỳ, con đang nhìn cái gì a.”

Nhìn cái gì? Ngoài cửa sổ vừa không có đèn Neon, cũng không có đi cà kheo, Dư Lăng có thói quen thường thức phồn hoa truy lạc, ngã tư đường kia kiến thiết không tồi, cũng có thể trực tiếp cùng hàng với đất hoang thượng đẳng, hắn nhìn bên ngoài, thuần túy chính là không cho ai nhìn thấy khuôn mặt của Dư Hải Thiên, bên ngoài có khi còn có thể gặp phải một hai cái tiểu mỹ nữ nữa đâu, bên trong liền có một cái lưu manh đại lão gia.

Dư Lăng nghiêng đầu sang chỗ khác, đang muốn nghĩ ra một lời nói dối qua loa tặc trách với người chu cấp cơm áo cho mình, miễn cho có lúc người cha cấp cơm áo cảm thấy mình không coi trọng hắn, điện thoại Dư Hải Thiên vang lên.

Dư Hải Thiên nhìn Dư Lãng sau đó đem xe dừng ở ven đường mới nghe điện thoại, có ý thức an toàn cũng tốt a, cái lộ trình này, trên đường xe cũng ít, cũng không có đua xe, hán mười phút có thể về nhà, mà Dư Hải Thiên mẹ hán đều đã đi mất nửa giờ, còn tại trên đường đi bộ này đâu, hiện tại cư nhiên còn dừng lại nghe, chẳng sợ Dư Lãng là do tai nạn xe cộ mà chết, Dư Lãng cũng kiên quyết xem thường tốc độ Dư Hải Thiên lái xe, y đều nhanh chết đói đâu.

Dư Lãng kéo túi sách nhỏ của chính mình, tìm ra một bao thịt bò, xé mở, đem thịt bò ném tới trong miệng mình để lót dạ.

“Tìm được cậu rồi.”

Một viên thịt bò còn không có ăn xong, di động của Dư Hải Thiên liền chuyển dời đến trong tay Dư Lãng, đầu kia di động, tiếng kêu rên thảm hề hề: “Dư tiểu lang, mau tới cứu mạng a, tớ đang ở nhà trẻ đâu, nhanh lên tới đón tớ, bằng không ngày mai cậu cũng chỉ có thể giúp tớ nhặt xác, thành quỷ, tớ khẳng định mỗi ngày đều đi tìm cậu.”

“Tiểu nhị tử?” mới có sáu tuổi đầu, có thể nói ra lời nói có tính nội hàm như vậy không tiểu nhị tử thì ai a, đây chính là siêu nhân sáu tuổi có thể nghiên cứu ni mã là ý tứ gì đó (Ni Mã – Câu nói bậy của người lớn), huống hồ, người có thể kêu chính mình là Dư tiểu lang, trừ bỏ nhóc đó cũng không có ai.

Cứ việc xem thanh âm đầu kia điện thoại có chút xa lạ, Dư Lãng như trước nhận ra hồ bằng cấu hữu của chính mình, y giết người, hán nhất định giúp y hủy thi, bạn bè đáng tin -tiểu nhị tử, tiểu nhị tử a, anh rốt cục tìm được chú.

Dư Hải Thiên đã muốn bắt đầu đem xe quẹo vào, nhà trẻ của Dung nhị mặc dù cách chỗ ở bọn họ không xa, chính là cùng với đại học của Dư Hải Thiên là hai hướng ngược nhau, này muốn đi đến nơi, chắc phải đến một giờ a, Dư Lãng ai oán lại tại miệng chính mình nhét một viên thịt bò, cố gắng dùng răng nanh nhỏ của chính mình, dùng sức nhai thịt bò.

Thời điểm Dư Lãng bị nghẹn, cùng con mèo nhỏ giống nhau, Dư Hải Thiên đem đứa nhỏ ôm đến trong ngực, chỉ sợ Dư Lãng nửa đường liền tắt thở, đồ tốt đều đưa cho hán ăn, một đường đều vô cùng chú ý.

Dư Lãng có chút kiêng ăn, rất nhiều đồ vật cũng không ăn, ăn kiêng đến lợi hại, nhưng là kết quả cũng bị nuôi thành tròn vo, ngược lại bởi vì mặt mũi tốt, làn da trắng nõn, bị người nhìn thấy, cũng sẽ không gọi hán tiểu mập mạp, mà là cảm thấy y giống như một đứa trẻ trắng trẻo đáng yêu.

Dư Lãng dùng răng nanh nhỏ cùng thịt bò phân cao thấp, cắn đến quai hàm đều đau.

Dư Hải Thiên cũng là biết Dư Lãng đói bụng, tốc độ lái xe cũng nhanh một chút, lúc này xe cũng không giống như con kiến bò trên đường như cũ nữa mà rất nhanh, Dư Lãng còn chưa có giải quyết xong mấy miếng thịt bò, bọn họ liền tới trước cửa nhà trẻ của Dung nhị.

“Dư tiểu lang...” Cách thật xa, xuyên nhất kiện tiểu áo sơ mi màu bụi phác phác, đeo khăn quàng đỏ xiêu vẹo, một phen đem túi sách nhỏ ném trên mặt đất, hướng về phía Dư Lãng liền phi nhanh lại đây.

Dư Lãng ngẩng ngẩng thân thể nho nhỏ của chính mình, mặc dù mình trắng trắng tròn tròn, nhưng là tròn kiểu không chắc nha, nhìn tới người kia ngược lại gầy a, chính là vị kia..., cả người đều là tinh hoa, cường tráng hoàn toàn giống con ghê con, hán phi một phát đến, đem mình đẩy cái ngã sấp là không thể tránh nha.

Dư Lãng thức thời nhẹ nhàng bước hai bước, tiến đến bên cạnh Dư Hải Thiên, phỏng chừng cái kẻ lỗ mãng này còn không có thấy Dư Hải Thiên, bọn họ một đám người đều có chút sợ Dư Hải Thiên, nhìn thấy tất nhiên đều thành thành thật thật: “Tiểu nhị tử...”

Dung An Thụy vội vàng dừng lại, dừng chân một chút, trái phải nhìn xung quanh một chút, giống như thấy lão hổ, có chút lạnh run, chầm chậm đi vào trước mặt bọn họ, đối với Dư Hải Thiên: “Dư thúc thúc hảo.”

Kia tiểu mô dạng thực đem Dư Lãng vui đến phá hủy, y cũng không biết vì cái gì không sợ trời không sợ đất, Dung An Thụy, cả ba ba hán còn không sợ như thế nào sẽ sợ Dư Hải Thiên, nếu hán sợ chính là Dư Hải Thiên hơn ba mươi tuổi còn chưa tính, hiện tại Dư Hải Thiên hoàn toàn chính là một tiểu thanh niên,

Dung An Thụy cố tình mỗi lần đụng tới Dư Hải Thiên, cũng giống như con chuột nhỏ thấy mèo, trường thành càng sợ đến run người.

Trước kia, Dư Lăng chỉ cảm thấy Dư Hải Thiên không có lý do gì chính là khắc tinh của Dung An Thụy, này vô quyết dày có móng tay nhọn a.

Hiện tại sao? Dư Lăng chỉ có thể nói, Dung An Thụy từ nhỏ liền có nhãn lực, chẳng sợ Dư Lăng phủ thêm da con thỏ, Dung An Thụy cũng có thể hoá nhãn kim tinh biết, Dư Hải Thiên không phải ngồi không.

Dư Hải Thiên không nói gì, chính là ở một bên nhìn, hẳn cùng ba Dung An Thụy có giao tình, cái thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trong thành mấy nhà, đều là quen biết, nhưng là vẫn chưa đến trình độ đem Dung An Thụy trở thành chất tử.

Dư Lăng ở một bên đứng, mân cái miệng nhỏ nhắn chăm chú nhìn tiểu đầu đinh trước mặt, đi theo tiểu hầu tử không có thịt, hoàn toàn nhìn không ra về sau dáng người cao lớn. Lúc này, áo sơ mi nhỏ phải là màu trắng giờ lại bị bụi bẩn bám vào thành một màu xám xám, chắc chắn đã ở trên mặt đất lăn vài cái, góc áo còn có một cái dấu chân của đứa nhỏ không rõ lắm, trên cằm tự nhiên còn có một cái dấu răng: “Tiểu nhị tử, cậu lại cùng ai đánh nhau?”

“Cùng tiểu thổ tử (con thỏ nhỏ- một cách gọi miệt thị) Trần Huy, nhóc con.” Dung An Thụy tùy tiện vung tay lên, hít hít cái mũi một cái, lấy một tay lau nước mũi, trái phải nhìn xung quanh tìm nơi đem cái chỗ nước mũi này chùi đi. Hiện tại hẳn cũng không phải trong nhà trẻ, không thể đem nước mũi hướng trên bàn bôi vào, cũng không có thể đem nước mũi chùi đến trên người người khác, hẳn tả hữu vừa thấy, trước mặt là Dư Hải Thiên cùng Dư Lăng, cộng thêm một chiếc xe, hẳn nhìn nhìn Dư Lăng, phỏng chừng Dư Lăng cũng không để cho hắn đem nước mũi bôi lên người y, nghĩ nghĩ, dùng sức đem nước mũi chùi vào cần trục bánh xe của Dư Hải Thiên.

Dư Lăng đều vì con chuột Dung An Thụy bị ai, không dám đem nước mũi bôi lên trên người Dư Hải Thiên, chẳng lẽ xe của hắn cũng không dám đụng vào sao, còn cố tình chọn một cái bánh xe, Dung An Thụy chú có bao nhiêu sợ Dư Hải Thiên, mới cho rằng giá trị con người của chú gần với cần trục bánh xe của Dư Hải Thiên, như vậy anh như thế nào trồng cây vào chú cùng giúp, hỗ trợ anh trèo lên chỗ ngồi của đại sơn Dư Hải Thiên??

“Cái tên tiểu thổ tử kia không biết hôm nay từ nơi nào mượn tới gan chó, cứ nhiên dám cười nhạo tớ, cho nên, tớ mới hung hăng mà đánh hắn một hồi.” Dung An Thụy sờ sờ tiểu cằm chính mình, nhe răng trợn mắt: “Không nghĩ tới Trần Huy cái con thỏ nhỏ kia chơi bẩn nha, cắn tớ một cái.”

“Vậy cậu có cần trả lại không?” Dư Lăng cùng Dung An Thụy là một loại người, chó cắn hắn một cái, hắn còn có thể cắn trả lại. Những lời này đối với hai đứa nhỏ thiếu đạo đức này hoàn toàn thích hợp, chó cắn hai đứa nó một cái, hai đứa nhất định phải cắn lại con chó, cắn chó một cái đó là nhẹ, hai đứa còn có thể đem chó nấu thành một nồi lẩu chó.

“Không, tớ còn chưa kịp có cắn đâu, thầy giáo đã tới rồi.” Dung An Thụy chẳng hề để ý nhún vai: “Tớ liền gọi điện thoại cho cậu.”

Chẳng lẽ Dung An Thụy lừa thiêu mông đem y gọi lại đây, chính là cho y đến trợ quyền, kết bè kết phái đem Trần Huy đâm cho một hồi?

Dung An Thụy đã quen thuộc đem cửa xe mở ra, bò lên chỗ ngồi phía sau, nói chuyện với Dư Lăng: “Dư tiểu lang, cậu mau vào, tớ mau chết đói.”

“Cậu ngồi vào xe nhà tớ để làm gì a?” Dư Lăng nhăn lại mày nhỏ, nhà trẻ tan học, rất nhiều người lớn đều tới đón đứa nhỏ, điều kiện gia đình cho con đi nhà trẻ đều tương đối tốt, cổng trường dừng một loạt ô tô, Dư Lăng tìm không thấy cái nào là tới đón Dung An Thụy, nhưng là không có khả năng chưa có tới tiếp.

“Đi nhà cậu ăn cơm a.” Dung An Thụy cau mày, suy nghĩ xong, ngồi ở chỗ ngồi phía sau của xe, lại bổ sung một câu: “Phỏng chừng còn muốn ở lại nhà cậu.”

Được, tình huống phổ biến, Dư Lăng chắc chắn nói: “Cậu chọc giận ba cậu?”

Chỉ cần Dung An Thụy bị ba hấn đánh mắng, An Thụy mới có thể rời nhà trốn đi, tình hình chung, đều là Dư Lăng cung cấp chỗ tránh nạn.

Không dự đoán được lần này Dung An Thụy rất là thiết khí hiên ngang trả lời: “Tớ không trêu chọc ba.”

A, vậy là tốt rồi, đang muốn chuẩn bị cùng Dư Hải Thiên thương lượng một chút, có thể hay không đem Dung An Thụy mang về qua đêm, y linh quang chợt lóe lại hỏi: “Vậy cậu là đắc tội mẹ kế của cậu?”

Dung An Thụy không có một lần chột dạ, càng bình tĩnh, rất có ý tứ ngơ xem thường ta: “Không.”

“Không đắc tội ba của cậu, cũng không đắc tội mẹ kế của cậu, vậy cậu nói cho tớ biết là đây là vì cái gì?” Dư Lăng hướng xa xa chỉ một ngón tay, Dung An Thụy nhìn theo thấy ba hấn tức đến khó thở hướng về bọn họ đi tới, bác lái xe tới đón Dung An Thụy theo ở phía sau mang theo túi sách nhỏ bị vứt quên trên mặt đất.

“Má ơi.” Dung An Thụy một bộ như chó nhà có tang, trực tiếp đem Dư Lăng kéo đến trong xe để che tại trước mặt của mình: “Dư tiểu lang, tớ không muốn bị đánh.”

“Cậu còn nói mình không có đắc tội ba của mình.” Chết vẫn mạnh miệng, Dư Lăng dường như cầu cứu nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba...”

9. Chương 9

Dung An Thụy đánh ba hấn, Dung An Thụy thật là đi tìm chết, so sánh cùng với Dư Hải Thiên cũng là cùng một dạng người mà thôi, Dư Hải Thiên so với ba Dung An Thụy chỉ được duy nhất một điểm khác hơn một chút, đó là — lấy việc hoàn thành chức trách của một người cha của Dư Hải Thiên làm mốc so sánh — hấn chưa bao giờ đánh nhi đồng dưới 14 tuổi, ba Dung An Thụy lại là hoàn toàn khác biệt, bất quá Dung An Thụy sau khi có năng lực phản kháng, liền không còn bị ba hấn đánh bao giờ.

Đương nhiên, An Thụy hiện tại mới sáu tuổi, ba hấn cũng không phải động đến roi da gậy gộc, bất quá khẳng định cũng không tốt. Mức độ bị đánh quyết định bởi trình độ ba Dung An Thụy bị hấn làm tức giận, nhìn bộ dáng ba Dung An Thụy mặt mũi đen sì, lần này đánh hấn ít nhất là bị béo tai rồi.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ a, nhìn thấy Dung An Thụy hiện tại, giống như là nhìn đến chính mình về sau.

“Ba ba, người cứu cứu tiểu nhị tử đi, bị ba hấn bắt, hấn sẽ chết nha.” Dư Lăng kéo ống quần Dư Hải Thiên mà bắt đầu cầu xin, tình chân ý thiết, khiến Dư Hải Thiên đỡ khóc đỡ cười.

Tuy rằng hấn không tán thành đối xử nhỏ nhỏ như vậy dùng bạo lực, nhưng là ba Dung An Thụy dù như thế nào, cũng không có khả năng đem con mình đánh chết đi, hấn tìm đâu một đứa con trai như vậy, Dư Hải Thiên cố ý đùa y: “Đây chính là ba của hấn, ba ba cứu không được.”

Phi, ông cái đồ mở to mắt nói dối, ba Dung An Thụy so với ông lớn hơn mười mấy tuổi không sai, chính là hai người các ông là ngang hàng, thân là người thừa kế Dư gia, ai sẽ không cấp ông vài phần mặt mũi a.

Dư Lăng nghiêng răng một cái, học ánh mắt tiểu tình nhân của y có thể đem y nhìn thành mình là siêu nhân, vẻ mặt sùng bái: “Ba ba như thế nào cứu không được, ba ba chính là ba ba của con a.”

Tốt lắm, thỏa mãn đi, tôi đều cho rằng ông là người đặc biệt có thể cứu vớt thế giới, lòng tự trọng nam nhân của ông còn không giống bột mì lên men bành trướng lên một chút.

“Được rồi, Lăng Lăng đều đối ba ba có tin tưởng như vậy, ba ba khẳng định sẽ không để cho con thất vọng phải không?” Dư Hải Thiên hôn hai má trắng nõn của Dư Lăng, chờ Dư Lăng hôn lại một cái, bước đi về phía ba Dung An Thụy.

Hai phụ tử hổ động, trong con mắt của Dung An Thụy hăm mộ đều đỏ lên, đi, trước đem túi sách của Dư Lăng lấy lại đây, tìm ra đồ ăn vặt của Dư Lăng, ăn một khối bánh đao bí đỏ: “Đây là ba cậu từ trong nhà mang đi cho cậu, dì Vương nướng? rất ngon.”

Dì Vương là bảo mẫu nhà Dư Lăng, bình thường giúp việc nhà, dọn dẹp phòng ở, làm cơm, tay nghề nấu cơm tốt lắm.

“Tớ đến trường ba của tớ cũng không cho tớ mang cơm từ trong nhà đâu, cơm trong nhà trẻ khó ăn chết.” Dung An Thụy rất nhanh liền ăn xong rồi một khối bánh bí đỏ, mở ra một chai sữa chua đậu đỏ, ừng ực ừng ực uống hết: “Ba của cậu đối với cậu thật là tốt a.”

Tốt cái thí, ngày anh thăm còn tại phía sau đầu, Dư Hải Thiên cũng có mỗi một đoạn thời gian còn có lương tâm meo meo như vậy mà thôi, chú liền không giống a, cuộc sống sau này của chú giống như là ăn cam thảo, mới là càng ngày càng ngọt a.

Trong nhất thời, Dư Lăng cùng Dung An Thụy có ăn ý, đều muốn đổi chỗ cho nhau.

Dư Hải Thiên cùng ba Dung An Thụy tại cách đó không xa nói chuyện, Dư Lăng cùng Dung An Thụy ghé vào trên cửa sổ nhìn.

“Cậu nói, ba của cậu có thể thu phục ba của tớ sao?” Dung An Thụy thực sự chút có chút lo lắng: “Nếu trong chốc lát ba của tớ đến đoạt tớ thì làm như thế nào a?”

Dư Lăng biết biết miệng (bĩu môi), chú còn thật nghĩ đến chú là nhân dân tệ a, người gặp người thích, còn khiến người cường?

“Bất quá ba của cậu lợi hại như vậy, nhất định có thể thu phục.” Dung An Thụy tự mình cổ vũ cho mình, biểu tình có vài phần lo lắng, nhìn xe, vỗ vỗ túi quần chính mình đâu: “Không được chúng ta trực tiếp chạy, tớ có tiền, chúng ta có thể trực tiếp về nhà cậu.”

Vậy không phải là chuyện một người bị đánh, Dư Lăng xem thường chỉ số thông minh của Dung An Thụy, chủ ý tồi như vậy đều có thể nghĩ ra, xem ra khi còn bé Dung An Thụy không chỉ thiếu một căn huyền a, này ít nhất là thiếu tam căn, bất quá rốt cuộc là chuyện gì, khiến Dung An Thụy sợ thành cái dạng này a, Dung An Thụy tiểu quý, nếu chạy trốn, khẳng định không chỉ là làm vỡ một cái chén đĩa.

“Cậu rốt cuộc như thế nào đắc tội ba của cậu?” Dư Lăng thực thật là có chút buồn bực, Dung An Thụy này mụ nội nó đạo bùa hộ mệnh cũng không dùng được.

“Tớ không đắc tội ba ba.” trong ánh mắt người lừa quỷ của Dư Lăng, Dung An Thụy hùng tâm tráng khí trả lời: “Không phải tớ phải tội ba ba, đắc tội ba ba là hai chúng ta.”

Dư Lăng sửa lỗi của mình, Dung An Thụy không chỉ thiếu tâm nhân, nhưng lại có tâm nhân khiến người khác muốn đánh, này bao nhiêu niên kỷ a, lại còn chơi chữ.

“Uy, Dư tiểu lang tớ nhưng không có nói sai, cây gậy kia là chúng ta đưa.” Dung An Thụy đẩy Dư Lăng.

Dư Lăng nghe, trong lòng cả kinh: “cậu là nói ba cậu đã biết?”

“Vô nghĩa.” Dung An Thụy nhún vai, nếu không phải ba hắn đã biết, hắn phải đi nhà Dư Lăng tị nạn sao.

Cái đồ chết tiệt An Huệ Lan.

Sự kiện cây gậy, khi bạn nhỏ Dư Lăng sống lại vẫn chìm vào bóng tối, Dư Lăng có thể nói là ảnh hưởng khắc sâu, chính là y không nhớ rõ mẹ kể phản pháo lại lấy được một lần thắng lợi trọng đại. Dung An Thụy thường thường nói lại, đối tượng lải nhải của hắn chính là Dư Lăng đồng phạm.

Dư Lăng chính là nhớ rõ rành mạch, vụ việc gây gộc đó, ba Dung An Thụy cho tới bây giờ đều không có làm rõ ràng, chính là hoài nghi, cũng chỉ là hoài nghi Dung An Thụy một chút, dù sao lúc ấy bọn họ một đứa sáu tuổi, một đứa năm tuổi, có thể làm thành chuyện này, hoàn toàn là thiên thời địa lợi, hơn nữa vận khí mà thôi.

Sự kiện cây gậy, căn bản cũng chỉ có hai người bọn họ biết, Dung An Thụy càng không có bởi vì sự kiện này mà bị ba hắn đánh quá.

Nghĩ nghĩ, sự tình đã xảy ra một cái ngã rẽ, đại khái khả năng chính là do mình gây ra hiệu ứng cánh bướm, sáng sớm trên đũa An Huệ Lan mà đem sự tình nói ra.

Sự tình có thể có ngã rẽ cũng chính là nơi này.

Thực xin lỗi a, tiểu nhị tử, anh liên lụy chú – Dư Lăng rất là áy náy nhìn Dung An Thụy, bắt quả anh sẽ báo thù cho chú, anh sẽ không tha cho An Huệ Lan.

Dư Hải Thiên chỉ nói vài câu liền thu phục ba Dung An Thụy, không phải hấn bắt công tiểu tử chính mình, hấn thật sự cảm thấy tiểu tử làm không có gì sai, hoàn toàn là xuất phát từ nghĩa khí, làm ra sự tình này, khiến cho hậu quả cũng không có cái gì a, hấn từ trong nội tâm liền rất khinh thường vợ mới cưới của ba Dung An Thụy, liền một diễn viên, vẫn là tiểu diễn viên không có danh tiếng gì, thích liền thích, cưới liền cưới, bị người mê đến đầu óc choáng váng là sai, bị biến thành ngay cả con trai cũng phải xếp sau, kia càng là mười phần sai.

Bọn họ luẩn quẩn không có mấy người để mắt vị chị dâu này, người nào không biết đó là cái người gì a, lại càng không nói tôn trọng, từ cách bọn họ xưng hô có thể nhìn ra được, ‘Tiểu tẩu tử’, nhiều nhất đây là một tình nhân được sủng ái mà thôi, đùa giỡn cũng liền đùa giỡn, chẳng lẽ còn vì việc này đem con trai mình đánh đến gần chết.

Dư Hải Thiên ngược lại cảm thấy việc này Dung An Thụy làm rất đẹp, có thể nghĩ ra chủ ý này, còn biết tìm tiểu tử nhà hấn đòi tiền, miễn cho bị tra được, Dung An Thụy đứa nhỏ này rất thông minh, chỉ cần không đi sai đường, đời này uất ức không được, làm ba hấn là cao hứng a.

“Vậy đã làm phiền anh, Hải Thiên, ngày mai tôi kêu lái xe đi đón hấn.” ba Dung An Thụy thực cấp mặt mũi cho Dư Hải Thiên, nói trắng ra là, Dung Dư hai nhà tại một cấp bậc, chính là ba Dung An Thụy cũng không có cùng Dư Hải Thiên tại một tầng thứ.

Ba Dung An Thụy cảm thấy con mình cùng tiểu tử nhà Dư Hải Thiên chơi đến cùng đi, đối tiền đồ con trai của mình cũng tốt, cũng chính là hào phóng tỏ vẻ sẽ không truy cứu.

Cáo biệt người, Dư Hải Thiên trở lại trên xe, Dung An Thụy dán tại trên cửa sổ, hướng về phía ba hấn còn không có lên xe, đặc ý dào dạt giờ giờ nắm tay nhỏ, Dư Lăng nhanh chóng đem nắm tay đè xuống, tình thế này so với người mạnh hơn, chống chọi, bắt quả là đụng vào, ít nhất phải về xem sắc mặt a.

Dư Lăng ánh mắt trượt chuyển đi, tại bên tai Dung An Thụy huyền thuyên nói vài câu, Dung An Thụy nhất thời tức giận bất bình đem nắm tay thu về.

Rất nhiều năm sau, Dung An Thụy bị Dư Lăng thu thập thành dễ bảo, từ tiểu hồ ly biến hóa ra một cái cáo già, Dư Hải Thiên cũng bị Dư Lăng thu thập dễ bảo, từ chủng mã biến thành trung khuyển, ngẫu nhiên liền hỏi Dư Lăng: Tiểu nhị tử từ nhỏ liền như một quả bom, từ khi ba hấn cưới mẹ kế, đã đối chọi với ba hấn không thoải mái a, con như thế nào đem hấn biến thành một đứa con hiếu thuận a.

Lúc ấy, Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên chính nằm ở trên giường, bọn họ buổi tối nháo đến có chút muộn, y sáng sớm đứng lên liền có chút ngủ không đủ giấc, y trống trơn ghé vào trên người Dư Hải Thiên, lười biếng mà nói: “cái gì hiếu bất hiếu a, này không có nguyên do mà tự xưng thành bất hiếu sao được, ba hấn xem hấn như cừu nhân, còn có thể trông cậy vào hấn đem ba hấn cung kính a? con lúc ấy chẳng qua nói cho Tiểu nhị tử một câu lời lẽ chí lý, nhu có thể khắc cương.”

Từ đó về sau, Dung An Thụy nguyên vẹn quán triệt sau lưng là lưu manh, trước mặt là người lương thiện, tại trước mặt ba hấn, thì hấn phải là một gốc cây cải thìa đáng thương a.

Cải thìa a, ngay từ lúc hai ba tuổi, không có mẹ a!!!

Dư Hải Thiên đối với Dư Lăng nửa ngày không nói gì, con của hấn năm tuổi chính là đã biết nhu có thể khắc cương, chính mình sa vào trong tay của y, không phải không có đạo lý.

10. Chương 10

Edit & beta: Linh

Dư Lăng nhận định Dung An Thụy bị đánh nhất định là bởi vì An Huệ Lan để lộ bí mật, y khuyến khích Dư Hải Thiên, ba người bọn họ ở bên ngoài dùng cơm.

Dư Hải Thiên không có cách nào, cũng liền mang theo y đi, Dư Lăng tựa như con heo nhỏ, hồng học tự mình ăn một chén tạc tương, biến thành nơi nơi đều là cơm, còn không muốn cho Dư Hải Thiên ôm y đi rửa, đem Dư Hải Thiên cạo một thân.

Dung An Thụy theo ở phía sau, hàm mộ nhìn con khỉ nhỏ bị ba ôm vào trong ngực.

Đến nhà, An Huệ Lan quả nhiên còn chờ bọn họ ăn cơm, tư vị chịu đói bụng chờ khổ sở đi.

Dư Lăng tại trước mặt An Huệ Lan dạo qua một vòng, triển lãm mặt chính mình tràn đầy tạc tương mà thương cảm, lôi kéo Dung An Thụy đập đập lên đầu, đi vào phòng của y, y cũng không muốn cùng An Huệ Lan cùng một chỗ, thấy khuôn mặt cô ta, y đã muốn cong móng vuốt lên cho một nhát rồi.

Đại khái Dung An Thụy cũng không muốn thấy mẹ kế mình, tại nhà cũng là ăn cơm xong, một khắc không lưu lại liền hướng trong gian phòng của mình chui vào, cũng không có cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Bọn họ chân trước vào cửa, chỉ chốc lát sau, sau lưng An Huệ Lan liền vào được, bưng nước chanh cùng điểm tâm, cho bọn họ đặt ở trên bàn.

“Ai u, cảm ơn a di, a di làm sao biết con thích nhất thông khô làm dầu (1)a.” Thông khô dầu làm là nướng, vừa tiến vào liền có một cỗ mùi, Dung An Thụy từ trên giường chọn lên, liền mắt uông uông nhìn thông khô dầu làm.

Cái đồ chết vì ăn, Dư Lăng thâm nghĩ, y nằm ở trên giường, ưỡn cái bụng rồi vỗ vỗ tiểu bụng của chính mình, Dung An Thụy cũng là vẻ mặt tiếc nuối cầu xin nói: “Đáng tiếc bọn con vừa rồi ăn no mất rồi.”

“Không sao đâu, lát nữa chơi mệt, con cùng Lăng Lăng có thể ăn khuya nha.” An Huệ Lan đem đồ ăn buồng, quay đầu dặn dò Dư Lăng: “Lăng Lăng con là chủ nhà a, cũng không thể bắt nạt tiểu Thụy, buổi tối cùng nhau hảo hảo ngủ a.”

Dung An Thụy tại nhà Dư Lăng cũng không chỉ ngủ một lần hai lần, An Huệ Lan đi rồi, chính mình quen thuộc liền mở ra ngăn tủ của Dư Lăng, đem gối đầu nhỏ, chăn nhỏ đem ra, ở trên giường lăn một vòng, thỏa mãn ôm gấu bông của Dư Lăng mà gối đầu: “Ai, Dư tiểu lang, cùng cậu thương lượng chuyện này được không? Đem gối đầu của cậu cho tớ ngủ một ngày nhé?”

Dung An Thụy thường xuyên đến, nơi này tự nhiên là chuẩn bị đồ vật cho hắn, khăn mặt, gối đầu, chăn, bàn chải đánh răng nhỏ, linh linh toái toái đều trọn vẹn, lần trước Dư Lăng mua một bộ Đường lão áp, còn giúp Dung An Thụy mua một bộ chuột Mickey đầu.

Bất quá, cái gối đầu gấu bông kia, phải hơn một năm Hải Thiên đi nước Mỹ mua cho y, Dư Lăng giữ làm bảo bối không được, đi phòng Dư Hải Thiên ngủ, đều phải ôm gối đầu, ai cũng không thể đụng vào một chút.

Dung An Thụy muốn thêm nhỏ dãi đã lâu rồi, hắn thấy Dư Lăng nhú mày, cho rằng Dư Lăng giống như trước kia, hắn đem gối đầu ôm thật chặt: “Tớ nói, Dư tiểu lang cậu cũng không thể keo kiệt như vậy, tớ chính là ngủ một chút, cũng không phải bắt cậu cho tớ, cùng lắm thì... Chờ tớ mua trở về, tớ cũng cho cậu mượn gối ngủ cả đêm.”

“Vậy gối đầu khi nào thì mua đến a?” Dư Lăng làm bộ hỏi: “Hay là sang năm đi.”

Y nhú mày không phải cho rằng một cái gối đầu, y còn không có tiền đồ đến nông nổi cùng người đoạt một cái gối đầu, chẳng qua... Ai, Dung An Thụy sống có bao nhiêu thảnh thơi, lại đến mức như vậy hiếm lạ một gối đầu a, tuy rằng cái gối đầu này là từ nước Mỹ tới, nhưng là nếu muốn, cũng không nói chuyện này, Dung An Thụy thêm nhỏ dãi gối đầu này đều đã một năm, còn có tới tay? Đứa nhỏ không mẹ là cỏ dại, những lời này thật sự là một chút cũng không giả a.

Bạn tốt, hai ta đồng mệnh tương liên a, Dư Lăng điểm chân đu đến bên đỉnh đầu Dung An Thụy, vỗ vỗ đầu của hắn: “Tốt lắm, gối đầu cho cậu đi.”

“Cậu nói với tớ là...” đầu bị động tác Dư Lăng gãi biến thành tổ quả, thẹn quá thành giận còn không có xuất hiện, đã bị một miếng bánh nhân thịt rơi đến trên đầu, kinh hãi đột nhiên uốn éo đầu, dùng sức thật mạnh, Dư Lăng đều sợ hắn đem cổ vụn gãy: “Cậu thực đem cho tớ?”

“Không không không... cậu đã nói nhất định là cho tớ.” Dung An Thụy từ nhỏ liền gian trá, mặc kệ Dư Lăng là nói đùa hay thật, vẫn là không có để ý mà cong môi mình lên, dù sao thịt hắn đã nuốt vào trong miệng, đừng mơ hắn nhổ ra.

Dung An Thụy cọ xát liền hướng đầu giường đi đi, liền đem gối đầu đặt ở dưới mông chính mình.

Dư Lăng đỡ trán, bắt đắc dĩ cũng cởi giày bò lên giường, gất gao mà nắm chắc Dung An Thụy đang muốn ôm gối đầu chạy chơi.

“Này này, cậu nói mà không giữ lời gì hết, cậu đều đã cho tớ gối đầu rồi.” Dung An Thụy hét lên.

“Tớ chưa nói không cho.” Dư Lăng ôm lấy cổ Dung An Thụy: “Bất quá tớ có một cái điều kiện.”

“Cậu nói, chỉ cần cậu đem gối đầu cho tớ, tớ gì đều có thể đáp ứng.” Vừa nghe Dư Lăng không phải muốn đem gối đầu cướp trở về, Dung An Thụy vỗ ngực đến mức kêu rõ to.

“Được, cậu muốn gối đầu, cậu phải đáp ứng tớ, hôm nay buổi tối cậu không thể theo tớ ngủ.”

Dư Lăng đều nghĩ tốt lắm, y hết thấy căn nguyên thất bại chính là vì một đồng em trai a, những thứ nhân tố khác không phải không có, nhưng là nếu Dư Hải Thiên cũng chỉ có một đứa con trai, chính là y luẩn quẩn trong lòng tự mình đi nhảy xuống biển, Dư Hải Thiên đều có thể gọi một đội cứu hộ, khi chính mình không chết, đem y cứu đi ra.

Nhân tố cá nhân kia đều là nhân tố không quan trọng, nhân tố mấu chốt là y không có được sự coi trọng của Dư Hải Thiên a, nếu Dư Hải Thiên tìm cho y một trăm tấm chắn thịt người, giống bảo hộ hắn mà bảo vệ mình, mình có thể chết sao, Dư Hải Thiên rơi máy bay hay bị đánh bom đầu, còn không phải vui vẻ, nguyên nhân tối căn bản này, chính là con trai của Dư Hải Thiên nhiều lắm.

Tiểu đệ đệ nhiều, không chỉ có cùng y đoạt gia sản, còn cùng y đoạt ba ba.

Cái gì đều có thể có, tiểu đệ đệ là kiên quyết không thể có. Tiểu đệ đệ nếu không có, y cũng chính là cái gì đều có.

Ngày trước tiểu đệ đệ sinh ra tới y quản không được, nhưng là sau này tuyệt đối không thể lại có tiểu đệ đệ sinh ra, đặc biệt tiểu đệ đệ An Huệ Lan sinh ra tuyệt đối không thể có, khác biệt có lẽ còn kém điểm, nếu An Huệ Lan sinh ra, y thật sự phải vì làm an lòng An Huệ Lan mà cho y ăn cơm có thuốc chuột..

Dư Lăng không thể vụng trộm mà làm cho Dư Hải Thiên tuyệt dục, chỉ có thể bị động phòng ngự, cái gọi là không có XX, liền không có tiểu đệ đệ.

“Vậy cậu ngủ ở đâu a?” Dung An Thụy mở to hai mắt nhìn, nhìn Dư Lăng.

Nhà Dư Lăng nơi ở đều không ở tầng một, phòng bếp, phòng khách đều tại lầu một, lầu một còn có một gian phòng bảo mẫu, trước không có bảo mẫu, nơi đó cũng không có ai trụ, trong nhà ngẫu nhiên có người bạn đến, sẽ ở chỗ đó, bạn bè ngủ lại cũng đều là quen biết, cũng không để ý.

Năm nay, An Huệ Lan đã muốn là năm cuối trung học, học tập ngày một vội, không có thời gian xử lý trong nhà, Dư Hải Thiên tìm một cái bảo mẫu.

Lầu hai bốn gian phòng ở, Dư Lăng bọn họ một người một gian phòng ngủ, còn lại một gian bị Dư Hải Thiên biến thành thư phòng.

Dư Lăng từ trên giường đi xuống dưới, không có đi giày, chân trần đạp trên mặt đất, không có đi cướp lại gối đầu hình gấu bị Dung An Thụy ôm vào trong ngực, mang theo gối đầu tạo hình chuột Mickey một cái lỗ tai: “tớ muốn đi tìm ba ba của tớ.”

Vì cái gì đem Dư Lăng mang theo bên người, ngay lúc đó Dư Hải Thiên cũng nói không nên lời lý do của mình, nói là cốt nhục đi, cũng đúng là cốt nhục, nhưng là giống như là Dư Lăng nói, hẳn không phải chỉ có một cái cốt nhục, huống hồ, thời điểm Dư Lăng tới chính là như vậy không thỏa đáng.

Đem Dư Lăng mang theo bên người lý do rất nhiều, không đem Dư Lăng mang theo bên người lý do cũng rất nhiều. Dư Hải Thiên muốn đem đứa bé này giữ ở bên người, khi còn bé Dư Lăng rất ngoan, không nháo, Dư Hải Thiên lại càng phát cảm thấy có chút đùa thú.

Đứa bé ôn nhu, mềm mềm, nhỏ yếu chính là như cái nụ hoa, mỗi lần kêu ba ba, bổ nhào vào trong ngực của hắn, một hơi một cái ba ba, ăn cái quả táo đều sẽ trước hết để cho hắn cắn một cái, chính mình đều là tràn đầy vừa lòng.

Dư Hải Thiên sau lưng có rất nhiều người, hắn yêu cầu che chở bọn họ, chính là Dư Lăng cấp hắn cảm giác giống như là vô luận xuất hiện chuyện gì, Dư Lăng sẽ ngay cả mệnh cũng không muốn, liền đi bảo vệ hắn.

Này không thể không nói, là một loại thần kỳ, hoặc là Dư Hải Thiên chính mình khát vọng đến sinh ảo giác, nhưng là không thể phủ nhận, Dư Lăng tạo cho hắn loại cảm giác này, khiến hắn sung sướng.

Mỗi lần đem thân mình nhỏ mềm mềm phóng tới trên đầu gối của mình, nhìn y cố gắng ngửa đầu, trong ánh mắt tràn đầy hồn nhiên, tràn đầy ảnh ngược đều là chính mình, trong lòng của hắn tràn đầy cảm giác được lấp đầy.

Cho dù hắn biết, chờ đứa bé này trưởng thành, cũng sẽ chậm rãi đem tạp chất dung nhập đến trong, phiên tuần túy này, đứa nhỏ biến thành Dư gia Dư Lăng, hẳn cũng muốn thích y, ít nhất tại khoảng thời gian này, thời điểm trong ánh mắt đứa bé này tràn đầy đều là chính mình, vì y hao hết tình yêu suốt đời của chính mình, Dư Hải Thiên cảm thấy chính mình sẽ không lại có một lần nhiệt huyết sôi trào.

Dư Hải Thiên cảm thấy, trên thế giới không có người so với hắn đối Dư Lăng càng thêm có tâm, đương nhiên, hắn cũng không chấp nhận được, Dư Lăng đối với hắn không phải là quan tâm nhất.

Tại trong lòng Dư Lăng chiếm được cùng một kiểu xưng hô ba ba mẹ mẹ, máu của hắn dần dần biến lạnh.

Máu sẽ không lại một lần biến nhiệt, nhưng thời điểm máu không có hoàn toàn làm lạnh, hắn lại trên người đứa bé này cảm nhận được cái loại cảm giác trong mắt chỉ có hắn một người.

“Hải Thiên, Lăng Lăng đứa bé này thật sự búng lên nhiều.”

“Ừ.” Dư Hải Thiên thuận miệng lên tiếng, trong đầu còn đang suy nghĩ hắn hôm nay cùng Dư Lăng ở cùng một chỗ, hẳn đem quyển sách thiếu nhi Dư Lăng đưa đặt ở ngăn kéo trong thư phòng chính mình, hẳn nghĩ chuyện này, trong miệng thần nhiên trả lời: “Con hiện tại cũng rất tốt.”

Dư Hải Thiên cởi áo khoác, đi vào phòng tắm.

An Huệ Lan cắn chặt răng, thay đổi thành cái áo ngủ trắng cũng đi vào.

“Ba ba...” Ngoài cửa, Dư Hải Thiên chợt nghe thấy tiếng trẻ nhỏ trung khí mười phần, cửa phòng tắm không có đóng, Dư Lăng đem gối đầu ném tới trên giường Dư Hải Thiên, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, trực tiếp liền xông vào, thấy tình cảnh trong phòng tắm thì mị hí mắt, chạy càn hăng hái.

“Ba ba, đỡ con a.” Cách Dư Hải Thiên một khoảng nhào lên.

Đây là phòng tắm, cũng không phải địa phương khác, trên mặt đất ướt sũng đều là nước, hơi chút vừa không chú ý liền xước da chảy máu đầu như chơi, Dư Hải Thiên nhảy lên sợ hãi, dùng sức vỗ mông đứa nhỏ nhảy đến trong lòng ngực của mình một chút: “Còn như vậy tại phòng tắm nhảy cao, ba ba đánh con.”

“Ba ba, mới sẽ không đánh con đâu.” Dư Lăng bắt tại trên người Dư Hải Thiên, cười hì hì: “Ba ba, con hôm nay cùng người ngủ ngon được không?”

Dư Hải Thiên liếc mắt một cái, Dung An Thụy ôm gối đầu gấu nhỏ đứng ở cửa phòng: “Vậy cậu bạn nhỏ của con làm như thế nào?”

“Để hắn tự mình ngủ thôi.” Dư Lăng lưu loát đáp.

Ai biết, Dung An Thụy lắc lắc đầu, ôm thật chặt gối đầu: “Tớ không muốn tự mình ngủ, dự báo thời tiết nói hôm nay buổi tối có mưa đâu.”

Dư Lăng dùng sức đập Dung An Thụy liếc mắt một cái, đều đã nói tốt lắm, chú hiện tại muốn kéo chân sau của anh?

Tớ vừa rồi quên dự báo thời tiết, cho nên tớ đuổi theo ra đến muốn cùng cậu tái thương lượng một chút, nếu không tớ ngủ đất được không? Dung An Thụy khuôn mặt như khóc tang.

“Là dự báo thời tiết nói có mưa đâu.” Tại Dư Lăng chạy đến, An Huệ Lan liền biến sắc, lúc này ngăm mình ở trong bồn tắm lớn, cũng khôi phục tươi cười: “Tiểu Thụy sợ sét đánh a... Lăng Lăng so với con nhỏ hơn một tuổi còn không sợ đâu, vừa lúc, tiểu Thụy cho Lăng Lăng, ngày mai cũng có thể cùng Lăng Lăng giống nhau đều thành dũng cảm đâu, có phải hay không a Lăng Lăng?”

“Ba ba con cũng sợ sét đánh nha.” Dư Lăng kéo cổ Dư Hải Thiên liền không buông tay, làm nũng nói: “Được không a ba ba, con muốn với ba ba đồng thời ngủ, tiểu nhị tử sợ sét đánh, cho hấn cùng chúng ta cùng nhau ngủ thôi.”

Dư Hải Thiên rất khó xử, hấn từ nhỏ liền quen một mình, không có thói quen ngủ cùng người khác, hấn có thể tiếp thu cùng y ngủ chung một cái ổ chăn, cũng chính là Dư Lăng một người duy nhất đến nay, cũng chính là chỉ có Dư Lăng như vậy, hấn nhìn đến ánh mắt Dư Lăng chờ mong, lại không đành lòng khiến con thất vọng.

Hấn đang suy nghĩ, Dung An Thụy bật người hét lên: “Con cùng a đi ngủ, được không?”

Dung An Thụy sợ Dư Hải Thiên sợ muốn chết, hấn còn thật sợ Dư Hải Thiên không cẩn thận đáp ứng cùng hấn ngủ với nhau đâu.

11. Chương 11

Edit & beta: Linh

Dung An Thụy đề nghị, thiếu chút nữa khiến cho Dư Lăng bị nghẹn chết bởi nước miếng của chính mình, tuy nói Dung An Thụy hiện tại mới chỉ có sáu tuổi, là có thể xem nhẹ giới tính, hấn còn có thể vào phòng tắm nữ mà tắm, nhưng là, Dư Lăng nhìn ra, Dung An Thụy thật đúng là một đại lão gia.

Chú mày một đại lão gia, thật là một chủ ý tốt, cùng một cô gái ngủ??

An Huệ Lan chính là có điểm thiếu đạo đức, ta cũng không thể như lưu manh đùa giỡn như vậy a.

Sợ đem gối đầu mình thật vất vả xin được dính nước, Dung An Thụy chưa đi vào phòng tắm, chỉ đợi tại ngoài cửa, hấn nhìn thoáng qua gối đầu bảo bối, Dư Lăng như sắp đưa hai mắt của mình trừng đến bên trong cửa sổ, đập đập chạy đi ra ngoài, trong chốc lát lại đập đập chạy trở về.

Động tác vừa rồi của Dư Lăng, Dung An Thụy xem ở trong mắt, lúc này giống như muốn chứng minh lời mình nói, chạy vào trong ngực An Huệ Lan, rồi phát hiện có chút khó khăn. An Huệ Lan còn ngăm mình ở trong bồn tắm, hấn đành phải bò lên thành bồn tắm, phí chút sức lực đứng ở ven bồn tắm, nhảy vào trong ngực An Huệ Lan. Mặt cọ cọ, tay nhỏ bé sờ soạng khắp nơi, gãi gãi: “A di, buổi tối ngủ cùng con nha, con sợ sét đánh.”

Dung An Thụy bộ dáng động tác như sắc lang, khiến mặt Dư Lăng đỏ bừng, nhưng nếu lão công người ta đã không để ý, y cũng không rồi hơi đi quản việc này.

Dư Lăng thấy An Huệ Lan vẻ mặt túng quẫn, sợ chính mình sẽ bật cười nên nhanh chóng nằm úp sấp trên vai Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên “xì” một cái, nữ nhân của hắn bị đùa giỡn, chẳng qua người đùa giỡn chỉ có sáu tuổi, hắn sẽ không cảm thấy muốn giết người, mà là cảm thấy thật buồn cười, nâng mông nhỏ của con trai chính mình đem y ôm vào trong ngực: “Vậy như vậy đi.”

Dư Hải Thiên ôm Dư Lăng ra khỏi gian phòng của mình, đi đến phòng Dư Lăng ngủ.

Phòng Dư Lăng không nhỏ, mặc dù là cho đứa nhỏ năm tuổi ở, giường cũng không phải là giường đôi bình thường, từ giường bên kia lăn đến bên này, cũng lăn vài vòng, chính là sợ Dư Lăng lúc ngủ say, từ trên giường té xuống, hiện tại ngủ một người lớn một đứa bé, tất nhiên là không có vấn đề.

Dư Lăng từ trong ngực Dư Hải Thiên bò xuống, dùng cánh tay nhỏ bé thực nghiêm túc vỗ vài cái trên gối đầu của Dư Hải Thiên, sau đó đem gối đầu nhỏ của chính mình mang tới bên cạnh gối đầu lớn: “Ba ba, mau tới đây ngủ a.”

“Ừ.” Dư Hải Thiên ứng thanh, xoay người đóng cửa lại, hắn có thói quen khóa thân đi ngủ, tắm rửa được một nửa, vừa rồi lúc ra cửa, tùy tiện khoác mỗi một cái áo tắm, lúc này tùy ý đem áo tắm cởi ra, bên trong liền trần trụi.

Dư Lăng nhìn đến ánh mắt đều đỏ, lão hồn dẫn kia đáng người thật tốt quá, cơ bắp không khoa trương, mà là đường cong nam nhân rắn chắc, lấy ánh mắt của Dư Lăng là nam nhân mà xem, chỉ bằng thân mình này, chính là tại trong vòng luẩn quẩn đồng tính luyện ái, cũng thuộc loại tốt nhất.

Bất quá, đáng người thượng thừa này, nếu thượng thừa đến tám mươi, còn có thể làm to bụng nữ nhân, liền không thật là khéo.

Không biết, Dư Hải Thiên có thể hay không thay đổi khẩu vị, đi quan hệ với nam nhân?

Có lẽ có thể dẫn đường Dư Hải Thiên đi lên con đường đồng tính.

Dư Lăng đưa tay nhỏ bé trạc trạc cơ bắp trước ngực Dư Hải Thiên, lại gõ gõ, tay nhỏ bé đập vào trước ngực Dư Hải Thiên, phát ra tiếng đánh thực rõ: “Ba ba nơi này cùng mụ mụ không giống nhau?”

“Như thế nào không giống a.” Dư Hải Thiên xúc chấn lên, đem Dư Lăng ôm vào trong ngực, tùy ý hỏi.

“Mụ mụ nơi này...” Dư Lăng tìm một cái từ thích hợp hình dung của đứa nhỏ, tại trước ngực mình khoa tay múa chân một cái độ cung rõ ràng: “Là hai cái bánh bao đâu.”

Dư Lăng như chuột con, hướng Dư Hải Thiên trong ngực chui, Dư Hải Thiên ba một chút đánh vào mông nhỏ của Dư Lăng: “Bảo bối là thích ba ba hay là thích mụ mụ?”

“Con đương nhiên thích ba ba nha.” Những lời này không có bất luận một tí giả dối gì, chẳng qua, y thật sự là không thích hợp với loại lời ngon tiếng ngọt này, nội tâm Dư Lăng rơi lệ đầy mặt, y muốn hay không không có tiết tháo như vậy a.

Dư Lăng nghiêng đầu “bẹp” hôn cằm Dư Hải Thiên, giống như con gà trống nhỏ tuyên bố: “Con thích nhất ba ba.”

“Úc.” Dư Hải Thiên thấp giọng hừ một tiếng, cười cười, vuốt đầu của y, trong ánh mắt có vài phần nghiêm túc: “Kia bảo bối nói cho ba ba, con thích nhất ba ba chỗ nào a, con xem con đem lễ vật ba ba đưa cho con đều tặng người khác rồi đó.”

Dư Lăng chưa có đáp, y nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Dư Hải Thiên này trong đầu thập chùy cửu chuyển, y biết nói câu nào Dư Hải Thiên muốn nghe đây?

Dư Lăng chỉ có vài phần hiểu biết Dư Hải Thiên nhưng không phải thập phần hiểu biết, ít nhất chỉ có thể nhận ra Dư Hải Thiên khi nào thì là nói giỡn, y có thể lừa bịp một chút, khi nào thì lại là nghiêm túc, trong mắt không chấp nhận được hạt cát.

Hiện tại sao...

Trực giác của y nói cho y biết, tốt nhất cho hắn lí do của hành vi đưa gối đầu, tìm một lý do không sai biệt lắm, cũng không biết Dư Hải Thiên trúng gió gì, liền vừa nói về gối đầu vừa hậm hực.

“Con cảm thấy tiểu nhị tử rất đáng thương, hấn muốn cái gối đầu kia nên khóc a.” Dư Lăng dùng sức bôi đen Dung An Thụy, dù sao Dung An Thụy không ở đây, hơn nữa, ba y chính là lợi hại đến mấy, cũng không có khả năng đánh con nhà người khác: “Đây chính là ba ba cho con, con mới không cho hấn đâu, con nói a, đây là của ba ba mua cho tở, cậu nếu muốn, để ba ba của cậu mua cho cậu đi.”

“Chính là...” Dư Lăng tại trước ngực Dư Hải Thiên cọ cọ, ngẩng đầu, đôi mắt trông mong nhìn Dư Hải Thiên: “Tiểu nhị tử không phải không có ba ruột sao.”

Dư Hải Thiên rất kỳ quái, cái gì gọi là Dung An Thụy không có ba ruột a, chẳng lẽ là hấn hôm nay nhìn đến ba Dung An Thụy là quỷ hóa thành a.

Dư Lăng gật đầu, rất là khờ dại nói: “Tiểu nhị tử nói, có mẹ kế liền có ba kế, ba hấn một cái gối đầu cũng không mua cho hấn, ba hấn nhất định là biến thành ba kế đi.”

Loại ăn khớp này, Dư Hải Thiên choáng váng rồi.

Dư Lăng còn tại bên kia riu ra riu rít, tranh thủ đem vết xe đổ của Dung An Thụy nói cho Dư Hải Thiên nghe, này lão tử trong mắt không có bọn họ, thì trách không được các con muốn hấn chết nha, y quơ cánh tay nhỏ bé, cao hứng phẩn chấn: “Con có ba ba, con đem gối đầu đưa cho tiểu nhị tử, ba ba sẽ mua cho con, ba ba tiểu nhị tử đã biến thành ba kế nha, không ai mua cho hấn, không bằng ngày mai con khuyên tiểu nhị tử, nhận ba ba của con làm ba ba hấn tốt lắm.”

Dư Lăng hào phóng đem ba ba mình phân một nửa cho Dung An Thụy.

Dư Hải Thiên càng choáng váng: “Các con... Chính trên mặt của Dung Hà hung hăng mà tát một bạt tai a.”

Hấn chướng mắt ba của Dung An Thụy, nhưng không có nghĩa là hấn không để ý con trai không nhận cha của chính mình a, còn vì một cái gối đầu, này... Hấn nhìn tiểu tử mi phi sắc vũ nhà mình, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hấn cũng không muốn tiểu tử nhà hấn tại một ngày nào đó vì một cái kem, hoặc là nửa quả cà chua, liền nhận ba ba người khác làm ba ba.

Cách ly, tiểu tử nhà hấn phải cùng Dung An Thụy mau chóng cách ly.

Dung Hà, chính là ba Dung An Thụy, vài ngày sau mới đến đón Dung An Thụy, không có biện pháp a, hấn, thật sự là không có được hơn nữa, địa phương hấn lêu lổng khá nhiều, chính là tiểu thê tử trong nhà cũng không phải dễ chọc, muốn nói hấn không quan tâm con mình đi, Dư Lăng cũng tin, dù sao hấn chỉ có một đứa con trai, Dung Hà đối Dung An Thụy xem nhẹ, kia hoàn toàn là thói quen, hoặc là chính là Đại lão gia trời sinh tính tình thô.

Chính là, Dung An Thụy tiểu tử này quá nhạy cảm.

Như y cùng với Dư Hải Thiên không giống, quan hệ phụ tử Dung gia là hoàn toàn có thể điều hòa, thuận tiện còn có thể cấp Dư Hải Thiên xao xao cảnh báo, nếu Dư Hải Thiên có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, vậy là tốt nhất.

Dư Lăng quyết định giúp huynh đệ nhà mình một phen, thời điểm trước khi Dung An Thụy đi, y “ba” một tiếng đem gối đầu gấu nhỏ trong lòng ngực của hấn đoạt lại: “Đây là của tở.”

“Dư tiểu lang cậu...” Dung An Thụy mấy ngày nay đều chơi với gối đầu này, đã chơi chán rồi, bắt quá đó là trước kia. Đạo lý đều như nhau, nếu đồ vật không có người tranh, cũng chính là vật đấy, nếu toàn thể giới đều muốn có kiện đồ vật kia, như vậy người toàn thể giới đều cho rằng đồ vật bị tranh khẳng định hiếm lạ.

“Dư tiểu lang cậu đã đáp ứng cho tở.” Dung An Thụy thiếu chút nữa bị tức điên, nếu không phải Dư Lăng chạy đến phía sau Dư Hải Thiên, hấn khẳng định nhào đến đánh, nhưng ngại là người lớn đang ở đây đâu, Dung An Thụy chỉ có thể nói chuyện thôi: “Dư tiểu lang cậu nói không giữ lời.”

“Dù sao đây là của tở.” Dư Lăng cường điệu nói vấn đề trọng điểm.

Dung An Thụy nào dự đoán được Dư Lăng vô sỉ như vậy a, này chính là quang minh chính đại liền thừa nhận mình vô sỉ, hấn trương há mồm ra, một câu đều không có nói nên lời, rõ ràng Dư Lăng không phân rõ phải trái.

Dư Lăng mặc quần áo xinh xinh đẹp đẹp chỉnh chỉnh tề tề, ôm gối đầu vênh vác tự đắc, Dung An Thụy đứng ở trong nhà xe, bên trái nhìn nhìn Dung Hà, bên phải nhìn nhìn Dư Hải Thiên, không có một người làm chủ cho hắn, hắn ủy khuất “oa” một tiếng như sắp khóc.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, Dung An Thụy bắt đầu lăn lộn đầy đất: “Dư tiểu lang, cậu nói chuyện không giữ lời gì hết...”

Dư Hải Thiên khoe miệng run rẩy, thể diện Dung Hà tức thì bị đứa nhỏ xui xẻo nhà mình làm cho mất hết, giơ lên cánh tay muốn đánh hắn, nếu không nhớ tới bên cạnh còn có người ngoài, tay đã đánh xuống, liếc mắt một cái nhìn Dư Hải Thiên bên cạnh, chỉ phải ghen chết đi đổ dành Dung An Thụy: “Đi một chút đi, tiểu tổ tông ta hiện tại liền mang con đi mua, được không?”

Dung An Thụy đành chỉ lăn lộn, nhưng có từ trên mặt đất đứng lên, mân miệng, có không hiểu ủy khuất: “Cha so với Dư tiểu lang nói chuyện còn không giữ lời hơn, người đáp ứng mua cho con, bây giờ còn gạt con, ba ba cũng chưa mua vé máy bay đâu, như thế nào mang con đi mua a?”

Dung Hà ngây ngẩn cả người, đại khái cũng thật không ngờ đứa nhỏ như vậy, không chỉ biết phi cơ, còn biết vé máy bay, mắt hắn nhìn Dư Hải Thiên, tự giác khiến người ngoài còn ngạc nhiên hơn.

“Ba ba lại gạt con...” Dung An Thụy cũng không chỉ lăn lộn, khóc so với vừa rồi còn kinh khủng hơn đàng không giá vũ, hắn càng khóc càng thương tâm, khóc đến mức phát nấc: “Con, con hiện tại muốn gối đầu, lập tức, lập tức, ô ô ô...”

Dư Lăng suýt nữa cấp Dung An Thụy vỗ tay, nháo, vừa vừa kính nháo, nếu ba của chú lại lừa chú, chú liền ồn ào cho toàn thể giới cũng biết hắn như thế nào.

Dư Hải Thiên không nghĩ nháo đến bộ dáng này, Dung An Thụy khóc cùng ma âm xuyên não giống nhau, đây là hoàn toàn không thể giảng đạo lý, Dung Hà đứng ở một bên vẻ mặt xấu hổ, hắn cười thầm rất nhiều, liền dỗ Dư Lăng: “Lăng Lăng, bằng không con liền đem gối đầu cho hắn, ngày mai ba ba mua cho con hai cái a.”

“Hảo.” Dư Lăng cảm thấy không sai biệt lắm, đáp ứng rõ ràng, đem gối đầu nhét vào trong ngực Dung An Thụy: “Dù sao ba ba cùng Dung thúc thúc không giống nhau, ba nói chuyện luôn giữ lời.”

Dung Hà càng xấu hổ hơn.

Dung Hà dắt Dung An Thụy đi khỏi Dư gia, sắc mặt đều đen thui.

Ban đêm, Dung An Thụy gọi điện thoại cho Dư Lăng, nói Dư tiểu lang cậu nói chuyện không giữ lời gì hết, thay đổi một ngàn lần.

Mặc kệ Dung An Thụy không hiểu hành vi của mình, Dư Lăng cảm thấy chính mình có đại ân giúp Dung An Thụy, đương nhiên, hiện tại Dung An Thụy là không có cách nào lý giải, bất quá ta không nóng nảy a, chờ Dung An Thụy trưởng thành nhượng hắn báo đáp lại.

Y là cỡ nào thiện lương a, cải thiện sinh hoạt của chính mình đồng thời còn không quên lôi kéo người khác.

12. Chương 12

Edit & beta: Linh

Cũng không biết có phải làm chuyện tốt được hồi báo hay không, cuộc sống tạm bợ của Dư Lăng có chút êm dịu, ban ngày theo cha đi thể nghiệm cuộc sống đại học, một vòng các anh các chị vây quanh, khóc gào cầu y ăn đồ ăn của bọn họ, giữa trưa thì ăn gì đó, buổi tối quần ba ba, nằm cùng một cái ổ chăn.

Y đã biết thu thập Dư Hải Thiên như thế nào, Dư Hải Thiên không phải thích nghe lời nịnh nọt hay sao, y cả ngày chuốc thuốc mê cho hắn, mỗi ngày ít nhất cho hắn ăn ba cân mật.

Một tháng sau, kế hoạch trọng sinh của Dư Lăng rốt cục có được tiến triển, y đem An Huệ Lan đuổi đến kí túc xá.

Y ngày càng thanh thoi, không cần tái phòng lang, phòng tiểu đệ đệ, phòng An Huệ Lan.

Dư Lăng sinh hoạt thanh thoi, Dư Hải Thiên lại bắt đầu vội lên, bởi vì đến thời gian tân sinh khai giảng, chuyện trong trường học một đống lớn, thời gian Dư Hải Thiên hầu hết đều ở trường học.

Trường học có một đám sinh viên mới đến, một đám sinh viên cũ đi, vội vàng thích ứng môi trường, người chưa tốt nghiệp vội vàng nhìn cảnh tốt nghiệp, Dư Hải Thiên hai bên cũng không loạn, hẳn sang năm mới tốt nghiệp, hơn nữa, chắc chắn là khi hẳn tốt nghiệp sẽ vào làm ở công ty của Dư gia, hẳn vội chính là tìm kiếm nhân tài.

Hắn ở hội sinh viên đại học vài năm, đối với nhân vật phong vân trong trường, chú ý rất nhiều cũng chiêu mộ được vài người, nhưng là cũng khó mà không có cá lọt lưới (ý anh ý là bỏ sót nhân tài ý mà).

Hắn vội vàng tìm người để tuyển chọn, nhìn xem có thể hay không tìm ra mấy thiên lý mã, hẳn mang Dư Lăng đến trường học liền để Dư Lăng ở một bên, cho Dư Lăng tự mình chơi.

“ Đây thật đúng là con của cậu a.” Bành Đào là trợ thủ của Dư Hải Thiên, từ trong trường học tìm được, Dư Hải Thiên thật sự rất thưởng thức hắn, trong nhà Bành Đào cũng không có gì, cũng liền quyết định đi theo Dư Hải lẫn lộn. Hắn là trợ thủ của Dư Hải Thiên, chuẩn bị mang vào công ty, lúc lần đầu tiên nhìn thấy Dư Lăng đã cảm thấy ngạc nhiên, Dư Hải Thiên cư nhiên có một đứa con lớn như vậy. Phần ngạc nhiên này vẫn luôn kéo dài đến tận hiện tại, mỗi lần nhìn thấy Dư Lăng, liền phát ra một tiếng kinh hô như thế.

Dư Lăng mắc kệ hắn, y quả thật không thể tin được trên thế giới lại có người so với mình càng nhàm chán, tại sao trước kia y lại không phát hiện Bành Đào là người nhàm chán như vậy.

Dư Lăng có quen biết Bành Đào, như thế nào không biết đâu, hẳn chính là trợ thủ đắc lực của Dư Hải Thiên, đối Dư Hải Thiên trung thành tận tâm, thời điểm Dư Hải Thiên dạy dỗ con trai, hẳn còn có thể nói vài câu, y nhớ rõ, Bành Đào cũng cầu tình cho y vài lần, tại thời điểm y chết, Bành Đào có đôi khi còn có thể đại biểu Dư Hải Thiên, cả ngày mặc tây trang, đeo một đôi kính mắt gọng vàng đi theo sau móng Dư Hải Thiên, không nghĩ tới bề ngoài hắn nghiêm túc như thế, lại che dấu tính cách tam cô lục bà (bà tám) này.

“Tớ nhìn không quá giống cậu a, đứa con này không phải ôm nhầm đi?” Bành Đào nhìn kỹ mặt mày Dư Lăng, đùa Dư Lăng.

Chọc đến mức Dư Lăng quả thật muốn cắn hắn một cái, chính là dù lời chú nói là thật, chú cũng không nên đụng vào vết thương của cháu a.

Dư Lăng trực tiếp đá Bành Đào một cước, hướng về phía Bành Đào nhổ ra một ít nước miếng: “Chú với ba chú mới không giống đâu.”

Nói vừa nói ra khỏi miệng, Dư Lăng liền hối hận, nếu như nói Bành Đào lời nói là đụng vào vết thương của y, như vậy lời của mình chính là trực tiếp cho Bành Đào một đao, Bành Đào... không có cha .

Nhất thời, ánh mắt Dư Lăng nhìn Bành Đào liền áy náy.

Bành Đào không biết Dư Lăng áy náy là bởi vì y nói sai nói rồi đó, còn tưởng rằng là bởi vì đá hắn một cước, cảm giác vừa bị đá còn rất đau, đem Dư Lăng ôm ghì mạnh lấy, cúi đầu, liền có chút đau thương cùng Dư Lăng nói: “ tiểu mập mập nhà ai a.”

“Tốt lắm Bành Đào cậu đừng nhạ nó, tiểu tổ tông nhà tớ tính tình lớn đâu.” Dư Hải Thiên buông văn kiện trong tay nói một câu, đem Dư Lăng ôm lấy, sờ sờ đầu Dư Lăng.

Dư Lăng thở phì phì đem đầu xoay đến một bên: “Ba ba, chú bắt nạt con, ba ba giúp chú ấy hay là giúp con a?”

Dư Lăng đối với việc trước kia không sánh bằng Bành Đào vẫn là có một chút canh cánh trong lòng.

“Ba ba của con nhất định là ai đúng liền giúp a.” Bành Đào cố ý lớn tiếng nói.

Dư Lăng dùng sức trừng mắt nhìn Bàn Đào liếc mắt một cái: “Chú nói không đúng... Ba ba của con cũng không phải là ba ba của chú, ba ba khẳng định giúp con.”

“Mặc kệ ba ba làm đúng hay không, có người bắt nạt ba ba của con, con khẳng định sẽ giúp ba ba cùng nhau đánh hắn.” Dư Lăng lại bổ sung một câu thuyết minh, mười ngày này, lời như thế y đều nói có trật tự, thường thường liền hướng về ba ba biểu hiện một chút hiếu thuận.

“Được.” Dư Hải Thiên trong mắt một mảnh nhu hòa: “Chờ một lát ba ba thay con đánh chú ấy.”

Dư Lăng vừa lòng, y tin tưởng, nói nhiều thế nào, giả cũng có thể biến thành thật.

Không có An Huệ Lan, lại nhìn thấy Bàn Đào, chợt trầm tĩnh lại Dư Lăng đột nhiên nghĩ tới một cái vấn đề thực nghiêm túc, đó chính là... di sản.

Cái gì gọi là di sản đâu, chính là Dư Hải Thiên chết, sản nghiệp mới kêu di sản, cũng chỉ có di sản mới xem như đồ vật, không phải chiếc xe y mua, cũng phải trình bày xin ý kiến Dư Hải Thiên.

Kia rốt cuộc Dư Hải Thiên khi nào thì chết đâu?

Hiện tại Dư Hải Thiên hai mươi tuổi, chính mình ngũ tuổi.

Dư Lăng tại trên tờ giấy trắng dùng cọ màu hồng sắc, viết xuống hai con số 20 cùng 5, cho ra kết luận Dư Hải Thiên chỉ so với y lớn hơn 15 tuổi.

Nhất thời, Dư Lăng bị phần, không nói trước nhưng căn cứ thể trạng Dư Hải Thiên, mình có thể sống dài bằng hắn hay không, chính là sống dài như hắn, bản thân cũng chỉ có thể phong lưu khoái hoạt 15 năm.

Nhìn Dư Hải Thiên, hắn ít nhất có thể sống đến 75 đi, chờ thời điểm mình 60 tuổi hắn chết đi, chính là có một đồng tiền, mình còn có gì hảo sống đâu a, tay già chân chậm, y còn có thể chơi mỹ nữ sao, y còn có thể chơi mỹ nam sao, y trừ bỏ đem tiền mà đập như chặn, còn có thể làm gì.

Hơn nữa... Dư Lăng hít hít cái mũi, y còn muốn bị Dư Hải Thiên không coi vào đâu, tiếp tục giả làm con sáu mươi năm.

60 cùng 15? Y trả giá cũng nhận được, tỷ lệ chênh lệch quá lớn.

Trách không được quốc gia đều đề xướng kết hôn muộn sinh muộn đâu, chính sách của quốc gia thật là tốt, vấn đề là, vì sao không đem cái quốc sách này trực tiếp biến thành luật pháp a, này một bộ luật, làm ra nhiều cống hiến cho dân cư địa cầu a.

Dư Lăng cũng không nghĩ đến, nếu chuyện này thật sự có một bộ luật, y còn có thể không được sinh ra đến, phỏng chừng y sớm bị ném vào trong thùng rác, điểm ấy y nghĩ đến thực thoáng, nơi này không lưu gia tất có lưu gia, nếu là y không đầu thai đến nhà Dư Hải Thiên, không chuẩn còn ba Dung An Thụy còn là ba y đâu, ba Dung An Thụy thật tốt a, người ta biết sai có thể thay đổi, liền chỉ có một thằng con trai là Dung An Thụy, Dung An Thụy ba mươi tuổi lấy di sản của ba hắn đó là thỏa đáng a.

Phần uất quốc gia có chính sách anh minh cũng không phải

rất anh minh, Dư Lăng cũng hiểu được vụ sự vô bổ, y lật lật tiền tiêu vặt của chính mình, hắn hiện tại tuổi quá nhỏ, còn thuộc loại tuổi không thể lấy rất nhiều tiền, thời điểm bình thường cũng không cần dùng đến tiền, y trở mình mò toàn thân, chỉ tìm được chín mươi lăm khối, vốn là có 195, kia một trăm khối cấp Dung An Thụy đi mua gậy gộc, 195 cùng 95 khác biệt cũng không lớn nha.

Dư Lăng đối với tờ giấy y vẽ loạn kia, trọng sinh tới nay, lần đầu tiên cảm giác bức mình, trong khoảng thời gian này y một phen thuận buồm xuôi gió, y tưởng tốt lắm, lấy lòng Dư Hải Thiên, kiên quyết chống lại tiểu đệ đệ của mình, chính là lấy không được toàn bộ di sản của Dư Hải Thiên, cũng muốn chiếm được hai phần ba, chính là mục tiêu nhân sinh vĩ đại của y, tại thời điểm xác lập, y cố tình quên mình và Dư Hải Thiên số tuổi chênh lệch, Dư Hải Thiên sống thọ, hoàn toàn có thể cho mục tiêu nhân sinh của chính mình, cùng với động cơ hành động trở thành tan tành bọt nước.

Ý thức được Dư Hải Thiên không quá đáng tin, Dư Lăng tích cực tự hỏi cuộc sống tương lai của chính mình, trong tay chỉ có không đến một trăm khối một ngày là kiên quyết không thể được.

Trước, chính là một trăm đồng tiền bị vứt trên mặt đất y lười xoay người lại nhặt, đối với tuổi tâm lý tương đối phức tạp của y mà nói, toàn bộ giá trị con người chỉ có không đến một trăm đồng tiền, thật sự là khiến y thực không có cảm giác an toàn.

Dư Lăng đem tờ giấy vò thành một quả bóng, từ xa ném vào thùng rác, Dư Hải Thiên là không thể dựa vào, di sản còn không có bóng dáng đâu, nếu cái gì đều dựa vào không được, như vậy y cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Y muốn tự mình kiếm tiền.

Đương nhiên, làm phá gia chi tử cả đời, ăn không ngồi rồi cả đời người mà nói, y căn bản không biết làm cách nào để trở nên giàu có, hơn nữa, lấy tuổi hiện tại, y nhìn lướt qua dáng người như quả đậu của mình, nói muốn trở nên giàu có cũng là quá sớm.

Nhưng là, vô luận cách làm giàu nào đều cần đến tiền vốn.

Hiện tại chính là độ tuổi không thể làm giàu, chính là sinh không hợp thời, dinh ra có chút muộn, ăn thịt cũng không ăn được, nhưng là y hẳn là có thể uống nước canh đi.

Từ mộng tưởng hảo huyền tỉnh lại, Dư Lăng lau một phen nước miếng, hiện tại vấn đề hàng đầu là phải có tiền vốn a, về phần có tiền vốn xong, kiếm tiền như thế nào đó là một chuyện khác.

Dư Lăng trong tay không phải không có tiền vốn, y có tiền, y nhiều trường bối, hàng năm thu tiền mừng tuổi liền không phải một số lượng nhỏ, còn có thời điểm sinh nhật, cũng là trực tiếp nhận tiền mặt, các trưởng bối trực tiếp trả thù lao, cho bản thân y đi mua quà sinh nhật, nhưng là tiền không có đến trong tay của y, làm một sổ tiết kiệm tích dần lên.

Trước kia, Dư Lăng sẽ không có chú ý quá số tiền kia, đương nhiên cũng không biết kia sổ tiết kiệm ai cầm đến tay, rốt cuộc là Dư Hải Thiên, hay là An Huệ Lan?

Dư Lăng cả ngày như keo trên người Dư Hải Thiên, cũng không có thời gian đi tìm, trong lòng lại muốn, sổ tiết kiệm tại trong tay Dư Hải Thiên, coi như xong, tại trong tay An Huệ Lan, An Huệ Lan sẽ cho y tìm không được. Y nhắm mắt lại, giống như chỉ thấy đến tiền của mình tại trong tay An Huệ Lan, ào ào biến mất, không nói nhiều, nằm mơ đều nghĩ đến sổ tiết kiệm kia, trong thời gian ngắn ngủi, liền xuất hiện một đôi mắt đem xi, ngay cả cá nược y thích nhất cũng không ăn.

Khi đó An Huệ Lan còn chưa đi một tháng đâu, Dư Hải Thiên liền cho rằng y là nhớ An Huệ Lan, hẳn cần nhắc nhở không đem An Huệ Lan mang trở về, hẳn có chút không ngờ, nhưng là cũng không có cách nào.

Có một ngày buổi tối cơm nước xong, Dư Hải Thiên cũng rất nghiêm túc cùng Dư Lăng thương lượng: “Lăng Lăng thấy nhớ mẹ a?”

Dư Hải Thiên cầm trong tay hoa quả dầm, Dư Lăng ngồi ở trên đầu gối Dư Hải Thiên, cầm trên tay một cái muống nhỏ nhỏ, lấy ăn, một thìa cho mình, một thìa cho Dư Hải Thiên: “Con có ba ba là đủ rồi.”

Hoa quả dầm rất nhanh ăn xong rồi, Dư Lăng cố gắng đào ra một thìa cuối cùng, tránh cho nước đường rơi ra ngoài, một tay để phía dưới, cho Dư Hải Thiên: “Ba ba mau ăn.”

“Lần trước không phải là đã cho ba ba a? Lần này nên là con ăn.” Biết Dư Lăng không phải là vì An Huệ Lan mà rầu rĩ không vui, Dư Hải Thiên sẽ không có chuyện gì: “Cục cưng tự mình ăn đi.”

“Ba ba mau ăn.” Dư Lăng giơ muống nhỏ tại bên môi Dư Hải Thiên không chút dời đi, kiên trì đem thìa này cho Dư Hải Thiên, y đều đã ăn nửa cốc, sớm ăn không nổi.

Dư Hải Thiên nghĩ nghĩ: “Kia ba ba cùng cục cưng một người một nửa tốt lắm.”

Nói xong, Dư Hải Thiên liền cúi đầu, đem nước đường uống một nửa, bọn họ ăn là quýt ngâm, trong thìa còn có một múi quýt, Dư Hải Thiên nói mỗi người một nửa chấp hành thập phần hoàn hảo, hẳn ngậm hết múi quýt kia vào, cắn một nửa, làm cho nửa múi quýt kia lòi ra.

Dư Lăng nhìn suýt nữa phát điên, Dư Hải Thiên người không học về vệ sinh thực phẩm a, y chịu đựng khí, cùng hẳn thương lượng: “Ba ba cũng là người ăn đi..., ba ba đều gầy đâu.”

“Ba ba đã nói trước là một người một nửa.” Dư Hải Thiên cảm thấy không thể bạc đãi con trai tri kỷ như vậy, nhìn đôi mắt đen xì của Dư Lãng, hẳn cảm thấy Dư Lãng nên tắm rửa thật nhiều: “Cực kỳ mau uống nước quýt ... Buổi tối có muốn uống hay không?”

Dư Lãng bị ánh mắt Dư Hải Thiên thẳng ngoắc ngoắc nhìn sợ hãi, nhìn trong thìa nửa múi quýt, rất là rối rắm, ăn đi, đây là Dư Hải Thiên nhổ ra, không ăn đi, Dư Hải Thiên ở bên cạnh tròn tròn mắt nhìn đầu, y tổng không có thể làm cho mình cố gắng dấu nửa múi quýt này vào trên người a, nếu Dư Hải Thiên cho rằng y ngại hẳn bản y liền thắm.

Dư Lãng thông dong hy sinh đem thìa nhét vào miệng chính mình, về sau y không bao giờ ăn quýt đậm nữa.

13. Chương 13

Edit & beta: Linh

Buổi tối bảo dì Vương gọi điện thoại đến, con gái của dì ấy đột nhiên bị bệnh, dì muốn ở nhà chăm sóc con một chút, gọi điện thoại rất là áy náy: “Cái này thật sự rất xin lỗi ...”

Điện thoại vang lên, Dư Lãng an vị trên ghế sa lông cùng Dư Hải Thiên xem TV đầu, còn không có chờ Dư Hải Thiên đi đến y đem điện thoại cầm lên, y liền đem điện thoại cướp lại đây, vừa nghe liền vui vẻ, dì Vương này bắt quá đến nấu cơm, Dư Hải Thiên sẽ đi xuống mua đồ ăn a, y có thể không cần làm keo dính Dư Hải Thiên, y còn muốn đi tìm sổ tiết kiệm của mình đâu.

Dư Lãng đối với điện thoại đã nói: “Không có việc gì a dì, Vương tỷ tỷ bệnh không nghiêm trọng đi?”

Tình huống trong nhà Vương a dì, Dư Lãng là biết đến, vương a dì có chút mệnh khổ, phàm là những việc xui xẻo của nữ nhân dì đều gặp phải, thời điểm đầu thai mệnh ngược lại tốt lắm, trong nhà cũng coi như phú quý, bằng không dì Vương cũng không thể đi học làm thức ăn ngon, bắt quá thời điểm học, là tình thú, còn nhỏ tang phụ, trung niên tang phụ, chỉ còn lại một đứa con gái nương tựa lẫn nhau mà sống, bốn sự nấu ăn liền thành miếng cơm.

Dư Hải Thiên cũng là nể tình dì Vương làm cơm không tồi, đem dì Vương giữ lại, dì Vương trong nhà có một cô con gái, bình thường buổi tối rất ít ở lại Dư gia, ngày thường cũng chỉ là là phụ trách cơm trưa cùng cơm chiều, dọn dẹp một chút phòng ở, thời gian làm công tính theo giờ, lấy tiền lương cũng cả ngày.

Dư Hải Thiên ở một bên nghe, thanh âm trong điện thoại cũng có thể nghe được rõ ràng, biết là dì Vương gọi tới, cũng không để ý nhiều, đem máy bay đặt trên ghế sa lông, cho Dư Lãng tựa vào trên ghế sa lông thoải mái.

Dư Lãng hai đời đều thiếu tình thương của mẹ, lại càng biết rằng tình mẹ thật sự vĩ đại, y đối với dì Vương vị mẫu thân này cũng thực khách khí: “Dì Vương, dì cứ ở nhà chăm sóc Vương tỷ tỷ vài ngày.”

Dì Vương luyện phần công việc này, cũng biết giờ trong nhà chỉ có Dư Hải Thiên và Dư Lãng ở lại, chính là con gái bị bệnh, thật sự không thể không quan tâm, từ đầu bên này điện thoại cũng có thể nghe thấy sự thấp thỏm, vừa nghe tiếng nói trong điện thoại, rõ ràng là tiếng trẻ con, liền càng lo lắng: “Lãng Lãng a, ba ba của con đâu, nếu được ... đưa điện thoại cho ba ba được không?”

“Ba ba của con ở ngay cạnh đây.” Dư Lãng đứng lên liền đem điện thoại bỏ vào Dư Hải Thiên bên tai: “Ba ba, ba nói với dì Vương là cho dì nghỉ vài ngày đi.”

Dư Hải Thiên trực tiếp cho dì Vương nghỉ một tuần, việc này đại biểu hai người bọn họ sẽ có một tuần ăn ở ngoài, để điện thoại xuống, Dư Hải Thiên tìm thấy áo khoác nhỏ của Dư Lãng, muốn dẫn Dư Lãng ra ngoài ăn, chính là thật không ngờ, Dư Lãng không chỉ có muốn ăn trong nhà, còn không cùng với Dư Hải Thiên cùng đi bên ngoài mua thức ăn.

Vô nghĩa, y thật vất vả mới có thời gian đi tìm sổ tiết kiệm đâu.

“Cục cưng, con thật không muốn cùng ba ba đi?” Dư Hải Thiên đã đem ví để trong người.

“Con còn muốn xem hoạt hình hồ lô biến đâu.” Dư Lăng cầm điều khiển, chăm chú nhìn TV, trong TV hồ lô đại chiến với xà nữ, đánh đến đúng là phần kịch đấu.

Cảm tạ hồ lô biến, cảm tạ đài truyền hình, cảm tạ CCTV——

Cẩn thận nghĩ đến tình hình trị an, tiểu khu này để Dư Lăng ở nhà hẳn không có việc gì, nghĩ nghĩ, hẳn cầm khóa nhà dặn dò: “Cục cưng, có người gõ cửa dù là ai cũng không được mở nha.”

Dư Lăng rất ngoan xảo gật gật đầu.

Chờ Dư Hải Thiên vừa đi, cửa ngoài vừa đóng, Dư Lăng cọt một tiếng liền từ trên ghế sa lông nhảy xuống, chạy vào trong phòng An Huệ Lan bắt đầu lục.

Y sớm dĩ lựa chọn An Huệ Lan, không chỉ có bởi vì sổ tiết kiệm tại chỗ An Huệ Lan khả năng cao nhất, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì so sánh cùng với Dư Hải Thiên, An Huệ Lan tương đối dễ chọc.

Y vừa lật tìm, khó tránh khỏi sẽ đem đồ vật làm loạn, bị An Huệ Lan biết y trở đồ vật, cô ta có thể thế nào a, đổi thành ba biết y vụng trộm mở đồ vật của hẳn ..., chính là làm tổn thương phụ tử tình cảm của bọn họ, Dư Lăng kiên quyết không thể cho phụ tử quan hệ như keo như sơn của bọn họ bị một vết đinh xem vào.

Nơi An Huệ Lan để đồ vật cũng chỉ có vài chỗ như vậy, trong phòng có một bàn trang điểm, một tủ quần áo, còn có một cái bàn học, Dư Lăng vào cửa ngay lập tức kéo ngăn kéo bàn học, ngăn kéo không có bị khóa, y liền trực tiếp mở ra ngăn kéo bên, lặn lộn nửa ngày, liền đem phòng tìm khắp.

Ngăn kéo, gối ngủ, gầm giường cũng không có trong tủ quần áo, Dư Lăng chỉ tìm được Mao gia gia (Mao Trạch Đông), trong hòm trang sức của An Huệ Lan nhưng lại không có nhìn thấy sổ tiết kiệm,

Dư Lăng nhìn một chút thời gian, tiểu khu bọn họ liền có một quán ăn nhỏ, quay lại bất quá mười mấy phút đồng hồ, hơn nữa tính cả thời gian chờ, nhanh nhất hai mươi phút, nên hiện tại Dư Hải Thiên không sai biệt lắm đã trở lại.

Dư Hải Thiên mang theo cả mền vào cửa, thiếu chút nữa đã giật mình, trong TV hồ lô oa vẫn còn tiếp tục, tiểu hài tử TV nhưng lại không thấy, trên lầu còn có tiếng vang đồng đồng.

Dư Hải Thiên lập tức bỏ chạy lên lầu, hướng về phía phòng phát ra động tĩnh liền đi vào.

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, ngăn kéo đều được mở ra, chăn bị ném tới trên mặt đất, còn có một ít quần áo, Dư Lăng đang tại từng cái từng cái ra bên ngoài lật quần áo, lấy ra, run rẩy run rẩy, sau đó còn tại trên mặt đất.

“Ba ba...” Dư Lăng đem quần áo trong tay mình ném tới trên mặt đất, hướng phía Dư Hải Thiên liền giang hai tay.

Chung quanh Dư Lăng đều là quần áo, vì tích kiệm một ít khí lực, y là như thế nào tiện liền ném như thế, còn hướng một chỗ mà ném, cao cao một đồng, thiếu chút nữa đem Dư Lăng chôn đứng lên.

Dư Hải Thiên đem quần áo đá đến một bên, đem Dư Lăng ôm đến một bên: “Cục cưng đây là tìm cái gì đâu?”

Dư Lăng tại bên giường lắc lắc chân nhỏ của chính mình: “con tìm chính là tiền mừng sinh nhật năm tuổi ba ba cho con đâu.”

Dư Lăng tự nhận thấy bản thân đã nói rất là uyển chuyển, đem heo tích kiệm giơ lên trước mặt Dư Hải Thiên, quơ quơ, trong heo nhỏ là toàn bộ tài sản hiện tại của y, tổng cộng 103 khối thất mao bát phân, trong đó 95 đồng là tài sản hợp pháp của y, còn lại chính là tiền lẻ nhặt được mấy ngày nay ở chỗ Dư Hải Thiên, y đem toàn bộ nhét vào trong heo nhỏ của mình bên trong có đồng xu, xóc lên một cái, đương đương vang.

“Con muốn nhiều tiền như vậy để làm chi a?” Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lăng.

“Con muốn đem toàn bộ tiền của con đều để vào trong heo nhỏ, đem heo nhỏ lấp đầy.” Dư Lăng lại quơ quơ, nói cho Dư Hải Thiên hiện tại heo nhỏ cũng không có cái gì bên trong.

“Tiền mừng tuổi của con đều ở ngân hàng nha, cho con một cái sổ tích kiệm, mục mục con cầm.” Dư Hải Thiên nhìn một chút bốn phía, bị làm loạn đến lung lung lộn xộn.

“Kia ba ba đem tiền lấy ra cho con đi, con muốn để tiền vào bên trong heo.” Dư Lăng đem con heo vào ngực Dư Hải Thiên, việc sổ tiết kiệm liền giao cho nó, từ trên giường xuống dưới, lôi kéo tay Dư Hải Thiên, “Ba ba chúng ta đi ăn cơm đi, con đều đói bụng.”

Bọn họ tán gẫu xong rồi từ trên lầu đi xuống, cơm Dư Hải Thiên mua tới cũng đã nguội, Dư Hải Thiên cũng sợ y ăn lạnh tiêu chảy, hâm nóng lại, mới đưa cho Dư Lăng.

Dư Lăng ăn đồ ăn thơm nức, sự tình sổ tiết kiệm nếu đã muốn giao cho Dư Hải Thiên, tiền của y là khẳng định không chạy, độ rõ ràng của hắn so với An Huệ Lan càng đáng giá tỉn nhiệm.

Dư Lăng không đi thúc giục Dư Hải Thiên, chẳng qua, y là sợ Dư Hải Thiên không có để ở trong lòng, liền đem heo tích kiệm đặt tại nơi có thể thấy rõ ràng —— đầu giường Dư Hải Thiên, giường chung của hai người bọn họ giường mất có thể thấy, ngẫu nhiên hắn liền đem heo con ôm lại đây, trước mặt Dư Hải Thiên liền nhoáng lên một cái, giường tay nhỏ bé liền hướng Dư Hải Thiên đòi tiền, nếu Dư Hải Thiên không cho, y ngay tại trước mặt Dư Hải Thiên liền đi đoạt bóp da của hắn, mười lần Dư Hải Thiên luôn sẽ làm cho Dư Lăng thành công như vậy một hai lần.

Dư Hải Thiên đều cho rằng tiểu tử nhà hắn mau thành một cái tên tham tiền nhỏ, hiện tại hắn mỗi ngày mở to mắt, ngay tại mông heo con nhét vào một tờ Mao gia gia, sau đó, liền nhìn con mình hí mắt, ôm nó cười cùng cái con chuột trộm được dầu giống nhau, miễn bàn bao nhiêu thỏa mãn, hắn cũng vui vẻ tốn chút tiền làm cho con trai mình cao hứng.

Dư Lăng đương nhiên cao hứng, trước kia y là không quan tâm một trăm khối, trước kia một trăm khối có thể cùng một trăm khối hiện tại so sánh sao, này giá hàng trình độ kém mười lần cũng tăng không ngừng, hiện tại ca khúc được ưa chuộng nhất đều là ‘Ta tại đường cái nhặt được một phân tiền, giao cho chú cảnh sát ...’, tiếp qua mười mấy năm sau..., hừ hừ, nếu vì một phân tiền liền phiền toái chú cảnh sát? Ít nhất đến là tội danh lãng phí cảnh lực quốc gia.

Hiện tại một trăm khối so trước kia một ngàn khối đều ngu, một ngày một trăm khối, này tích ít thành nhiều, cũng là một khoản tiền không nhỏ đâu, lại nói, y hiện tại trừ bỏ tiêu tiền, còn có thể chơi gì a, mục tiêu lớn nhất một ngày của Dư Lăng, chính là đem heo ôm đến trước mặt Dư Hải Thiên, để hắn nhét vào cho nó một trăm đồng tiền.

Mao gia gia trong Tiểu trư ngày một biến nhiều, thế cho nên thời điểm Dung An Thụy tìm đến Dư Lăng chơi nha, sợ hãi nhảy lên.

“Cậu không nên cầm nhiều tiền như vậy a?” Dung An Thụy không có tinh thần tham tiền như Dư Lăng, ngoại trừ lúc làm một ít việc không dám nói, lúc tìm Dư Lăng vay tiền, hắn chưa bao giờ thiếu tiền.

Đương nhiên, Dư Lăng chính mình cũng không có thiếu nợ, không có tiền liền giơ tay đòi Dư Hải Thiên, thẳng đến thời điểm y chết, Dư Hải Thiên còn cho y tiền tiêu vặt, khổng chế tương đương nghiêm khắc, khoản tiền lớn cũng không cho, tiền nhỏ lại không thiếu, muốn đồ vật, tỷ như muốn xe muốn phòng ở nhà, sẽ tự mình xin, ngay cả mua váy cho bạn gái của y, cũng là xòe tay xin tiền của Dư Hải Thiên, Dư Lăng trước kia đã cảm thấy, phỏng chừng chính mình là một ngày ăn mấy bữa cơm, thẻ tín dụng của Dư Hải Thiên cho thời điểm ký tên, hắn đều có thể biết.

Dư Lăng cự tuyệt việc sinh hoạt dưới con mắt của Dư Hải Thiên, y muốn làm giàu ..., y muốn kiếm tiền nhiều, muốn tự mình giàu đến mức thường thường bậc trung....

Heo con nha, mày ăn nhanh lên rồi nhanh lớn lên nha.

Dư Lăng lắc lắc heo con của chính mình, dọn một cái ghế nhỏ, dẫm trên băng ghế, đem tiểu trư dường như bảo bối nhai đặt ở ngăn tủ cao, trong chốc lát khiến Dung An Thụy không có mắt cho y suất.

Lục chú ý của Dung An Thụy căn bản đều không có đặt ở con heo này, hắn là đến khoe khoang gói đầu.

“Nhìn, đây là ba ba ——tớ mua cho tớ.” Dung An Thụy hất bộ ngực không có mấy lạng thịt của chính mình, cảm nhỏ thiếu chút nữa là hất lên trời đi, liếc mắt nhìn nhìn Dư Lăng.

Nghe thấy Dung An Thụy đem ‘Tớ’ nói ra thật dài, lòng Dư Lăng liền không vui, không nói nếu y không kích thích ba Dung An Thụy một phen, ba Dung An Thụy mới từ lằm đường lạc lối biết quay đầu mua gối đầu cho hần, Dung An Thụy không cảm kích thì thôi, khoe khoang gối đầu cũng được, cậu khoe khoang ba của cậu làm gì a.

Dư Lăng cho tới bây giờ đã cảm thấy, Dư Hải Thiên cùng ba Dung An Thụy đó là so sánh giữa trên trời và dưới đất, tự nhiên ở trên trời chính là Dư Hải Thiên, ít nhất là giai đoạn hiện tại, ba Dung An Thụy thúc ngựa cũng là đuổi không kịp Dư Hải Thiên.

“Cậu trật tự đi thôi, lại còn theo tớ khoe khoang, có mỗi cái gối đầu đều đã muốn một năm mới được đến tay, cậu còn mặt mũi để khoe khoang.” Dư Lăng đem heo nhỏ cất kỹ, còn chưa từ trên ghế trèo xuống, từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu Dung An Thụy, hần lại giữa cổ nhìn y, Dư Lăng cảm thấy cảm giác này phi thường tốt, bất kể là so về cái gì, nếu muốn thắng y, khí thế là không thể thiếu.

Dư Lăng đứng trên ghế cao, vung tay lên chỉ điểm giang sơn: “Tiểu nhị tử cậu ra bên kia ngồi cho mát đi thôi, tớ mà muốn đến mức này như cậu, tớ đã sớm tìm cái hầm ngầm chui vào.”

“Dư tiểu lang, cậu ghen tị liền ăn ngay nói thật, tớ không chê cười đâu.”

Nhìn bộ dáng Dung An Thụy đắc ý, trong lòng Dư Lăng liền không thoải mái, hướng về phía Dung An Thụy xì một tiếng khinh miệt: “Kia mấy ngày hôm trước người ôm chân tớ khóc lóc đòi gối đầu là ai a.”

“Phi, ai khóc hô cầu cậu.”

Dung An Thụy cùng Dư Lăng hai người là lỏa mông lớn lên, khi còn bé hai nhà nhà hay đi lại, Dư gia liền chỉ có Dư Lăng một đứa nhỏ, phía trên Dung An Thụy ngược lại có một người anh, chính là tuổi có chút chênh lệch. Thời điểm hần mới có mấy tuổi, anh hần theo bác cả của hần lại đi A thị. Dung An Thụy không đi nhà trẻ, hai người là bạn chơi đáng tin, chuyện xấu đều cùng nhau làm, bị người phát hiện, đều hướng trên người đối phương, đẩy.

Công bằng mà nói, Dung An Thụy so Dư Lăng lớn hơn một tuổi, chính là chỉ số thông minh không sai biệt lắm, trên cơ bản thành công đem chuyện này đổ lên trên người đối phương, số lần làm cho đối phương chịu tiếng xấu thay cho người khác, đó là tám lạng nửa cân, ai cũng không chiếm được tiện nghi, chính là số lần bị đánh, lại kém cách xa, không có biện pháp a, Dư Lăng có một ba ba thương y a.

Hai người bọn họ cùng nhau chơi đùa đi Tư Mã quang tạp, rõ ràng là đồng thời gọi một phần ba, đồng thời khiêng tảng đá, hướng về phía nước ném, kết quả Dư Lăng bị phạt ăn ba mớ rau cần mà y ghét nhất, Dung An Thụy trực tiếp bị Dung Hà túm lấy, lột quần, đánh mông một hồi.

Oan a, Dung An Thụy cảm thấy chính mình so đậu nga đều oan uổng, lão thiên gia cũng không có cho hần đãi ngộ của đậu nga, vì hần mà làm tuyết rơi ? (điển tích về nàng Đậu nga bị án oan, lúc chết trời giữa mùa hè đổ tuyết).

Trước kia coi như tốt một chút, đến khi ba Dung An Thụy hần tìm cho hần một bà mẹ kế, hần đã cảm thấy chính mình càng oan, lão thiên gia đối hần quá không tốt, bên kia ba ruột mẹ ruột của Dư Lăng, hần bên này ba nuôi mẹ kế những thứ muốn so bì kể ra phải phải hết tiếng rưởi, Dư Lăng nhờ làm con Dư Hải Thiên được thứ tốt, còn thích cùng Dung An Thụy khoe khoang, tại chỗ Dung An Thụy tìm cảm giác hạnh phúc, câu nói kia nói như thế nào nha? Không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so với hàng, ba Dung An Thụy trực tiếp đã bị so sánh thành ba dượng, Dung An Thụy thiếu chút nữa nháo rồi nhà trốn đi.

Không nghĩ tới, thời gian này ba Dung An Thụy cư nhiên không chịu thua kém, tại nhà Dư Lăng dạo qua một vòng sau, cư nhiên đem gối đầu liền cho hần mua, đây là gối đầu sao, đây là căn cứ hãnh diện chính xác theo Dung An Thụy.

Ba người là ba ruột, ba ba của ta cũng thế, Dung An Thụy chém đinh chặt sắt, thời gian này, Dư Lăng bắt luận có nói điều gì, đều bị hần coi là chứng cứ chứng minh Dư Lăng ghen tị.

“Dư tiểu lang người liền vừa ... ghen tị đi.” Dung An Thụy vẽ mặt thói thối. (thí: mông)

“Ta ghen tị cái rắm ỳ.” Dư Lăng tức đến mức đều nhanh học máu, tú tài gập gối nhà binh, hữu lý nói không được, Dung An Thụy rút cuộc từ chỗ nào cho ra kết luận y ghen tị a: “Tiểu nhị tử gối đầu này tớ tám trăm năm trước đã có, liền nhìn ở đây, muốn ghen tị cũng là cậu ghen tị tớ.”

Dung An Thụy nâng cổ, ôm gối đầu nhìn Dư Lăng nửa ngày, cổ cũng có chút đau, cũng đã nhận ra ưu thế ‘Địa lý’, đi giày, ngay lập tức trèo lên ghế sa lông nhà Dư Lăng.

Hai người hiện tại rốt cục ở thế ngang bằng – cao ngang nhau, Dung An Thụy xoa xoa cổ của mình, tiếp tục nâng cằm, reo lên: “Dư tiểu lang cậu có biết ba của tớ mua cho tớ bao nhiêu cái gối đầu không, nói ra hù chết cậu?”

Dung An Thụy mười ngón tay, qua lại lắc lư: “lại đây, Dư Lăng cậu đoán đoán? Cậu mà đoán đúng, tớ sẽ tặng không cậu một cái, có đưa trả lại tớ tớ cũng không lấy, thế nào?”

Dư Lăng khoe miệng co giật, đứa nhỏ này động tác đều như vậy rõ ràng, chỉ cần là đầu óc không có bị thiếu năng, không cần đoán, nhìn đều có thể nhìn đến đáp án.

Bên này, Dung An Thụy cho rằng Dư Lăng bị dọa sợ, nhìn Dư Lăng cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra, ánh mắt trừng to, đều hâm mộ hết chỗ nói rồi đi, cằm nhỏ nâng đến rất cao, ngón tay múa may càng hăng say, Dư Lăng đều lo lắng nếu không phải mình cách khá xa, hẳn đem mình một bàn tay chụp đến đi.

“Mười a, đều đều mười gối đầu đâu, màu sắc cũng không phải một kiểu, có phấn, lục, hồng ... Miễn bàn đến chuyện nhìn thật đẹp.” Dung An Thụy vênh vảo tự đắc, Dư Lăng luôn khoe khoang ba ba đối y thật tốt, hiện tại rốt cục đến phiên hẳn khoe khoang đi: “Mười gối đầu đâu, tớ đều cho vào trong tủ, tớ mỗi ngày đi ngủ ôm một cái, thay phiên ngủ, một tuần đều ngủ không hết.”

“Cậu nghĩ là mình mua cầu vòng chắc, còn là xanh xanh đỏ đỏ đâu, nhiều màu như vậy, không phải là mua đồ nhập lậu đi.” Dư Lăng dùng sức đánh cho Dung An Thụy, một tay lại gãi gãi cằm: “Ai, kỳ thật màu đỏ này với màu hồng này cũng không thích hợp với cậu, Tiểu nhị tử cậu có biết cậu thích hợp với màu gì nhất không?”

“A?” Dung An Thụy đứng ở trên ghế sa lông, tiến lên vài bước, cách Dư Lăng gần hơn một chút: “Cậu nói màu gì thích hợp với tớ a?”

Dung An Thụy là đi giày trèo lên, sô pha nhà Dư Lăng là vàng nhạt thực phần nộn, mấy bước đi lên phía trước này, sô pha ngay lập tức hiện lên mấy dấu chân nhỏ màu đen, ánh mắt Dư Lăng đều nhanh tóe lửa, nghiêng rằng: “Màu đen, màu đen thích hợp với cậu nhất.”

Dung An Thụy ngây ngốc đã nói ngay: “Nhưng tớ không thích màu đen a.”

“Cậu có thích hay không không phải là vấn đề a, quan trọng là ... màu sắc này thích hợp với cậu a.” Dư Lăng rõ ràng chính là ý vào chỉ số thông minh khi dễ người, đưa lên cửa, không để cho mình vui vẻ một chút, quả thực chính là thực xin lỗi chính mình, hẳn hướng về Dung An Thụy tế mi lộng nhãn: “cậu không phải thích chơi trò chùi nước mũi sao, chờ cậu không có chỗ lau, liền bôi lên gối đầu, mỗi ngày sáng sớm đứng lên a, đều không cần xuống giường, hướng gối đầu lau như vậy một cái, gối đầu màu đen ... Bảo đảm một chút đều nhìn đoán không ra, áp dụng nhiều nha, đỡ bao nhiêu chuyện cho bảo mẫu nhé.”

“Dư tiểu lang cậu...” Dung An Thụy có ngốc cũng biết Dư Lăng là trêu hấn đâu, một bàn tay chỉ vào Dư Lăng: “Cậu mới bôi nước mũi đâu.”

Này vừa mới dứt lời, trùng hợp bất ngờ lại không may, Dung An Thụy cái mũi liền có chút ngứa, hai hàng nước mũi theo lỗ mũi liền chảy đi ra.

Dư Lăng bật cười: “Ai chơi nước mũi người đó biết, có giỏi cậu đừng chảy nước mũi nha a.”

Dung An Thụy có chút không nhịn được, đầu nhỏ trái phải chuyển chuyển, muốn tìm tờ giấy vệ sinh, ngay trên bàn liền có một ít. Bất quá cách hẳn hơi xa, hẳn muốn từ trên ghế sa lông đi xuống chắc chắn lấy được nhưng lại không nguyện ý, làm như vậy còn không có chơi vui đâu. Hẳn chạy như vậy không phải tự động nhận thua sao, chính là chùi nước mũi một lúc rồi lại chạy tới đứng trên ghế sa lông cũng yếu đi khí thế.

Dư Hải Thiên không có ở trong phòng, Dung An Thụy lá gan liền to ra, bàn tay chùi một cái liền đem nước mũi bôi ở tại trên ghế sa lông: “Tớ cho cậu biết, tớ đây là bị cảm biết chưa, còn có, cậu không được nói xấu,

dù sao ba ba của tớ mua cho tớ mười gói đầu, ba ba của cậu chỉ mua cho cậu một cái, ba ba của tớ so với ba ba của cậu tốt hơn.”

Dư Lăng hướng phía Dung An Thụy ói ra một hơi nước miếng, tên Dung An Thụy này da mặt có bao nhiêu dày, có khả năng nói ra lời không biết xấu hổ như vậy a, lại nói, chính là Dư Hải Thiên dù không tốt, cũng không tới phiên cậu nói a, dù sao, Dư Lăng liền có loại quan điểm này, y mắng Dư Hải Thiên đi, nhưng là lại không cho người khác mắng Dư Hải Thiên, nói một chút cũng không được.

Vốn là, Dư Lăng chính là lấy Dung An Thụy giải giải buồn, đầu đầu vô mồm, Dung An Thụy câu nói sau cùng liền đem y cấp chọc, y đến vì Dư Hải Thiên xả giận a.

Dư Lăng từ trên băng ghế đi xuống dưới, đem ghế nhỏ tới góc phòng cất kỹ, quay đầu chỉ vào dấu chân nhỏ rõ ràng trên ghế sa lông, cùng nơi Dung An Thụy lau một phen nước mũi: “Ba ba của cậu được không, tớ không biết, tớ chỉ biết cậu sắp thảm.”

Dư Lăng cười hì hì, rất có hương vị không cùng Dung An Thụy chấp nhận, Dung An Thụy đứng ở trên ghế sa lông lại cả người sợ hãi, Dư Lăng hiện tại biểu tình giống như là..., không phải lời khuyên, hoàn toàn chính là chồn cấp gà chúc tết, trên xuống dưới không có hảo tâm.

Quả nhiên, Dung An Thụy chỉ thấy Dư Lăng hướng hần một trận cười xấu xa, tiếp...

Dư Lăng kéo dài giọng liền kêu: “Ba ba, người mau tới đây a, tiểu nhị tử lấy xô pha nhà chúng ta sát nước mũi đầu.”

Dư Lăng cười đắc ý, tiểu tử, cậu dám chọc tớ lần nữa, tớ mà khó chịu sẽ đóng cửa thả Dư Hải Thiên, ít nhất Dư Hải Thiên cần người, khẳng định so ba ba của cậu mạnh hơn. Đóng cửa, thả Câu này vốn là đóng cửa thả chó đó =))))))

14. Chương 14

Edit & beta: Linh

Dung An Thụy tại nhà Dư Lăng không có đợi cho bầu trời tối đen mới đi, cơm chiều cũng chưa ăn, phỏng chừng là sợ Dư Hải Thiên lúc ăn cơm dẫn hần đi ăn cơm, cố ý không trả tiền, sau đó đem hần lưu lại rửa chén đĩa. Dư Lăng cảm thấy khả năng này tính ra là phi thường lớn, Dư Hải Thiên nhìn thấy hai người trên ghế sa lông... dấu chân kia, trên mặt gió êm sóng lặng, thiếu chút nữa đem Dung An Thụy ở lại, lau xô pha cho nhà hần.

Lái xe Dung gia đã muốn tới đón Dung An Thụy, Dung An Thụy đứng ở ngoài cửa, rất có lễ phép quy củ hướng phía Dư Hải Thiên vẫy tay: “Hẹn gặp lại, Dư thúc thúc.”

Xoay đầu lại nhìn Dư Lăng, liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Hẹn gặp lại a, Dư tiểu lang.”

Như vậy hận không thể nhào lên cắn y một cái, Dư Lăng lại không sợ hần, hần quơ tay nhỏ bé, lộ ra một hơi răng trắng hì hì cười không ngừng: “Lại đến chơi a, Tiểu nhị tử.”

Dư Hải Thiên sáng sớm có thói quen, tôn sùng kế hoạch một ngày, hần không có ngủ quá làm biếng, thói quen cho tới nay, cho tới bây giờ chính là năm giờ sáng rời giường, đánh quyền trong chốc lát, ăn một chút đồ ăn, bắt đầu sinh hoạt một ngày.

Có Dư Lăng, cũng không có thay đổi nhiều, thời điểm trước kia bắt đầu hưng trí cùng Dư Lăng ngủ ở một cái ổ chăn. Dư Lăng tuổi còn nhỏ, thích ngủ say, trên cơ bản mở to mắt, y thấy chính là An Huệ Lan, Dư Hải Thiên đã ra khỏi nhà rồi.

Hiện tại, sinh hoạt của Dư Lăng, chỉ có ba cái nội dung, ăn cơm, ngủ say, Dư Hải Thiên, ngẫu nhiên Dung An Thụy đến, bắt nạt bắt nạt hần kiếm chút việc vui.

Ngủ say ngủ nhiều, cứ việc thân thể hiện tại vẫn là tuổi tham ngủ, Dư Lăng cũng không phải thích ngủ như vậy, y ngủ ở trong ngực Dư Hải Thiên, sáng sớm mỗi ngày Dư Hải Thiên vừa tỉnh, y cũng liền tỉnh, tay nhỏ bé nhu nhu ánh mắt, liền đi đến bên người Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên còn nhắm mắt lại, vươn tay cánh tay nâng mông Dư Lăng, để Dư Lăng cả người đều nằm trên người của hắn: “Không muốn ngủ?”

Đồng hồ sinh học của hắn thực chuẩn, tỉnh lại chỉ biết thời gian hôm nay khả năng có chút sớm, bắt quá tiểu tử nằm ở trên người kia ngược lại rất tinh thần: “Lăng Lăng, muốn hay không ngủ tiếp một lát?”

Dư Lăng tỉnh liền không muốn ngủ, thấy Dư Hải Thiên còn muốn ngủ, liền vươn tay nhéo nhéo cái mũi Dư Hải Thiên: “Ba ba, người trở nên lười biếng.”

Dư Hải Thiên nhéo một chút khuôn mặt Dư Lăng: “Tiểu tử thôi, đều ở đâu học được giáo huấn ba ba.”

Dư Lăng lại nhéo cái mũi Dư Hải Thiên vài cái, thâm nghĩ, hiện tại không thừa dịp ông không giáo huấn tôi, giáo huấn ông, khi nào thì giáo huấn ông a.

Hai người quang mông ở trên giường chơi trong chốc lát, kỳ thật cũng chính là Dư Lăng chơi Dư Hải Thiên, trong chốc lát xoa bóp cái mũi Dư Hải Thiên, trong chốc lát véo véo miệng Dư Hải Thiên, còn kéo mấy mí mắt Dư Hải Thiên, tại thời điểm Dư Hải Thiên sắp thẹn quá thành giận, Dư Lăng nhảy xuống giường, chạy tới ngăn tủ trước cho hai người bọn hắn tìm quần lót.

Quần lót hai người bình thường đều đặt ở trong ngăn kéo phía dưới tủ quần áo, phía dưới tủ quần áo có hai cái ngăn kéo, bên trái dành cho Dư Lăng, bên dành cho Dư Hải Thiên, Dư Lăng trước tìm một cái quần lót nhỏ thay cho mình, y cũng không thói quen lỏa mông a, đem mông mình che, y mới tìm cho Dư Hải Thiên, một bên mở ra một cái ngăn kéo khác, một bên hỏi Dư Hải Thiên: “Ba ba, ba ba muốn mặc quần lót màu gì a?”

Dư Hải Thiên bán tựa ở trên giường, đèn bàn đầu giường đã muốn mở ra, trên tủ đầu giường còn để heo nhỏ của Dư Lăng, Dư Lăng đặt ở chỗ đó là cố ý nhắc nhở Dư Hải Thiên chớ quên sổ tiết kiệm của y, Dư Hải Thiên hiện tại trong đầu nghĩ, cũng là sổ tiết kiệm của Dư Lăng.

Dư Lăng từ một tuổi, bởi vì bị mang họ Dư, sinh nhật một tuổi, quà sinh nhật, lễ gặp mặt mừng tuổi lớn tuổi thu đến không ít, lễ vật không tính, tiền thêm tới số lượng không nhỏ. Lúc ấy, Dư Lăng tuổi còn nhỏ, liền đều bị An Huệ Lan thu, nầy đó Dư Hải Thiên là biết đến, nhưng là, bút tiền kia dù sao cũng là của Dư Lăng, Dư Lăng hiện tại muốn, vẫn là phi thường muốn, hắn cũng liền gọi điện thoại cho An Huệ Lan.

Dư Hải Thiên nghĩ, An Huệ Lan là mẹ Dư Lăng, từ nàng bảo quản đồ vật của Dư Lăng, coi như là thỏa đáng, sổ tiết kiệm là đồ vật vốn là không thể thường xuyên mang theo bên người, hắn gọi điện thoại cho An Huệ Lan, đơn giản chính là hỏi một chút sổ tiết kiệm để chỗ nào.

Chính là thật không ngờ, An Huệ Lan bên kia áp ứng, chỉ nói, chờ chút trở về lại nói.

Bản thân Dư Hải Thiên khôn khéo mười phần, Dư Lăng ở bên người không có tìm thấy sổ tích kiệm An Huệ Lan cầm, qua một thời gian hắn lại tìm một lần, cũng không có tìm được cũng đã khiến hắn sinh nghi. Hiện tại phản ứng của An Huệ Lan, nhất thời khiến cho hắn hiểu được, khoản tiền kia của Dư Lăng, khả năng tám phần là đã bị An Huệ Lan động tay động chân. Cũng không biết khoản tiền lớn như vậy, cô ta đã mang đi đâu.

Dư Hải Thiên trong đầu nghĩ việc, nghe thấy Dư Lăng hỏi hắn muốn cái quần lót gì, thuận miệng lên nói: “Liền màu xanh đậm đi.”

Dư Hải Thiên vừa nói hết lời, Dư Lăng liền nhào tới trong ngực Dư Hải Thiên, đưa cho Dư Hải Thiên một cái quần lót: “Ba ba, người không cần chọn, liền chỉ còn một cái này.”

Dư Lăng lấy tới là một cái quần lót nhỏ xinh màu canh lá cây, Dư Hải Thiên vừa thấy liền sửng sốt: “Lăng Lăng, ba ba hình như là không có quần lót màu này đi.”

Quần áo Dư Hải Thiên, trừ bỏ áo sơ mi, màu sắc đều tương đối trầm, đừng nói già là màu xanh lá cây đáng yêu, Dư Hải Thiên ngược lại thích cho Dư Lăng mặc loại nhan sắc đáng yêu này.

Quả nhiên, Dư Hải Thiên đem quần lót cầm lấy trong tay, quần lót nhỏ màu xanh lá cây, phía sau mông còn có một con chuột nhỏ đáng yêu: “Lăng Lăng ngoan a, không cần nghịch ngợm, đi lấy cho ba ba quần lót của ba ba.”

“Ba ba không có quần lót.” Dư Lăng mặc quần lót, nhìn Dư Hải Thiên mông trần thả dông chim đi dạo nơi nơi, nhìn thật cao hứng.

“Làm sao mà không có được?” Dư Hải Thiên trực tiếp không tin, ôm Dư Lăng đi xuống giường, đi đến ngăn kéo rồi nhìn, ngăn kéo rộng tuếch, một khối vải lẻ cũng không có, quần lót... Đương nhiên cũng không có.

Cái này, Dư Lăng đắc ý, tại Dư Hải Thiên trong ngực chọc chọc hai má Dư Hải Thiên: “xem đi ba ba, có phải hay không không có, bất quá không có không quan hệ, quần lót của con có thể cho ba ba mượn mặc, ba ba mặc đi thôi.”

Dư Lăng nhìn y phục của y đã sớm bắt mắt, bên này một cái con chuột nhỏ, bên kia một cái sóc nhỏ, màu sắc không phải hồng phấn chính là xanh lá cây, mấy ngày hôm trước hẳn cùng Dư Hải Thiên ra ngoài, Dư Hải Thiên bắt y đeo một cái cặp sách hình Mickey, hình tượng kia..., Dư Lăng thiếu chút nữa không có mặt mũi ra ngoài, đến trường học, cách đầu tường, liền đem túi sách kia ném đi.

Dư Lăng hiện tại hận không thể đem quần lót hình con chuột nhỏ cho Dư Hải Thiên bộ mặc, tốt nhất cho Dư Hải Thiên ra bên ngoài đi bộ một vòng, lại cho hắn chụp một cái ảnh lưu niệm.

Quần áo Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên, đương nhiên là An Huệ Lan giặt, trước kia dì Vương chưa có tới, toàn bộ đều là An Huệ Lan giặt, giờ có dì Vương, loại đồ riêng tư giống quần lót này, tự nhiên là không tiện phiền toái ngoại nhân, vẫn là làm phiền An Huệ Lan.

Chính là An Huệ Lan đều đi rồi hai tháng, dì Vương ở nhà chăm sóc con gái đều đã một tuần lễ.

Một ngày một cái quần lót, chính là Dư Hải Thiên cùng Dư Lăng quần lót nhiều hơn nữa, không có người giặt, đến hiện tại, không có cái để mặc rồi.

Dư Lăng so với Dư Hải Thiên may mà vận một chút, quần lót của y so với Dư Hải Thiên nhiều, cũng liền nhiều hơn hai cái, một cái y mặc trên người, một cái hảo tâm cho Dư Hải Thiên mượn.

Dư Hải Thiên tìm nửa ngày cũng không có tìm thấy đến một cái quần lót sạch sẽ, ôm Dư Lăng trở lại trên giường, cầm quần lót Dư Lăng cho mượn, tại trên người mình do...

“Ba ba, người thử xem xem, co dãn rất lớn, không sợ không mặc được đâu.” Dư Lăng sống chết khuyến khích Dư Hải Thiên, nếu hắn khờ dại mặc quần lót này, cho mình nhìn hắn chê cười một lần, hắn dám sinh cho mình một đồng em trai nhỏ, y đều cảm thấy chính mình không rõ ràng trọng sinh một lần.

Dư Hải Thiên cũng nhìn ra tiểu tử đang chờ nhìn hắn mà chê cười, hắn đem tiểu quần lót giơ đến cao cao, nói là Dư Lăng cho hắn sẽ mặc, cho đến Dư Lăng vào trong ngực hắn, muốn hướng trên vai hắn nằm úp sấp.

“Ba ba, người phạm quy, người không thể kéo của con đi xuống.” Dư Hải Thiên cầm lấy thắt lưng y, không cho y mặc vào cái tiểu quần lót kia, Dư Lăng cầm lấy cổ Dư Hải Thiên, cố gắng hướng lên trên trốn.

Chờ Dư Lăng muốn nắm tóc hắn, Dư Hải Thiên cầm quần lót tay trong ném một cái, rốt cục không cùng Dư Lăng chơi, chơi nữa Dư Lăng đều phải túm lấy mũi hắn.

“Người thật là đứa nhỏ xấu, còn muốn nhìn ba ba mà chê cười.” Dư Hải Thiên đem Dư Lăng ấn đến ở trên giường, tại mông Dư Lăng đánh một bàn tay.

Dư Lăng vẫn là chưa từ bỏ ý định, cố gắng thuyết phục: “Ba ba, người thử xem đi... Bằng không ba ba chỉ có thể coi trường?”

Dư Lăng không có hảo ý nhìn chằm chằm Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên nếu không mặc quần lót này, y cũng có thể nhìn thấy ba ba mông không mặc quần, điều này cũng không tồi.

Dư Hải Thiên lại cho Dư Lăng một bàn tay: “Ba ba cũng không thể cho con xem trò cười.”

Dư Hải Thiên đồng dạng sẽ không có ý tốt nhìn Dư Lãng, đồng thời kéo kéo quần lót nhỏ Dư Lãng đang mặc.

Dư Lãng hiểu Dư Hải Thiên ạ, y hận không thể đem từng tế bào của Dư Hải Thiên cắt miếng để dưới kính hiển vi mà nhìn, Dư Hải Thiên có ánh mắt này, động tác này, Dư Lãng chỉ biết Dư Hải Thiên còn có một câu, không có nói ra.

Dư Hải Thiên người này rất hư hỏng a, hắn khẳng định sẽ không để cho người khác nhìn hắn chê cười, nếu hắn không muốn làm trò cười, vậy hắn khẳng định sẽ kéo mọi người đồng thời làm trò cười, Dư Lãng thay ngôn ngữ cơ thể của Dư Hải Thiên bổ sung: “Tiểu tử, còn muốn nhìn ba ba chê cười, dù ba ba có cởi truồng cũng nhất định cũng con cởi truồng.”

15. Chương 15

Edit & beta: Linh

Sự thật chứng minh, Dư Hải Thiên so với Dư Lãng còn muốn thiếu đạo đức hơn .

Dư Hải Thiên không có quần lót, liền không có cách nào ra ngoài, tự nhiên cũng sẽ không đi mua quần lót mới, hơn nữa, quần lót mới, cũng cần phải giặt sạch rồi mới mặc được đâu.

Đương nhiên, Dư Hải Thiên không nói một chuyện, mặc vào quần lót ngày hôm qua hoặc không mặc quần lót mà trực tiếp mặc quần dài rồi ra ngoài cũng không tính là chuyện gì.

Dư Hải Thiên hắn có chút khiến phích(bệnh thích sạch sẽ), nhưng là thời điểm không thể chú ý, hắn cũng có thể không xét nét nhiều, hắn có thể chịu được cũng không phải không tùy trường hợp. Hắn có thể làm như vậy nhưng nhìn thấy Dư Lãng ở một bên chờ, nhìn hắn trêu chọc hắn liền không muốn làm như vậy. Hắn không thể làm chuyện gì để cho Dư Lãng có thể lôi chuyện cũ đến năm hắn chết mà nói. Dư Hải Thiên để móng trần nằm ở trên giường, mặc Dư Lãng 5 tuổi giặt quần lót cho hắn: “Ai, cục cưng à, đi giặt quần lót cho ba ba nha.”

Dư Lãng đã khi nào trải qua loại sự tình này a, y sống cả đời, ngay cả quần lót của mình đều không có giặt qua, hiện nay, Dư Hải Thiên cứ nhiên muốn để cho y giặt quần lót cho hắn!!! Dư Hải Thiên người có lẩm hay không a!!!!

Dư Lãng đánh giá thân thể nhỏ xinh của chính mình, xác định chính mình chỉ có 5 tuổi, mà không phải hai mươi một tuổi, lại đánh giá Dư Hải Thiên chơi xấu trên giường, không thiếu tay, cũng không có thiếu chân, sinh hoạt hoàn toàn có thể tự gánh vác, chính mình tự đi giặt quần lót của mình. Dư Lãng xoay người đã muốn chạy, y chính là biết Dư Hải Thiên thích mang nước cống đổ lên người mình.

——y mới không giặt quần lót cho Dư Hải Thiên đâu, y cũng chưa từng giặt qua quần lót mình đâu.

Dư Lãng tư duy thực nhanh nhẹn, hành vi thực nhanh chóng, y thất bại là do trên người mình tay ngắn chân ngắn, còn không có bò xuống giường, đã bị Dư Hải Thiên xách lại đây.

Dư Hải Thiên không để ý mà trước mặt Dư Lãng cứ đem chim thả đông, chính là Dư Lãng chạy ra khỏi nhà, hắn đều có thể mang trở về: “giúp ba ba giặt quần lót cũng ủy khuất con?”

Dư Lãng khẳng định không thể nói chính mình ủy khuất a. Kỳ thật nếu ông trời khiến Dư Hải Thiên ngay cả quần lót đều giặt không được, y khẳng định một chút cũng không ủy khuất, ngay lập tức đi giúp Dư Hải Thiên giặt. Vấn đề là hiện tại Dư Hải Thiên vui vẻ khỏe mạnh, đừng nói là một cái quần lót, dù một tá quần lót, cũng không hề có vấn đề gì. Dư Hải Thiên đây là trả thù, bởi vì hắn muốn nhìn y mà chê cười, mà trả thù đâu.

Dư Lãng hỏi hận đến mức ruột đều nhanh xanh, hận không thể cho mình mấy bàn tay, biết Dư Hải Thiên người này lòng dạ so với cây kim đều nhỏ hơn, y chọc hắn để làm chi a.

“Ba ba người làm sao không tự mình tẩy a, đây chính là quần lót của ba ba.” Dư Lăng dùng tay nhỏ bé đùa bỡn đại chương của Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên một bàn tay đều có thể đỉnh bốn cái tay của y, nhìn tỉ lệ cách xa, Dư Hải Thiên người nhẩn tâm khi dễ nhỏ yếu sao?

Dư Hải Thiên còn thật nhẩn tâm: “Ba ba đã muốn Lăng Lăng giúp ba ba giặt, Lăng Lăng không giúp ba ba giặt sao?”

Người là đồ không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, Dư Lăng nhất thời hết chỗ nói rồi. Nếu quần lót là bắt buộc phải giặt, y dù chết cũng không để cho mình tổn thất, đây chính là lần đầu tiên chính mình tẩy quần lót, mặc kệ là chuyện gì, lần đầu tiên này luôn có ý nghĩa đặc biệt, liền thử cùng Dư Hải Thiên thương lượng: “Ba ba người xem, dì Vương giặt quần lót cho ba ba, ba ba trả dì Vương tiền công đi đi?” Thấy Dư Hải Thiên gật đầu, lại dẫn dắt hân: “Kia mẹ mẹ giúp ba ba giặt quần lót, ba ba cũng cho mẹ mẹ tiền đi?”

Dư Hải Thiên quả thật cho An Huệ Lan tiền, tuy rằng số tiền kia cho không phải bởi vì An Huệ Lan giặt quần lót cho hân, nhưng là An Huệ Lan giặt quần lót cho hân, quả thật cũng trong phạm vi phục vụ của số tiền kia. Cho nên, Dư Hải Thiên vẫn gật đầu, hơn nữa rất có hưng trí, chờ lời phía dưới nói của Dư Lăng, hân biết đây là tiểu tử của chính mình cùng hân đòi tiền.

Dư Lăng bị nhìn thấu, cho dù da mặt dày, cũng cảm thấy có một chút không tốt, dù sao hiện tại y ăn của Dư Hải Thiên, uống của Dư Hải Thiên, mặc quần áo cũng là của Dư Hải Thiên, còn ngủ cùng Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên bắt y trả giá một chút lao động, còn thật không tính là quá phận, huống hồ... Dư Hải Thiên đối y còn không có nghĩa vụ.

Nếu Dư Hải Thiên làm ba, y cũng có thể cấp Dư Hải Thiên một chút tình phụ tử, bắt quá, cấp ba ba giặt quần lót, rốt cuộc có ở trong phạm vi hay không a, Dư Lăng thật là có điểm không hiểu.

Nhưng là, lấy tâm lý hai mươi mốt tuổi của Dư Lăng, thay Dư Hải Thiên giặt quần lót, đổi lại Dư Hải Thiên trả tiền... Đổi làm trước kia, Dư Hải Thiên có thể đem y trừu tử.

Nhưng là không có cách nào a, từ đời trước đến đời này, Dư Lăng chưa từng tự mình kiếm quá một phần tiền, y kiếm cách cho tới bây giờ chỉ có một —— cái gọi là bám vào núi ăn hại, dựa vào Dư Hải Thiên, cũng chỉ có thể ăn của Dư Hải Thiên.

Dư Lăng ngay cả tiền lẻ cũng không bỏ đều lấy từ trên người Dư Hải Thiên, y muốn đi đâu đổi tiền lẻ?

Suy nghĩ sai lầm lập tức vút sang một bên, Dư Lăng trở nên đúng tình đạt lý, không phải còn có câu nói kia sao. Đứa nhỏ không phải sinh ra là có, mà là dưỡng ra mà có. Dư Hải Thiên nuôi y lâu như vậy, cùng lắm thì khi y trưởng thành, coi Dư Hải Thiên như ba ba ruột mà hiếu kính vẫn không được sao.

Đúng vậy, Dư Hải Thiên chính là ba ba ruột của y, Dư Lăng nhìn ba ba ruột của mình, không có nửa điểm suy nghĩ xấu xa, ngọt ngào đòi công lý: “con đây giúp ba ba giặt quần lót, ba ba cho con tiền không?”

Dư Lăng đối với Dư Hải Thiên vươn tay đòi tiền, không phải một lần hai lần, khi đó Dư Hải Thiên là ba ruột của y, đòi tiền đó là đúng lý hợp tình, ba ba cho con trai tiền, đó là thiên kinh địa nghĩa, cũng không nguyện ý cho thiếu. Hiện tại, Dư Lăng làm một phen củng cố tâm lý cho mình, coi Dư Hải Thiên như là ba ruột của y, rất nhanh tìm đến trạng thái cùng Dư Hải Thiên đòi tiền, rất là lưu loát.

Cái này, Dư Hải Thiên không biết có nên hay không gật đầu, tiểu tử này lông còn chưa mọc đâu, đã hướng hân giơ tay đòi tiền, hân tại bàn tay Dư Lăng hướng phía hân vươn ra vỗ một cái: “Thành, Lăng Lăng muốn tiền ba ba liền đưa, dù sao tiền của ba ba sau này đều là của Lăng Lăng.”

Dư Hải Thiên ông là đồ long dạ hẹp hòi, đồ da trâu phổi bò, Dư Lăng trong lòng nói thầm một chút, hướng phía Dư Hải Thiên vươn ra một ngón tay mập mạp: “Kia ba ba ba ba cho con một tờ cam kết này, được không?”

Ý tứ Dư Lăng vẫn là thực hàm súc, đương nhiên y là cảm thấy chính mình giá tiền có chút thái quá, giúp Dư Hải Thiên giặt một cái quần lót lấy một trăm đồng tiền, nhưng là y lần đầu tiên động tay giặt quần lót, giá tiền cũng không thể quá thấp đi. Y cảm thấy cái bằng giá này là giá trị chính mình, y là sợ Dư Hải Thiên cảm thấy cái này giá tiền có chút thái quá, y dùng tay khoa tay múa chân, Dư Hải Thiên cũng tốt trả giá a.

Dư Lăng cảm thấy giá tiền mình hẵn là có thể, không nghĩ tới chính mình dựng lên một ngón tay, Dư Hải Thiên cư nhiên hướng phía y dựng lên ngũ căn, này thật tốt a, thật lớn, thật sự là ba ba ruột của ta, Dư Lăng vui mừng liền phác đi qua, tại miệng Dư Hải Thiên gặm một cái: “Ba ba người thật tốt, một cái quần lót năm trăm khối, con khẳng định giặt sạch cho người sẽ.”

Dư Lăng cảm thấy Dư Hải Thiên rất thức thời, bản thân y cũng biết mình chiếm đại tiện nghi, y lần đầu tiên tẩy quần lót, còn có nộ hôn đầu tiên của y, đều giao cho Dư Hải Thiên rồi đó, Dư Hải Thiên giao ra năm trăm khối, không thiệt.

Bên này Dư Lăng vô cùng vui, nếu không còn ở trên đùi Dư Hải Thiên, y khẳng định vui mừng đến mức lặn lội đầy đất, lúc này, chính là vui mừng trên đùi Dư Hải Thiên xoay xoay, hận không thể lập tức đi xuống liền cấp tốc giặt quần lót cho Dư Hải Thiên đi.

Dư Hải Thiên ôm lấy Dư Lăng, đem khuôn mặt đối tới đối lui nắm giữ: “Ai nói cho con biết là năm trăm?”

Dư Lăng chớp chớp đôi mắt, mang theo thanh âm hài đồng đặc biệt có khờ dại, có vẻ rất là thuần lương vô tội: “Không phải ba ba nói sao?”

“ba ba nói chính là năm mươi.” Hơn nữa không phải một cái quần lót năm mươi, mà là toàn bộ quần lót năm mươi, nghe thấy Dư Lăng báo giá hẵn suýt nữa hộc máu, này năm trăm khối đến mua bao nhiêu cái quần lót a, hẵn còn không có giặt qua năm trăm đồng tiền quần lót đâu.

Dư Lăng đã đi giúp Dư Hải Thiên tẩy quần lót, cho rằng chính mình đã khiếm được một khoản tiền lớn. Dư Hải Thiên ít nhất mỗi một ngày đổi một cái quần lót đi, một ngày năm trăm khối, hai ngày một ngàn khối, một tháng một vạn năm nghìn khối, chờ mình trưởng thành..., y đều từ quần lót của Dư Hải Thiên kiếm được bao nhiêu tiền a, đến lúc đó y một bên đầu tư, tiền sinh tiền, lợi sinh lợi, tựa như quả cầu tuyết. Dư Lăng giống như thấy một đồng tiền giống như tuyết lở hướng phía chính mình lăn lại đây. Hơn nữa đây là tiền Dư Hải Thiên một ngày thay một cái quần lót, Dư Hải Thiên nếu lại thường thường tiểu rơi vài cái quần một lần ...

Cỡ nào tốt đẹp a, Dư Lăng kiên quyết không thể để cho con vịt đã nấu chín bay đi mất.

“Ba ba, người nói chuyện không giữ lời gì hết.” Dư Lăng già mồm át lệ phải, chỉ vào cái mũi Dư Hải Thiên lên án đạo: “Ba ba, ba ba gạt người.”

Trong khoảng thời gian này Dư Hải Thiên cùng Dư Lăng giao lưu tình cảm tốt đẹp, Dư Hải Thiên có thói quen cùng Dư Lăng giảng đạo lý, hẵn đều quên căn quấy là đặc quyền của tiểu hài, Dư Lăng vừa không nói lý lẽ một cái, hẵn thực không có cách: “Nếu không, Lăng Lăng giảm giá cho baba?”

Dư Lăng gạt gạt hai tay cánh tay, ủy khuất hướng về phía Dư Hải Thiên đạo: “Ba ba, giá tiền này đã là con đại phá giá đến chảy nước mắt.”

Dư Hải Thiên còn không biết Dư Lăng không phải chỉ định giúp hẵn giặt một lần, mà là chuẩn bị mỗi ngày giặt cho hẵn, mỗi ngày cùng hẵn đòi tiền giặt quần lót, may là như vậy, hiện tại Dư Hải Thiên cũng thực buồn bực: “Không muốn năm trăm khối?”

Dư Lăng gật gật đầu, khuôn mặt tươi cười còn rất nghiêm túc, nghĩ nghĩ lại cảm thấy lời của mình có chút hiệu quả và lợi ích, lại thử vấn hồi phụ tử tình cảm của chính mình: “Chờ con kiếm đủ tiền, con mua lễ vật cho ba ba a, con đem tiền trong heo con đều lấy hết ra.”

Dư Lăng trước tiên cho Dư Hải Thiên vẽ một cái bánh mì loại lớn,

Tuy rằng thủ đoạn của Dư Lăng là thứ Dư Hải Thiên chơi còn thừa, nhưng là Dư Lăng hiện tại tuổi còn nhỏ, còn chưa tới mức lòng dạ có thể gạt người, tuổi hiện tại của y, liền đại biểu chân thành.

Dư Hải Thiên còn thật tin, hẵn nói như thế nào đứa nhỏ của mình trong khoảng thời gian này đặc biệt tham tiền đâu, trước kia căn bản liền không để ý tiền, một trăm đồng tiền còn không có lực hấp dẫn bằng một đồng pháo hoa đâu, —— này không phải vô nghĩa sao, Dư Hải Thiên sợ Dư Lăng chơi pháo gây thương tổn, muốn mua pháo là không thể, Dư Lăng đòi tiền thì cho, muốn mua pháo liền không cho, Dư Lăng lấy tiền cũng không dám đi mua pháo hoa, khẳng định liền giấu đi mua pháo hoa a —— nguyên lai là mua lễ vật cho hẵn a, hẵn lập tức liền cảm động.

Dư Hải Thiên này một lần cảm động, tấm lòng người cha liền mệnh mông, để Dư Lãng đi giặt quần lót, hần liền không nhần tâm, hần không quan tâm năm trăm khối, Dư Lãng cùng hần muốn, hần cũng cho, hà tất bắt con đi giặt quần lót cho hần đâu.

Con trai tốt a, đây mới là con, Dư Hải Thiên đem Dư Lãng ôm lên đầu gối, hôn vài cái, sờ soạng vài cái: “Con trai ngoan, con đưa cái gì ba ba đều thích.”

Nói xong, tự mình đi giặt quần lót.

Cái này Dư Lãng mặc kệ, hai tay ôm cổ Dư Hải Thiên, cả người quắp vào trên người Dư Hải Thiên: “Ba ba, đều đã nói xong, quần lót là con giặt.”

“Yên tâm đi, trong chốc lát ba ba cho con tiền, không cần con giặt quần lót.”

“Ba ba trả thù lao, quần lót là đưa con giặt.” Con đường làm giàu tốt đến cỡ nào a, dù sông chảy đá mòn, Dư Lãng cũng không thể cho Dư Hải Thiên làm sụp đổ kế hoạch của mình .

16. Chương 16

Edit & beta: Linh

Dư Hải Thiên mặc quần áo tử tế cho Dư Lãng, Dư Lãng cầm lấy quần lót Dư Hải Thiên ngày hôm qua thay ra bỏ chạy, tính cả cái của mình nữa.

Y đều đã ghi vào sổ tốt lắm rồi, Dư Hải Thiên tổng cộng là mười một cái quần lót, một cái cũng không thiếu.

Dư Lãng giúp Dư Hải Thiên giặt xong quần lót, thuận đường cũng đem quần lót nhỏ của của bản thân giặt sạch, giặt xong rồi, vươn tay đòi Dư Hải Thiên trả thù lao.

Thời điểm Dư Lãng giặt quần lót, Dư Hải Thiên là dõi theo từ đầu, thường thường còn xắn tay áo, đưa khăn mặt cho, thêm một ít nước ấm, hiện tại Dư Lãng thật vất vả đem quần lót giặt xong rồi, hần đem quần lót phơi đến ban công, còn muốn thu thập tàn cục cho Dư Lãng, cầm lấy cây lau mà bắt đầu dọn —— Dư Lãng đem sàn nhà biến thành nơi nơi đều là bọt xà phòng.

Dư Lãng tẩy quần lót, Dư Hải Thiên cảm thấy so với tự hần giặt còn mệt hơn, lại còn phải trả một khoản ‘Phí dịch vụ’ giá trên trời, chẳng những đào rỗng bóp da của hần, mà hần còn phải từ trong ngăn kéo bỏ vào một ít tiền, mới đem số tiền kia giữ lại được một ít.

Dư Lãng kiếm được tiền vui rạo rực, thật dày một xếp a, y chạy vào phòng ngủ, liền đem heo con ôm lại, đem tiền nhét vào. Mấy ngày này, trong này mỗi ngày đều bị bỏ vào một tờ Mao gia gia (tờ 100 đồng), không sai biệt lắm đã gần đầy một nửa. Tiền Dư Lãng giặt quần lót, còn chưa có bỏ vào, heo đã sắp đầy.

Dư Lãng cầm tiền còn lại cùng Dư Hải Thiên bỏ vào trong một cái ngăn kéo, ngăn kéo có khóa, đem tiền bỏ vào bên trong, cái chìa khóa buộc cùng dây treo, đeo tại trên cổ, bên ngoài còn có Dư Hải Thiên, nhất định là vạn vô nhất thất.

Giữa trưa quần lót khô, Dư Hải Thiên mặc vào, hai người đi chỗ ra bên ngoài chỗ gần nhà ăn cơm, cơm nước xong hai người chưa có về, Dư Hải Thiên mang theo Dư Lãng đi đến cửa hàng mua sắm, thời tiết thay đổi, Dư Lãng cùng Dư Hải Thiên đều phải mua sắm một ít trang phục mùa thu.

Trước kia, trong trí nhớ của Dư Lãng, y một lần cũng không có cùng Dư Hải Thiên đi dạo phố, trừ ra ngoài ăn cơm, hần có rất ít thời gian một mình cùng Dư Hải Thiên ở chung, đặc biệt khi y cùng Dư Hải Thiên nháo đến mức trở mặt với nhau, chỉ cần y cùng Dư Hải Thiên đứng ở một chỗ, không phải y khiến hần sinh khí (tức giận), chính là Dư Hải Thiên muốn xen vào dạy bảo y.

Dư Hải Thiên thật sự thờ phụng nam chủ nội, nữ chủ ngoại, cho dù tại thời đại bọn họ, hần cũng không mang Dư Lãng đi dạo phố mua quần áo, từ nhỏ đến lớn, quần áo Dư Lãng đều là An Huệ Lan chuẩn bị.

Lái xe đi vào khu trung tâm mua sắm, xe ngừng trước cửa cao ốc Thái Vũ, Dư Hải Thiên nắm tay nhỏ bé của Dư Lãng, đi vào cửa lớn của Thái Vũ.

Là nơi vào để tiêu tiền như nước, Thái Vũ tuy rằng chỉ có bốn tầng, nhưng trang hoàng thập phần xa hoa, rất nhiều thương hiệu nổi tiếng đều có cửa hàng mặt tiền ở bên trong, ngọn đèn tại cửa hàng làm nổi bật vẻ huy hoàng, khách hàng ở nơi chuyên bán đồ cao cấp rất là rất thưa thớt, cũng tránh cho tình huống chật chội.

Dư Hải Thiên lôi kéo Dư Lãng đi lên tầng 2, tầng hai là cửa hàng chuyên kinh doanh thời trang trẻ em, trong số những người ít ỏi tới đại bộ phận đều là giới nữ, nam nhân mang theo đứa nhỏ đến mua quần áo lại càng ít, hai người đi ở lâu hai rất là bắt mắt.

Quần áo Dư Lãng đều giao cho An Huệ Lan, An Huệ Lan cảm thấy tiểu hài tử mau lớn, mua quần áo cấp bậc không thấp (có nghĩa là chất lượng không phải dở ỹ:)), không phải quán bên đường, nhưng cũng không có bỏ tiền mua cho Dư Lãng quần áo tại Thái Vũ. Dư Lãng tới chỗ như thế, cũng không có quen biết cửa hàng chuyên kinh doanh, Dư Hải Thiên càng chưa từng đi loại địa phương này.

Dư Hải Thiên đang muốn chủ yếu là tìm một cửa hàng để vào xem, chỉ thấy tầm mắt Dư Lãng hướng phía một cửa hàng nhìn qua: “Lãng Lãng thích nơi này?”

Dư Hải Thiên nhìn một chút quần áo trong tủ kính thực thích hợp với tuổi hiện tại của Dư Lãng, cảm thấy không tồi: “Lãng Lãng con vừa nhìn cái gì thế?”

Nhìn cái mông á, người có biết ta vừa nhìn cái gì không?

Dư Lãng nhìn không phải quần áo, y nhìn chính là người ở bên trong, vừa rồi y dư quang đảo qua như vậy, đã thấy một người có chút quen mắt, mới nhìn thêm vài lần, suy nghĩ nửa ngày cũng không có nghĩ ra được ở đâu gặp qua, nhưng là y có thể nhìn nhìn quen mắt, chỉ có thể là nữ nhân ở bên cạnh y xuất hiện, nếu không phải nữ nhân của y thì chính là nữ nhân của Dư Hải Thiên, mà hiển nhiên mình tuyệt đối sẽ không tìm một phụ nữ có thể làm mẹ chính mình làm bạn gái, cái nữ nhân này y nhìn quen mắt, đến tám chín phần mười đã từng là nữ nhân của Dư Hải Thiên.

Dư Lãng sao có thể nghĩ đến chính mình đi dạo phố lại có thể gặp phải nữ nhân của Dư Hải Thiên a, sớm biết vậy y tình nguyện cưới trường lộ mông, cũng không nguyện ý đi dạo phố.

Dư Lãng trong lòng thầm kêu không xong, Dư Hải Thiên đã muốn lôi kéo y đi vào, vào cửa tiệm, nhân viên cửa hàng Dư Lãng nhìn quen mắt lại đây tiếp đón.

Nhìn gần, Dư Lãng cảm thấy càng nhìn quen mắt, nữ nhân rất xinh đẹp, mặc trang phục Milan trên cổ buộc lại một cái khăn tím, đi dép lê nhỏ... Dù trẻ hơn vài tuổi Dư Lãng cũng nhận ra nữ nhân này là ai.

Lại nói tiếp, Dư Lãng cùng nữ nhân này cũng rất quen thuộc.

Nữ nhân này, chính là người góp một chân vào cuộc sống khốn khổ của Dư Lãng, y từ một cái tiểu lưu manh có chút phá hoại, tiến hóa thành một cái đại lưu manh phi thường phá hoại. Y phi thường bư hăn lấy cánh tay nhỏ của đứa trẻ 8 tuổi, đem một bà bầu đáng thương đánh ngã ra sàn nhà, đây là khởi điểm phá hoại của y, cũng một nơi phá hoại, y treo trên mình một cái danh xấu cùng anh em trong nhà cãi cọ nhau, bằng đơn khi dễ nhỏ yếu, bằng đơn huyết tinh vô sỉ, bằng đơn mặt người dạ thú số một, đem đại nhị thế tổ kia cùng đại nhị thế tiếp theo tổ, so đến tựa như mẫu đơn bên cạnh cỏ nhỏ, kêu một cái không mặt mũi gặp người, ảm đạm thất sắc.

Trình độ nhanh nhẹn dũng mãnh nhắm thẳng giống Tần Thủy Hoàng, mà Tần Thủy Hoàng người ta so với y có tính người hơn, người ta ít nhất là chờ đệ đệ từ trong bụng mẹ đi ra mới đem ngã chết a, mặc kệ nói như thế nào, Tần Thủy Hoàng cho đệ đệ của hần hấp thụ không khí mới mẻ trong vài ngày, nhiều hơn vài lần phơi nắng phải không.

Y thì, đã cho em trai hoặc là em gái của y thái dương đều không có thấy a.

Dư Lãng a Dư Lãng, cậu thật sự là quá tàn nhẫn a, quá tàn nhẫn, không ai tính a, không ai tính.

Cậu nói a, cậu phạm vào sao gì a, nhà ai mà ba không có mấy bà vợ bé a, nhà ai không có mấy người anh em không phải một mẹ sinh a, nhà ai không có mấy người mẹ nhỏ, không có mấy người anh em chị em cùng

cha khác mẹ cùng mẹ khác cha a, đều không hảo ý tứ nói nhà mình có quyền thế, đều không hảo ý tứ đi ra gặp người đâu.

Cậu nói, cậu chờ em trai sinh ra, cậu đem người thân không biết quỷ không hay vứt vào thùng rác cũng được a, đáng giá phải lao lực đem người ta cấp thang sản (hình như là thuốc sảy thai) sao?

“Chúng mày biết cái đêch gì.” Dư Lăng chỉ vào một đám hồ bằng cầu hữu của mình mà nói: “Lão tử làm mất một đứa nhỏ còn trong bào thai, thì chỉ cần đưa một chút phí dinh dưỡng, chờ hần từ trong bụng mẹ đi ra mới giết chết, lão tử còn phải mất phí luật sư, bọn khốn kiếp các ngươi, một chút ý thức kinh tế đều không có, một khoản phí luật sư đủ lão tử đền bù tiền làm mất mười tiểu đệ đệ.”

Hồ bằng cầu hữu không nói y ngoan độc, sửa lại, chỉ trích y keo kiệt.

Trên thực tế, ngoan độc Dư Lăng thua, có lẽ, nếu y không có làm mất đứa nhỏ trong bụng mẹ kể, nữ nhân này cùng em trai cùng cha khác mẹ ngay cả ngón chân cũng không vào được đại môn Dư gia, hoặc ít nhất sẽ không dễ dàng như vậy đã vào được, cũng chính là nữ nhân này, khiến y cùng Dư Hải Thiên nháo đến mức trở mặt.

Dư Lăng đến nay còn nhớ rõ tên của nữ nhân này, nàng kêu Thẩm Phi.

Đương đương đương... Vợ bé thứ nhất của Dư Hải Thiên chính thức ra mắt.

Ánh mắt Dư Hải Thiên thực độc đáo, cuộc sống tốt đẹp dẫn tới gu thẩm mỹ cũng không tồi, so với An Huệ Lanchon quần áo cho Dư Lăng không giống nhau, An Huệ Lan là muốn Dư Lăng ăn diện đáng yêu, Dư Hải Thiên muốn chính là đẹp trai, không có dư thừa họa tiết để làm đẹp, chỉ cần quần áo cắt đơn giản lưu loát (vừa vận??).

Dư Hải Thiên chọn một cái áo sơmi ô vuông cùng một cái quần yếm màu lam, đưa vào gian thử để cho Dư Lăng thay.

“Lăng Lăng, thích không?” Dư Hải Thiên nhìn bộ dáng con trai nhà hần, khá là đẹp trai.

Thẩm Phi cũng ở một bên nói: “Cái quần áo này có rất ít đứa nhỏ mặc đẹp đến như vậy, đứa nhỏ nhà ngài sinh đích thực rất đẹp.” Còn thực ân cần khom lưng xuống, giúp Dư Lăng sửa sang lại áo sơmi, Dư Lăng trực tiếp vọt đến một bên: “Ba ba, hương vị trên người cô ta thật là khó ngửi a.”

“Cô...” Thẩm Phi có chút ủy khuất.

Dư Hải Thiên liếc Thẩm Phi một cái, thấy Thẩm Phi lui lại mấy bước, cách bọn họ xa một chút, lại tiếp tục nhìn con trai chính mình, thực vừa lòng, hần đã sớm không thích quần áo trước kia của Dư Lăng, trước kia còn không cảm thấy, mấy ngày nay hần chiếu cố Dư Lăng, lật lật tủ quần áo của Dư Lăng, quần áo Dư Lăng không phải có hình con thỏ chính là gấu mèo, vài bộ quần áo mặt trên lại còn có đường viền hoa, quần áo hoàn toàn có thể trực tiếp đưa cho bé gái mặc, tuy là quần áo trẻ em không phân biệt nam nữ, nhưng là không thể lẫn lộn ghê như vậy a.

Nhìn một cái, hần chọn cho con trai nhà hần, quần áo mặc đẹp trai hơn nhiều!!!

Dư Lăng giật giật cái móc treo, quần yếm a, điều này cũng quá sa đọa phải không.

Y hận không thể đem quần mình cởi ra, nhưng y biết, đây là lần đầu tiên Dư Hải Thiên dẫn y đi mua quần áo, nên có một bắt đầu tốt đẹp, hơn nữa, đã trải qua loại quần áo của An Huệ Lan đầu heo có hai lỗ tai, này đó y vẫn là có thể chịu đựng, hiện tại hàng đầu chính là đối phó Thẩm Phi.

“Ba ba ánh mắt thật tốt.” Dư Lăng vừa nói, trong lòng cân nhắc như thế nào đối phó Thẩm Phi, y không biết trước kia Thẩm Phi cùng Dư Hải Thiên thông đồng (yêu đương ý:)) như thế nào, nhưng là Thẩm Phi có thể được Dư Hải Thiên coi trọng, cho thấy Dư Hải Thiên thích chính là loại này, Dư Hải Thiên nếu có thể coi trọng một lần, khó bảo đảm hần không nhìn trúng lần thứ hai.

Về phần Thẩm Phi hiện tại cái gì đều không có làm, đều là vô tội, y sẽ không xen vào, hơn nữa, hiện tại Thẩm Phi cũng không vô tội, vì y nhìn thấy, sau khi Thẩm Phi thấy bọn họ vào cửa, ánh mắt nhìn Dư Hải Thiên liền có chút lờ lờ, mặt còn có chút ửng đỏ, trong lòng nàng có cái gì, liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Hiện tại đã sớm qua thời điểm dân phong bảo thủ, đã hoàn toàn hướng về quá độ cười người nghèo hay cười to cũng như nhau (??), An Huệ Lan là mở đường tiên phong, về sau cùng tới cũng không thiếu. Dư Lăng sớm biết rằng Dư Hải Thiên muốn có nữ nhân, nhưng là trộm trước mặt y thì hơi quá đáng, vậy mà trộm là Thẩm Phỉ cùng y có cừu oán, vậy càng quá phận.

Y liền lớn tiếng tuyên bố chủ quyền —— nam nhân này là ba ba ta, đã có chủ.

“Ba ba, cái kia nhìn cũng rất đẹp.” Dư Lăng chỉ vào một bộ quần áo nói với hần.

Dư Hải Thiên không có nhận thấy được tâm tư Dư Lăng, thấy Dư Lăng rất thích bộ quần áo này, cầm lên mặc vào trên người y, cùng Dư Lăng nói cái bộ nhìn đẹp kia, lại chọn mấy bộ, bắt đầu chuẩn bị trả tiền, một bên lấy ra bóp da, một bên nói: “Nếu Lăng Lăng thích thì nói, ba ba lần sau lại mang con đến.”

“Tuần sau cửa hàng còn nhập một lô hàng mới, nếu không ngại lưu lại số điện thoại, chờ khi nào có quần áo mới tôi gọi cho ngài?”

Dư Lăng kéo góc áo Dư Hải Thiên, nhìn chằm chằm, thấy nữ nhân ở ngay dưới mí mắt chính mình thông đồng với Dư Hải Thiên, nổi giận, hướng phía nữ nhân trừng mắt nhìn một cái, trừng lớn tròn mắt, chỉ vào cô ta: “Đàn bà hư hỏng, cô dám câu dẫn ba ba của cháu.”

Vốn là Dư Hải Thiên tự chủ không tốt mà, không câu dẫn, bản thân hần cũng có thể làm loạn, người còn câu dẫn hần!! Còn ở trước mặt y câu dẫn, nghĩ y là người chết sao!!!

Dư Lăng tức giận khí thế ngút trời.

Dư Hải Thiên dở khóc dở cười, hần cũng phát hiện tâm tư Thẩm Phỉ, nhưng hần cảm thấy không tình là cái gì, loại sự tình này hần cũng đã quen rồi, trên thực tế, đừng tới loại chuyện này thực bình thường. Chẳng qua, sai chính là không nên trước mặt bé con nhà hần gặp phải loại sự tình này, còn để cho nhóc con kia nhìn ra, nhóc con kia cũng trưởng thành quá sớm: “Tốt lắm, Lăng Lăng không cần tức giận, ba ba không thích cô ấy.”

“Chính là cô ấy muốn đoạt ba ba của con.” Dư Lăng tràn đầy khó chịu, trước kia, Dư Hải Thiên có chút nữ nhân chỉ tại sau lưng của y tranh giành nhau, y vẫn là lần đầu tiên nhìn đến người dám ở trước mặt mình mà trực tiếp tranh giành đâu.

Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lăng: “Ba ba cam đoan với con, ba ba là của con, ai cũng không đoạt đi được.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

...

Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên coi người khác không ra gì, Thẩm Phỉ tuổi trẻ xinh đẹp trên mặt càng không nhận được, cô thừa nhận mình có tâm tư này, bằng không nàng tuổi trẻ xinh đẹp, cho dù tiền lương có cao, hà tất làm nhân viên bán hàng a, có thể tiếp xúc một ít kẻ có tiền, mới là trọng điểm a. Nhưng là nói câu dẫn hơi quá đáng đi, cô làm cái gì? Chính là gọi điện thoại, tiếp xúc một chút, phát triển đến cái gì, đó cũng là người tình ta nguyện, hơn nữa, mình không phải còn không có gọi điện thoại đâu, muốn số điện thoại cũng là vì phục vụ khách hàng.

Thẩm Phỉ tuổi trẻ bộ dạng xinh đẹp, từ nhỏ đã được nhóm nam hài truy đuổi, tự cao rất cao, rõ ràng xấu hổ, trên mặt liền có sắc thái khó chịu, nếu không cố kỵ đến khách hàng phong thái phi phú tức quý (không giàu thì cũng là người quyền thế), đã sớm làm âm lên, trong lòng cảm thấy ủy khuất, động tác thu thập quần áo liền bắt đầu thô lỗ hơn, đem quần áo để thành một đồng, rồi ném vào trong gói to.

Thẩm Phỉ rõ ràng còn không có đủ lịch lãm, Dư Lăng vừa thấy động tác của Thẩm Phỉ liền vui vẻ, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, y đang không biết giải quyết Thẩm Phỉ như thế nào, Thẩm Phỉ chính mình lại đưa tới cửa, cô ta như vậy, Dư Hải Thiên còn có thể coi trọng thì quý mới tin, khiến Dư Hải Thiên để lại ấn tượng không tốt, chính là múa thoát y trước mặt hần, Dư Hải Thiên đều có thể cho nàng vắng ra.

Dư Hải Thiên nhìn động tác của nhân viên cửa hàng, cũng không tiếp gói to đấy, liền nhú mày, lạnh lùng nói: “Quần áo này không mua nữa, bỏ hàng ra cho tôi.”

Thẩm Phỉ sững sốt, cũng cau mày: “Tôi đã đánh hóa đơn.”

“Liên quan gì đến chúng ta.” Dư Lăng ở một bên lương lương(?) nói, lôi kéo Dư Hải Thiên ý muốn đi, Dư Hải Thiên lại không chọn, tuyệt sẽ không coi trọng loại đàn bà không có mắt này.

Dư Lăng biết Dư Hải Thiên tìm nữ nhân chỉ thưởng thức một điều, an phận thủ thường tiến thối thoả đáng, nữ nhân không có uy hiếp, hẳn để lại, y cỡ nào hy vọng nữ nhân về sau gặp Dư Hải Thiên đều là người ngu xuẩn như vậy a, như vậy, y giải quyết thoả mái a.

17. Chương 17

Edit & beta: Linh

Dư Lăng cảm thấy Thẩm Phỉ đã đủ ngu ngốc, không nghĩ tới đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Thẩm Phỉ, sau đó Thẩm Phỉ làm ra hành động càng ngu xuẩn, vào thời điểm bọn họ xoay người muốn đi, nàng kéo trụ tay áo Dư Hải Thiên: “Tôi đều đã trước sau vội nửa ngày, các người nói không cần liền không muốn, định giỡn với tôi hả?”

Dư Lăng ở một bên nhìn, cảm thấy thế giới này thực kỳ diệu, không nghĩ tới Thẩm Phỉ khéo léo, cơ được dân được lại có thời điểm niên thiếu hết sức bông bột. Trước kia Thẩm Phỉ khéo léo nhiều, y giáp mặt tát cô ta một cái, cô ta còn có thể cười với y không nói lại, qua đi thì trước mặt Dư Hải Thiên cáu trạng y, hiện tại cư nhiên cũng dám kéo tay áo Dư Hải Thiên... Như vậy, tám phần là mới vừa ra khỏi cổng trường, này không sợ quyền quý, bộ dáng cùng Dư Hải Thiên giảng đạo lý, nếu y không đối với Thẩm Phỉ quá quen, cũng xác định Thẩm Phỉ không có chị em sinh đôi, y còn cho là mình nhận sai người rồi.

Dư Lăng ước gì Thẩm Phỉ nháo đến càng to càng tốt, tốt nhất khiến cho Dư Hải Thiên nhận thức đầy đủ nữ nhân, đem Dư Hải Thiên chọc đến trực tiếp biến thành gay, đáng tiếc Dư Hải Thiên bản lĩnh cũng không thấp, thời gian dài ngồi trên vị trí cao, dưỡng thành tính tình, khiến cho ánh mắt của hắn rất có tính uy hiếp, hẳn chính là lạnh lùng nhìn Thẩm Phỉ, ngay cả nói đều không có nói, Thẩm Phỉ liền giống như bị tay áo Dư Hải Thiên làm cho nóng phỏng tay, lại buông lỏng ra.

Dư Hải Thiên ghét bỏ liếc mắt một cái nhìn Thẩm Phỉ, cúi đầu thấy túi quần áo, sợ Dư Lăng còn muốn muốn nó, dù sao đây đều là Dư Lăng tự mình chọn, liền cùng Dư Lăng thương lượng: “Trong chốc lát ba mang con đi mua nhiều thứ hấp dẫn hơn.”

Dư Lăng mới không nghĩ đến quần áo gì đó đâu, kéo tay Dư Hải Thiên liền đi ra ngoài: “Ba ba con mới không cần mấy thứ này, nữ nhân kia thật đáng ghét a, quần áo mà cô ấy chạm vào con cũng không thích, chúng ta đi bên kia, con vừa rồi nhìn đến quần áo bên kia cũng đẹp mắt lắm nha.”

Không muốn gặp lại Thẩm Phỉ, vì mau ly khai, Dư Lăng chuẩn bị tùy tiện tìm vài bộ quần áo là tốt rồi, tay nhỏ bé tùy tiện lay lấy một cái ...

Theo tay chính mình nhìn qua, Dư Lăng thiếu chút nữa không vang lên nổi.

Dư Lăng chỉ chính là chỗ ngoặt cách Thẩm Phỉ một hàng, nhân viên cửa hàng kia y cũng không phải nhìn nhìn quen mắt, bất quá, tại thời điểm tay nhỏ bé chỉ qua, có một cô gái đang mua quần áo, thời điểm y chỉ qua, cô gái vừa mới quay đầu lại... Thiếu chút nữa đem Dư Lăng dọa ra mồ hôi đến điên.

Cũng không biết có phải hay không Dư Lăng hôm nay vận xui đổ vào đầu, hay là năm xưa bất lợi, y đi mua bộ quần áo, đụng phải mẹ kế cùng y có cừ oán, đổi sang cửa hàng khác mua, đụng phải bác gái cùng y có oan.

Dư Hải Thiên ngoại tình với hai người đàn bà, y chính là nhận thức ba cái, An Huệ Lan, Thẩm Phỉ, hiện tại thêm một người nữa An Khang.

“Ba ba, chúng ta đi bên kia đi.” Dư Lăng kéo Dư Hải Thiên hướng ngược lại, không giống Thẩm Phỉ, Dư Hải Thiên cùng An Khang là có quen biết, còn từng có mối quan hệ mập mờ, gặp mặt lần này không chừng

có thể tình cũ không rủ cũng đến, sớm biết vậy y tình nguyện mua quần áo của Thẩm Phỉ, cũng không nguyện ý gặp phải An Khang.

Dư Lăng kéo Dư Hải Thiên liền chạy vội.

Dư Hải Thiên nhanh chóng đem Dư Lăng ôm lấy: “Chậm một chút a Lăng Lăng, đằng sau không có người đuổi theo chúng ta.”

“Ai nói không có a.” Thấy chạy trốn đã xa, An Khang cũng không có đuổi theo, đại khái chắc không có thấy bọn họ, Dư Lăng ghé vào trên vai Dư Hải Thiên nhìn thoáng qua, thả lỏng tâm tình, tại trong ngực Dư Hải Thiên thở: “Ba ba, ba ba không thấy sao, phía sau có một cái cạp mẹ rất lớn đuổi theo chúng ta mà.”

Dư Hải Thiên cho rằng Dư Lăng nói là Thẩm Phỉ, hân xoa bóp cái mũi nhỏ của Dư Lăng: “Lăng Lăng không cần sợ nó, lão hổ lại đây, ba ba đánh chết.”

Sợ gặp phải An Khang, Dư Lăng đòi Dư Hải Thiên đi một cửa hàng khác, Dư Hải Thiên chọn cho Dư Lăng vài bộ quần áo, cùng lúc trước chọn chính là một kiểu như nhau, giá tiền cũng thế, lại mua cho Dư Lăng mua một cái Transformers.

Dư Lăng nghĩ đến An Khang, lại phần hận Dư Hải Thiên lạm giao, bằng không hẳn đi mua sắm một lần, như thế nào có thể gặp phải hai nữ nhân bọn họ, chính là y không thể làm gì Dư Hải Thiên, cũng không thể nhào đến cắn An Khang một cái.

Trong lòng buồn bực, khi ở trên xe, Dư Lăng liền dùng sức giật cái chân của Transformers, cầm Transformers mà kéo, cũng không biết Dư Lăng làm như thế nào, đã được đánh giá rõ ràng Transformers là sản phẩm chất lượng rất tốt, vào lúc về đến nhà đã muốn lung lay sắp đổ, vào tay Bành Đào, cách một tiếng, một cái chân Transformers liền rụng.

Bành Đào đến tìm Dư Hải Thiên, là tới gặp Dư Hải Thiên tặng đồ, sau khi vào cửa, liền giao cho Dư Hải Thiên một cái gói to, Dư Hải Thiên nhìn đồ vật bên trong, Bành Đào thấy Dư Lăng ngồi ở trên ghế sa lông, chơi Transformers, liền lấy lại đây.

“Chơi hay thật, ba của con mới vừa mua cho con đi...” Bành Đào vừa mới đụng đến cái chân Transformers một chút, cái chân kia giống như là chỉ dính hờ vào, “Rắc” một tiếng, liền rụng khỏi người.

Mới vừa cầm đến tay, liền đem Transformers người ta mới vừa mua làm hỏng, Bành Đào có chút xấu hổ, một bàn tay giơ Transformers, một bàn tay giơ một cái chân Transformers, vẻ mặt cầu xin nhìn Dư Lăng mân miệng, tiểu tử tông, con cũng... nhưng mà đừng khóc lên a.

Bành Đào như vậy, ngược lại lấy lòng Dư Lăng, ngay cả Bành đại bí thư cũng rơi vào trong tay của y, bằng chỉ số thông minh hiện tại của y, còn không thu thập được An Khang?

Dư Lăng vui vẻ, môi lên xuống một cái, liền phun ra vài chữ: “Đền trả con, mua mới, chú nhanh chóng mua trả con.”

“Được, thực ngoan, ngày mai chú mua cho con hai cái.” Bành Đào đã gặp qua nhiều đứa trẻ, hiện tại thực hành kế hoạch hoá gia đình, một nhà chỉ sinh một đứa nhỏ, đứa nhỏ bị chiều quá, hơi có một chút chút không như ý, liền muốn khóc ồn ào, nháo đến não đều đau, hiện tại lại là hẳn đuối lý, hẳn thực sợ Dư Lăng cũng như đứa nhỏ khác lặn lội đầy đất, nhìn thấy một cái lí lẽ minh bạch như vậy, Bành Đào liền thở ra một hơi, nhanh chóng đem Transformers trong tay của hắn mang giấu phía sau lưng, miễn cho Dư Lăng nhìn tới lại nghĩ đến.

Dư Lăng nói chuyện cùng Bành Đào, ánh mắt lại vẫn luôn lưu tâm phía Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên nhìn tấm vé trong tay, đều đã nhìn hồi lâu, bây giờ vẫn còn đang nhìn, sắc mặt có chút là lạ. Y nghiêng người đi qua, nhỏ giọng hỏi Bành Đào: “Chú tới nhà con để làm chi a?”

“Đến chơi với con a, chú đã vài ngày không gặp con, nên nhớ con a.” Bành Đào thuận miệng liền nịnh nọt Dư Lăng.

Dư Lăng bĩu bĩu miệng: “Chú khiến cho ba ba của con tức giận.”

“A?” Bành Đào giật mình nhìn Dư Lãng, lại nhìn thoáng qua Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên trên mặt thường thường, vừa không có trềng mắt cũng như nhắm mắt, ngay cả là Bành Đào đi theo Dư Hải Thiên thời gian dài, lại biết trong tay Dư Hải Thiên nhìn chính là cái gì, hẳn mới có thể nhìn ra Dư Hải Thiên xuất hiện tâm tình không tốt lắm.

“Con từ khi nào thì nhận ra ba ba của con mất hứng (không vui)?” Bành Đào cũng nghiêng người ghé vào, nhỏ giọng hỏi Dư Lãng, rốt cuộc là hẳn tuệ căn không đủ (chết cười với anh Đào=)), hay là đứa nhỏ trước mặt rất thông minh a.

“Chú muốn biết không?” Thấy Bành Đào hưng phấn mà gật gật đầu, Dư Lãng hừ một tiếng, liền đem đầu hất qua: “Con liền không cho chú biết, cho chú buồn chết, hừ...”

Hừ, chú vừa rồi không nói cho cháu, cháu hiện tại cũng không nói cho chú biết, Dư Lãng nâng lên tiểu môn, rồi dịch đến bên kia sofa, ghé vào trên ghế sofa, liền nhìn lên đồ vật Dư Hải Thiên cầm trong tay.

Nhận thấy được Dư Lãng đi lại đây, cứ việc biết Dư Lãng xem không hiểu, Dư Hải Thiên vẫn là ba một tiếng liền đem đồ vật buông xuống, đem Dư Lãng ôm lấy: “Lãng Lãng lên tầng thay quần áo mới, cho ba ba nhìn xem, được không?”

Thời điểm Dư Lãng tới, Dư Hải Thiên động tác rất nhanh, nhưng chính là như vậy nhìn lướt qua, Dư Lãng cũng biết Dư Hải Thiên cầm trong tay chính là cái gì, là hóa đơn ngân hàng của An Huệ Lan, Dư Hải Thiên đang điều tra An Huệ Lan, bây giờ đã điều tra rõ ràng.

Dư Lãng mang theo quần áo chạy lên tầng trên, nửa đường lại rón ra rón rén đi xuống dưới, ngay tại chỗ ngoặt phía sau mà bắt đầu nghe lén, y đương nhiên phải nghe a, chuyện về An Huệ Lan y phải đến nghe, huống hồ sắc mặt Dư Hải Thiên cũng không tốt, có thể chọc giận Dư Hải Thiên, cũng không phải là việc nhỏ.

Bành Đào so với Dư Hải Thiên lớn hơn một tuổi, cũng là đàn em khóa dưới của Dư Hải Thiên, thời điểm vừa mới vào trường học, đã bị Dư Hải Thiên để ý coi trọng, mang vào hội học sinh rồi lại quan sát một năm, biết trong nhà Bành Đào điều kiện không được tốt, không có căn cơ, tốt nghiệp xong, không chuẩn bị đi làm ở cơ quan, mà là chuẩn bị đi trên thương trường, nghĩ ý muốn thu lưu hẳn, Bành Đào cũng hiểu được Dư Hải Thiên không tồi, đi theo ắt sẽ có chỗ dùng được, cũng liền theo cái lão bản (ông chủ) này, ở trường học trợ thủ, cũng tiếp xúc một ít sự tình của công ty, đây là lần đầu tiên giúp Dư Hải Thiên điều tra chuyện đời tư.

Giúp lão bản làm công việc tư, từ góc độ nào đó mà nhìn, đây là thể hiện lão bản coi là tâm phúc, giúp lão bản làm bao nhiêu chuyện, biết bao nhiêu bí mật của lão bản, điều này có thể thuyết minh địa vị của cấp dưới này trong lòng lão bản, từ điểm này mà nhìn, nếu một lão bản cho người giúp hẳn đi bắt kẻ thông dâm, trên cơ bản người cấp dưới này đã là tâm phúc trong tâm phúc.

Đương nhiên, người cấp dưới này một chút cũng không nghĩ đến, đi giúp lão bản nhà hẳn đi bắt gian vợ hẳn.

Cho nên, Dư Hải Thiên bảo Bành Đào đi thăm dò tình huống An Huệ Lan tiêu xài, hẳn điều tra được đến nơi, lại cảm thấy có điểm là lạ, cũng không dám tra xuống chút nữa.

Dư Lãng chạy lên trên lầu mặt Dư Hải Thiên lập tức trở nên khó coi, Dư Hải Thiên rất ít khi biểu lộ sự tức giận ở trên mặt. Thời điểm hẳn tức giận, chỉ có thể tại ánh mắt của hẳn còn có thể nhìn ra một chút, lúc này, Bành Đào ngay trong ánh mắt Dư Hải Thiên thấy được yên lặng trước bão táp, cũng chỉ có thể kiên trì nói, nói sớm xong sớm: “Nhà mẹ đẻ.. An tiểu thư giống như vừa mới đổi nhà, nhưng trong sổ tiền sử dụng, đại khái có hai vạn đến bốn vạn không rõ đi đâu?...”

Dư Lãng quỳ rạp trên mặt đất nghe, mắng một tiếng, bốn vạn a, trong sổ tiết kiệm có hay không bốn vạn a, sẽ không đem sổ tiết kiệm đều tiêu hết chứ, hiện tại người bình thường tiền lương mới một ngàn, Dư Lãng cũng không tin, Dư Hải Thiên có thể đối với An Huệ Lan hào phóng như vậy, cho cô ta một khoản tiền lớn đến như vậy, phỏng chừng trong sổ tiết kiệm của chính mình cũng chưa có nhiều tiền như vậy, khẳng định An Huệ Lan đem tiền của y đều tiêu hết, trách không được, thời gian dài như vậy cũng không dám trở về.

Nhưng Bành Đào này bốn chữ “ không rõ đi đâu” thật là tốt, y ở một bên nghe, cũng suýt nữa cho rằng An Huệ Lan nuôi tiểu tình nhân, Dư Hải Thiên bị dẫn nón xanh (cắm sừng!) đầu.

Dư Lãng nằm trên mặt đất thấy rất buồn cười.

Trên thực tế cũng chỉ có Dư Lãng nghĩ xấu xa như thế, không đúng, còn có một anh Bành Đào cùng hắn đồng thời làm bạn, Dư Hải Thiên người ta tư tưởng thập phần thuần khiết, hắn đem tấm vé kia đặt xuống, hỏi: “Anh không tra xuống tiếp?”

Dư Hải Thiên thực hiểu biết năng lực Bành Đào, bằng không hắn cũng sẽ không dùng người, hắn hỏi chính là Bành Đào có hay không tiếp tục điều tra, mà không phải vì cái gì không có tra được.

“Vâng, tôi không có tiếp tục tra nữa.” Bành Đào thực sự cầu thị.

“Vì cái gì?” Dư Hải Thiên cau mày, cười như không cười nhìn Bành Đào.

“Tôi không dám điều tra tiếp nữa.” Bành Đào đúng là ăn ngay nói thật, thẳng thắn, nếu tiếp tục điều tra, tra được cái gì hắn không nên biết liền rắc rối.

Dư Hải Thiên rốt cục nở nụ cười: “Được, trong chốc lát lưu lại ăn cơm chiều đi.”

Bành Đào cũng rốt cục thở phào một hơi, hắn biết hắn đây là chính thức thông qua khảo nghiệm của Dư Hải Thiên.

Phi, hai người vừa lòng, Dư Lãng đang trốn tránh không hài lòng, nghe xong lời nói của hai người, y lại hướng về phía tầng trên mà đi, trở mình xem thường một cái, hai người kia đều lệch khỏi chủ đề quý đạo, nói nửa ngày, mọi chuyện cũng không biết rõ ràng, một số tiền lớn như vậy, An Huệ Lan đã tiêu đi đâu vậy.

Một cái, hai cái, lớn lên một bộ dáng khôn khéo, không có một ai có ích.

Dư Hải Thiên, ông làm cha thật tiện nghi.

18. Chương 18

Edit & beta: Linh

Bành Đào bị Dư Hải Thiên giữ lại ăn cơm chiều, trên thực tế là bị giữ lại làm cơm chiều.

“Con muốn ăn canh dưa chua.” Dư Lãng trận này không cùng Dư Hải Thiên đi bên ngoài ăn, không phải ăn bên ngoài không tốt, mà là không có cái loại hương vị này, Dư Lãng là được nuôi đến miệng cũng có chút điều, vừa nghe Bành Đào bị giữ lại, đi theo phía sau mông Bành Đào, thực nghiêm túc cùng Bành Đào nói.

“Được.” Bành Đào là thật thích Dư Lãng, đứa nhỏ hiện tại, nuôi thành cùng tổ tông giống nhau, người ta khó được vào Dư gia không phải bình thường, đứa nhỏ còn hiểu chuyện như vậy.

Đối với đánh giá của Bành Đào, Dư Lãng đương nhiên hưởng thụ, còn tự nhiên miễn nợ nần của Bành Đào: “Chú ngày mai lại đến chứ? Nếu chú lại làm cho con hai bữa cơm, con liền không cần chú đền con Transformers.”

Dư Lãng biết, Bành Đào hiện tại cũng không có nhiều tiền, lại càng đừng nói là mua cho chính mình Transformers, cũng khiến cho Bành Đào gặm không bánh ngô hai tuần.

Bành Đào bật cười: “Con làm mua bán này rất có lời a, biết Transformers có thể hưởng ba ba muốn, nhưng ba ba của con sẽ không nấu cơm.” Xoay đầu lại liền đối với Dư Hải Thiên nói: “Ông chủ, con ngài rất thông minh.”

Đương nhiên, cũng nhìn xem chỉ số thông minh của ta, Dư Lãng rất là kiêu ngạo nâng bộ ngực nhỏ của chính mình, an bài thực đơn tốt lắm, chạy tới tìm ba ba y, bắt quá ngay sau đó Dư Hải Thiên thêm một câu, khiến cho Dư Lãng thiếu chút nữa nằm úp sấp xuống đất.

Dư Hải Thiên cười nói: “Con ta đương nhiên thông minh, đều có thể từ một đếm tới một trăm đâu.”

Sức mạnh kiêu ngạo này của Dư Hải Thiên, đến từ thời điểm y đếm tiền công giặt quần lót, cũng không phải cố tình, chẳng qua là hần đưa cho Dư Lăng thiếu 100 đồng, quần lót kia Dư Lăng đều ghi sổ tốt lắm đâu, tiền cũng coi như tốt lắm, tiền bắt được một sổ trong tay, liền đi tìm hần nói hần đưa thiếu một trăm khối. Dư Hải Thiên tiếp nhận số tiền, quả thật thiếu một tờ, đều đều đạt năm nghìn đâu, Dư Lăng lẳng biết thiếu nhất trương, chỉ sổ thông minh này a... Xác thực khiến Dư Hải Thiên kinh ngạc một phen.

Nếu Dư Hải Thiên biết Dư Lăng liên tăng giảm thặng dư đều có thể tính toán được, phỏng chừng càng kinh ngạc.

Phi, này có cái gì đáng để kiêu ngạo, Dư Lăng chạy tới ngồi ở trên đùi Dư Hải Thiên, nhìn vào mặt Dư Hải Thiên, trên mặt hần thấy được kiêu ngạo hàng thật giá thật, Dư Lăng nhất thời không biết mình là nên xấu hổ đâu, hay là nên tự đắc, dù sao được Dư Hải Thiên khích lệ một câu, không phải chuyện dễ dàng.

Bành Đào làm canh dưa, thịt bò sốt cà chua, còn có làm đậu rán, dưa chua là dì Vương đã muối sẵn, Dư Lăng thực thích ăn, thịt bò sốt cà chua là Dư Hải Thiên thích ăn, Dư Lăng gấp đồ ăn cho mình, cũng giúp Dư Hải Thiên gấp thứ hần thích ăn, Bành Đào cũng không có bạc đãi chính mình, hần làm cho bọn họ luôn cơm ngày mai, thuận đường đem ba bữa cơm của mình làm luôn, khi về nhà, bao lớn bao nhỏ.

“Ngày mai chú còn lại đây nấu cơm cho con, nha.” Bành Đào vỗ vỗ đầu Dư Lăng.

Thật không xem chính mình là người ngoài, Dư Lăng bĩu môi, lúc này mới tại hiện tại trên người Bành Đào, nhìn thấy tương lai của Bành đại bí thư da mặt dày.

Đem Bành Đào đuổi ra khỏi cửa, thời điểm Dư Lăng cởi sạch quần áo tiến vào ổ chăn, Dư Hải Thiên đem sổ tiết kiệm cho y.

“Ba ba?” Dư Lăng cầm sổ tiết kiệm liền nhìn Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên cho rằng Dư Lăng không biết đây là sổ tiết kiệm đâu, đem Dư Lăng ôm vào trong ngực, giảng giải: “Đây là sổ tiết kiệm... Mụ mụ con không phải cầm cho con sao, chính là cái này, nhìn, hai chữ này chính là tên của con?”

Dư Lăng biết đây là sổ tiết kiệm, chính là y cũng biết này bản sổ tiết kiệm căn bản là không phải cái An Huệ Lan lấy, bản sổ tiết kiệm này rõ ràng là mới, thời gian mở tài khoản chính là một ngày trước, mà không phải một năm trước, lại càng không là ba năm trước đây.

Thực hiển nhiên, đây là Dư Hải Thiên đem tiền bổ sung, hần thay An Huệ Lan đem tiền còn lại cho y, hoặc là giả tên An Huệ Lan trả lại cho y, mà giống như không có chuẩn bị cho y biết điểm ấy, Dư Hải Thiên khi nào thì học được làm việc tốt không lưu danh?

Dư Lăng không hiểu nhìn Dư Hải Thiên, đột nhiên, tại thời điểm Dư Hải Thiên cởi quần áo bò lên giường, chỉ vào sổ tiết kiệm một chỗ lên đường: “Ba ba, ba ba gạt con.”

A? Dư Hải Thiên cả kinh, theo ngón tay Dư Lăng nhìn qua, ngón tay Dư Lăng kia chỉ đúng là ngày mở tài khoản sổ tiết kiệm: “Lăng Lăng con có biết đó là cái gì?”

Đối với việc Dư Hải Thiên thay An Huệ Lan trả tiền lại, Dư Lăng thực sinh khí, y còn chấp nhất nói: “Ba ba gạt người, sổ tiết kiệm này rõ ràng là ngày hôm qua mới làm.”

Cái này, Dư Hải Thiên là biết Dư Lăng thật sự là xem hiểu, không kịp vì tiểu tử nhà mình thông minh mà cao hứng, chợt nghe thấy Dư Lăng thả ra câu nói: “Ba ba người gạt con, chờ về sau con cũng lừa người, con cái gì cũng không nói cho ba ba biết...”

Dư Lăng là thật thương tâm, y biết địa vị của y trong tâm Dư Hải Thiên không cao, nhưng là ít nhất là so với An Huệ Lan muốn cao đi, thời điểm y chết, Dư Hải Thiên đều vì y học máu rồi đó, nếu không nhìn hần khổ sở đến học máu, y đã sớm đi sớm tìm ba ruột, y có hiểu kính a, buổi sáng còn giúp hần giặt quần lót rồi đó, không nghĩ tới, hần hiện tại cư nhiên đứng bên An Huệ Lan, cư nhiên thay An Huệ Lan đưa tiền cho mình, việc làm này chính là đem An Huệ Lan là vợ, đem y thành người ngoài.

“Oa..., con muốn rời nhà bỏ trốn.” Dư Lăng há to mồm oa oa khóc, y cảm thấy ngày ấy không có cách nào sống nổi, y hiện tại không muốn chịu đựng cùng Dư Hải Thiên hề hề buồn nôn, hơn nữa cứ nhiên không có đem người lung lạc, khiến hắn chạy đến bên An Huệ Lan, có thể đoán được, tiền đồ của y một mảnh ảm đạm không ánh sáng.

“Ba ba gạt người, là chó nhỏ, gạt người đều là con chó nhỏ.” Dư Lăng càng khóc càng thương tâm, Dư Hải Thiên trước kia cũng chưa hề lừa gạt hắn, cứ nhiên hiện tại đều lừa hắn: “Dư Hải Thiên người là chó nhỏ.”

“Nói cái gì đó, ba ba là chó nhỏ con là cái gì a.” Dư Hải Thiên đối mặt với sự lên án Dư Lăng, có vài phần chột dạ, mặc kệ nói như thế nào mình quả thật là lừa, cứ nhiên còn bị phát hiện, bất quá tiểu tử y không đến mức ủy khuất thành cái dạng này đi, cứ nhiên còn mang cả tên họ của hắn ra chữ.

“Dù sao ba ba gạt người, gạt người chính là chó nhỏ.” Dư Lăng một phen nước mũi thêm một phen lệ hướng trên người Dư Hải Thiên chùi, một bên khóc, một bên nghĩ đường lui, nếu y đoán sai địa vị của mình ở trong lòng Dư Hải Thiên, rất nhiều kế hoạch đều bị đánh phá, y trước kia y vào Dư Hải Thiên bắt nạt An Huệ Lan, chỉ sợ về sau muốn bị An Huệ Lan bắt nạt, nhớ tới cái kia chết tiệt An Huệ Lan, khiến y bị nàng sinh khí, y tình nguyện đi tìm ba ruột đi.

“Oa...” ba ruột còn chưa biết có hay không có chịu nhận y đâu, vạn nhất so Dư Hải Thiên còn hỗn đản hơn, y liền thảm.

“Tốt lắm cực kỳ, là ba ba sai, đừng khóc, a.” Dư Hải Thiên cũng không nghĩ tới Dư Lăng sẽ khóc lợi hại như vậy, trước kia Dư Lăng cũng không khóc quá như vậy, này khóc thẳng đến mức phát nấc, hắn ôm Dư Lăng liền dỗ dành, nhẹ nhàng xoa phía sau lưng Dư Lăng, lại thay Dư Lăng chùi chùi nước mắt, một chút một chút hôn trên mặt y: “Bảo bối, là ba ba sai, ba ba giải thích với con, con khóc ba ba đau lòng muốn chết.”

Nắc ——, Dư Lăng đánh một cái hất khí, vừa kéo vừa lau cái mũi, vừa khóc vừa nói: “Vậy ba ba về sau còn lừa gạt con không?”

Dư Hải Thiên nhìn ánh mắt Dư Lăng đều đỏ, thật sự là đau lòng muốn chết, cũng không biết Dư Lăng ủy khuất lớn như vậy: “Được, là ba ba sai, ba ba không bao giờ lừa con, ngoan a, đừng khóc.”

A? Gì? Dư Hải Thiên nói cái gì? lời Dư Hải Thiên nói hậu tri hậu giác mới vào đầu óc Dư Lăng, y để ý tới trong đầu không phải Dư Hải Thiên cùng y giải thích cái gì, mà là Dư Hải Thiên cứ nhiên sẽ giải thích?

Trời ạ, y không nghĩ trong miệng Dư Hải Thiên còn có hai chữ này, Dư Hải Thiên cứ nhiên biết trên thế giới có hai từ này?

Nguyên lai, trong đầu Dư Hải Thiên có hai chữ này a, Dư Lăng quả thực muốn đào đào lỗ tai của mình, cái miệng nhỏ nhắn khiếp sợ khe khẽ, tay nhỏ bé che kín đôi mắt, trong tay trộm sờ Dư Hải Thiên, vị Dư Hải Thiên này hôm nay không uống nhầm thuốc đi?

Trong nhất thời, Dư Lăng rất khiếp sợ, đều quên khóc.

“Hiện tại biết sai đi, còn dám nói ba ba là tiểu cầu.” Dư Hải Thiên thấy Dư Lăng vụng trộm xòe tay nhìn hắn, cũng không khóc, dùng chân giúp Dư Lăng xoa xoa nước mắt: “Nhìn con này, khóc như là diễn viên hí khúc ...”

Dư Lăng tùy ý Dư Hải Thiên cho hắn sát hoàn mặt, lại xoa xoa tay: “Ba ba người gạt con để làm chi a?”

Dư Hải Thiên không nói gì, hắn cũng không thể nói cho Dư Lăng, tiền của y bị mẹ y trộm đi?

Dư Lăng lại muốn khoản tiền kia như vậy, hắn không muốn làm cho Dư Lăng thất vọng, cũng không muốn hướng Dư Lăng giải thích vì cái gì An Huệ Lan liên một câu cũng không nói, liền đem tiền của y đi, đứa nhỏ thông minh như vậy, nhất định có thể đoán được nguyên nhân, hắn không quan tâm Dư Lăng chán ghét An Huệ Lan, trên thực tế hắn không thích Dư Lăng quá mức để ý An Huệ Lan, nguyên bản đây là một cơ hội tốt lắm, chính là chuyện tới trước mắt, Dư Hải Thiên lại phát hiện mình, không muốn làm cho Dư Lăng quá sớm tiếp xúc những thứ này đó, cũng không muốn làm cho Dư Lăng thương tâm.

Dư Lăng chỉ cần cười thì tốt rồi, chính là hắn thật không ngờ Dư Lăng vẫn là khóc.

“Con không phải rất muốn muốn sổ tiết kiệm sao, mẹ mẹ con mấy ngày nữa mới có thể trở về đâu, ba ba liền cùng với con làm một cái, tiền bên trong có thể nhiều hơn nguyên bản đâu.” Dư Hải Thiên nghĩ nghĩ, tìm một cái lý do nói với Dư Lăng.

Dư Lăng không quá vừa lòng, đi đem sổ tiết kiệm cho tới một bên, quơ được trong tay: “sổ tiết kiệm là ba ba làm cho con?”

Dư Hải Thiên gật gật đầu, chỉ cần hần tiểu tử không khóc là được: “Ừ, cái này là ba ba cho con.”

“Không phải mẹ mẹ đưa?”

“Ừ.” Dư Hải Thiên lại gật gật đầu, nhìn Dư Lăng hướng về phía hần cười xấu xa, liền gõ đầu Dư Lăng một chút, nhìn y cao hứng, chỉ biết lại đánh ra chú ý phá hư đầu.

“Tiền còn lại ở chỗ mẹ mẹ đúng không?” Tiền trong nháy mắt liền trở mình gấp đôi, lấy điều kiện không làm mà hưởng tiền chính là thoải mái, ánh mắt Dư Lăng thẳng tóa ánh sáng.

“Con còn muốn lấy tiền từ chỗ mẹ mẹ?” Dư Hải Thiên cũng hiểu được Dư Lăng tính toán cái gì.

“Đương nhiên, ba ba cho chính là ba ba cho, tiền mẹ mẹ chính là của con, đó cũng là con, chờ mẹ mẹ trở về con liền đòi mẹ mẹ.” Dư Lăng ghé vào trên người Dư Hải Thiên, đôi mắt trông mong nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba, người sẽ không tái gạt con đi, con cùng mẹ mẹ muốn chính là tiền của mình, không phải muốn ba ba.”

Cũng không thể để An Huệ Lan đem tiền tiêu, sau đó Dư Hải Thiên lại cho An Huệ Lan tiền, An Huệ Lan sẽ đem tiền cho hần, như vậy trừ bỏ khiến nhiều tiền chuyển một vòng, còn có cái gì ý nghĩa a, hơn nữa, nếu Dư Hải Thiên đáp ứng không hướng An Huệ Lan vươn tay, như vậy ít nhất có thể chứng minh, hôm nay Dư Hải Thiên không phải bởi vì che chở An Huệ Lan, mới thay An Huệ Lan che dấu vết,

Dư Lăng một bộ dáng người không đáp ứng ta sẽ khóc cho người xem, Dư Hải Thiên đành gật gật đầu, An Huệ Lan quả thật cũng nên bị giáo huấn, nếu không có Dư Lăng, hần cũng giáo huấn nàng một chút.

Nghĩ đến những thứ hần tra được, Dư Hải Thiên đem Dư Lăng ấn vào trong lòng ngực của mình, ánh mắt hơi hơi mị lên.

19. Chương 19

Edit & Beta: Linh

Dư Hải Thiên cảm thấy con mình là một thiên tài, lúc này Dư Lăng đã hơn năm tuổi mặc vào quần áo mới. Bản thân Dư Hải Thiên càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai hơn, quần yếm muốn cởi ra sẽ rất tiện lợi, mặc vào xinh đẹp, y bị Dư Hải Thiên đưa đến trước cổng trường tiểu học, mà không phải cổng trường nhà trẻ.

Dư Hải Thiên cảm thấy thằng nhóc của mình thông minh, vừa đến chương trình học năm ba hoàn toàn không có vấn đề. Bất quá suy xét đến Dư Lăng quá nhỏ, hần vẫn là cho Dư Lăng học năm nhất tiểu học.

Dư Lăng cũng tự giác mình có thể trực tiếp học trung học, nếu không lên đại học cũng được, trung học cũng đã là chịu thiệt. Bây giờ còn bị bắt đến chỗ có một đám trẻ nhỏ chảy nước mũi cùng nhau đọc đồng thanh hảo hảo học tập mỗi ngày hướng về phía trước, lòng tràn đầy oán niệm. Một bộ dáng cúi mặt, không tình nguyện, bị Dư Hải Thiên ôm, lúc ra cửa, Dư Hải Thiên vì đỡ dành y, còn cấp nhét vào trong lòng ngực y một cái Transformers, Dư Lăng ôm Transformers, mặt càng thối.

Bọn họ đi chính là tiểu học tư thục nổi danh nhất T thị, trường cao đẳng sư phạm tư, giáo dục chất lượng cao, yêu cầu cao... đều giống nhau là nửa năm đầu có cuộc thi nhập học, sáu tháng cuối năm thống nhất nhập học. Đương nhiên, Dư gia hàng năm tài trợ cho trường học rất nhiều tiền để duy trì giáo dục sự nghiệp, trường tiểu học là không thể yêu cầu Dư Lăng tiến hành cuộc thi nhập học.

Lão sư chính là nhìn đến Dư Lăng thối mặt có chút đau đầu, Dư Lăng ngồi ở trên đùi Dư Hải Thiên, ca ca kéo đầu Transformers, hiển nhiên là một cái đầu Transformers so với một cái chân Transformers cứng rắn hơn, nửa ngày đầu đều không có bị Dư Lăng ngắt xuống dưới. Thấy thế, lão sư càng đau đầu, thật cần thận hỏi: “Ngài Dư, đứa nhỏ này đến đến trường là tự nguyện đi? Nếu không, chờ đứa nhỏ lớn hơn thì mới đến?”

Dư Hải Thiên còn chưa có nói chuyện, Dư tiểu thiếu gia sợ có người cùng y đoạt lời nhanh chóng gật gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ba ba người xem lão sư nói như vậy sẽ tốt hơn, chúng ta sang năm lại đến thôi, đến lúc đó con có thể trực tiếp học năm hai rồi.”

Dư Lăng căn bản sẽ không nghĩ đến việc đến trường, đi theo Dư Hải Thiên thật tốt a, bồi dưỡng tình cảm, lại thư thư phục phục, nếu Dư Hải Thiên không ở trước mắt y, Dư Hải Thiên lại làm loạn thì ai sẽ lo liệu a. Hơn nữa, y trước kia chính là tám tuổi mới bắt đầu đi học, trực tiếp đọc sách lớp 4.

“Ba ba, con muốn đi theo ba ba.” Dư Lăng sử dụng chính sách ai bình, ghé vào trước ngực Dư Hải Thiên cọ cọ.

Đạo này Dư Lăng đi theo giống cái đuôi nhỏ, Dư Hải Thiên cũng thành quen, hẳn cũng có chút luyến tiếc, nhưng là vì tốt cho Dư Lăng, cũng phải nghĩ cách buông tha. Vỗ một chút đầu Dư Lăng, hôn một cái: “Tốt lắm Lăng Lăng, ngoan, nghe lời a, đến trường là chuyện tốt, nơi này có thật nhiều bạn nhỏ cùng con chơi.”

Nghe ngữ khí Dư Hải Thiên, Dư Lăng chỉ biết Dư Hải Thiên đã muốn quyết định, Dư Lăng rất có tâm nhãn, liền tiếp tục trước mặt Dư Hải Thiên chơi Transformers.

Thu phục Dư Lăng, Dư Hải Thiên liền hỏi lão sư: “Kia phiên ngài nhìn thử xem nên học ở lớp nào đi?”

Dư Hải Thiên hỏi những lời mà như không, trường tiểu học có mấy lớp đặc biệt, chuyên môn vì thu người như Dư Lăng.

Dư Hải Thiên nói những lời này là định kết thúc, nếu lão sư có tình ý, trực tiếp đem người đến lớp học, chuyện ngày hôm nay liền xong rồi, chính là lão sư thật sự không muốn nhận Dư Lăng, cũng không phải không muốn nhận, mà là không dám nhận. Tuổi này quá nhỏ, vóc dáng cùng cái bàn cao không sai biệt lắm, đến trường vẫn là không tình nguyện bị người lớn buộc tội, lão sư có thể thông cảm cho mong muốn con mình sớm học tập tốt của người lớn, hy vọng đứa nhỏ chịu khó học hành, chính là đứa nhỏ quá nhỏ thì thật sự là không thể được.

Lão sư liền giải thích cho Dư Hải Thiên một chút: “Cách đây mấy ngày chúng tôi vừa nhận một đứa nhỏ, so với đứa nhỏ nhà ngài còn lớn hơn một tuổi đầu. Thời điểm mới tới rất tốt, đứa nhỏ rất vui, chính là không được mấy ngày lại ở trong phòng học hết khóc lại nháo, muốn tìm mẹ nó. Các thầy cô của chúng tôi muốn dỗ mà dỗ dỗ không nổi, ở trong phòng học lăn lộn đầy đất..”

Dư Hải Thiên mất hứng, là đứa nhỏ hư cần tìm giáo viên giải quyết như thế này, lại dám cùng tiểu tử nhà hắn so? Tiểu tử nhà hắn nghe lời a, khẳng định sẽ không làm ầm ĩ như vậy, nếu cũng làm ầm ĩ như vậy, kia nhất định là trường học có người chọc y.

Dư Lăng cũng nghe hiểu được, lão sư chính là sợ mình là đứa nhỏ không biết điều chuyên phá hoại dọa người đầu, y cũng không cao hứng. Chính mình không thích đến trường đó là một chuyện, có người không để cho mình đến trường đó là một chuyện khác, câu nói đầu tiên đem lão sư trở về: “Lão sư, con rất nghe lời, người khác không chọc con, con khẳng định không đi gây chuyện đâu.”

“...” Lão sư xanh mặt, nếu Dư Lăng gây chuyện, nhất định là người khác trêu y trước.

Dư Lăng một bộ dáng kiêu căng, nói chuyện đều lộ ra một cỗ sức mạnh ương ngạnh, đối với lão sư nói xong. Cuối cùng còn cùng Dư Hải Thiên trưng cầu ý kiến: “Ba ba, con nói có đúng không?”

Không thể không nói, trước kia Dư Lăng sai lầm lớn, Dư Hải Thiên nên chịu hơn phân nửa trách nhiệm, hẳn vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Dư Lăng, gật gật đầu, liền đối lão sư nói: “Đứa nhỏ nhà của ta đa số thời điểm đều rất nghe lời.”

Kia nếu xuất hiện tình huống “không như mong muốn”, nhất định là người khác không nghe lời đúng không? Lão sư mặt càng xanh, là một giáo viên, sợ nhất không phải đứa nhỏ kiêu căng, mà là gia trưởng, không rõ

lí lẽ mọi cách chiều đứa nhỏ. Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên trùng hợp là một loại phiên toái nhất —— mặc kệ xuất hiện chuyện gì, dù sao con ta là không có khả năng có sai, sai nhất định là người khác, đánh không có thể đánh, mắng lại không thể mắng, ngay cả giơ tay lên hù dọa một chút...

“Oa oa... con muốn nói cho ba ba con biết, ở trường học lão sư đánh con.”

Dư Lăng từ trên đầu gối Dư Hải Thiên nhảy xuống dưới, mới vừa giữ chặt tay Dư Hải Thiên, chính mau chân đến xem một chút người cùng y chơi hoặc là bị người đùa. Chợt nghe thấy một cái thanh âm thực quen tai, từ xa tới gần tới rồi, thanh âm này chói tai, bén nhọn, oa oa kêu to, quen thuộc đến mức y nhắm mắt lại liền biết là ai.

“Ba ba, ba ba...” Dư Lăng lôi kéo tay Dư Hải Thiên, liền đem Dư Hải Thiên kéo đến một bên, cách cửa xa một chút, trong chốc lát bị người đập vào.

Quả nhiên, Dư Lăng mới vừa nói xong, bính một tiếng, cửa đã bị từ bên ngoài đá văng, xông tới một cái thân ảnh nhỏ, giống như mộ cái đầu tàu lao đến bên cạnh điện thoại, phía sau còn đi theo một giáo viên nữ có chút chật vật.

“Bạn học Dung, có chuyện gì từ từ nói a.” lão sư tiếp đãi Dư Lăng kia nhất thời liền đứng lên, giống che chở con gà con gà mẹ dường như, chắn điện thoại trước mặt: “Ba ba của con rất vội, có việc con theo lão sư nói, a...”

Dư Lăng cũng không biết Dung An Thụy ăn cái gì lớn lên, thoát nhìn cả người không có mấy lượng thịt, chính là cường tráng như một con ghé con. Dư Lăng chỉ thấy tay Dung An Thụy như vậy đấy, liền đem cái lão sư kia thoát nhìn cường tráng đánh sang một bên, cầm lên điện thoại đến liền quay số điện thoại, còn vừa nói: “Con muốn gọi điện thoại cho ba ba con, lão sư muốn đánh con...”

Cầm trong tay điện thoại, Dung An Thụy còn nhìn hai cái lão sư chăm chăm, hai cái lão sư vây quanh Dung An Thụy, lại không ai dám lên trước ngăn cản Dung An Thụy gọi điện thoại, lại càng không dám đụng vào hấn. Bây giờ còn chưa đụng hấn, Dung An Thụy đều nói lão sư muốn đánh hấn, này nếu đụng vào một chút, phỏng chừng trong miệng Dung An Thụy, thì phải là đánh thật rồi.

Dung An Thụy càn quấy, lão sư trong miệng phát khổ, này đều làm ầm ĩ bao nhiêu lần, mỗi ngày đều như vậy đến bốn năm lần, bọn họ không phiền, phỏng chừng người lớn nhà người ta đều phiền. Ngay cả đứa nhỏ đều dễ không nổi, có người lớn nào thích trường học của bọn họ đâu.

Lão sư cho giáo viên nữ vừa tới một cái nháy mắt, nữ lão sư kia thông minh thối lui đến góc, đem dây điện thoại rút.

Bên kia loạn một đoàn, Dư Lăng nhìn đến vui vẻ, phỏng chừng Dung An Thụy chính là đứa nhỏ mà lão sư nói, đứa nhỏ phá phách trong khoảng thời gian này tra tấn trường học không ít đi, nhìn lão sư người ta rút dây điện thoại rút đến thuần thực a.

“Ai, ba ba người xem Tiểu nhị tử không hiểu chuyện a.” Dư Lăng kéo tay Dư Hải Thiên, nói Dung An Thụy, bên cạnh nâng lên bản thân y một chút, y cũng không học theo Tiểu nhị tử, làm như vậy ngu xuẩn a, cứng rắn đứng trên lưỡi dao, nói dối cũng thế, chuyên môn gây sự nói dối, liền thành tiểu hài tử hư hỏng. Tương phản, nếu vẫn luôn biết điều hiểu chuyện, ngẫu nhiên một lần không hiểu chuyện, như vậy người không hiểu chuyện cũng là một người khác, đây là kinh nghiệm đời trước của Dư Lăng học được.

“Ba ba, người yên tâm, con khẳng định so tiểu nhị tử nghe lời hơn, con đáp ứng ba ba, ở trong trường học khẳng định ngoan ngoãn.” Dư Lăng vỗ tiểu bộ ngực làm ra cam đoan, y làm cho thanh danh mình trong sạch không tỳ vết. Tốt nhất, thời điểm y khi dễ người, Dư Hải Thiên cũng cho rằng là người kia sai.

“Ân.” Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lăng, không cần phải nói, hấn cũng biết tiểu tử này có bao nhiêu ngoan, bất quá cũng không quá tốt, sợ Dư Lăng ở trường học chịu thiệt, hấn liền dặn dò: “Nếu có người bắt nạt con, con cũng không cần sợ hấn, nói ba ba để ba ba đánh hấn, ba ba không sợ phiên toái.”

Đánh người là để ông làm, đánh chết cũng coi như là ông bị oan đi? Dư Lăng dùng sức hôn Dư Hải Thiên một hơi, sau đó xem thường nhìn thoáng qua Dung An Thụy, y như thế nào có bằng hữu đại đột như vậy a, hấn hấn là cần hướng y học tập nhiều hơn.

Bên kia Dung An Thụy nắm điện thoại đã muốn nửa ngày, hấn rất là chuyên chú nhìn chăm chăm, cũng không có phát hiện Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên trong phòng. Trong chốc lát, điện thoại còn không có chuyển được, Dung An Thụy kỳ quái cầm điện thoại, sau đó nghi ngờ nhìn lão sư, lại gọi một lần điện thoại: “Này điện thoại hỏng ...”

Cầm điện thoại bang bang lại tại trên bàn gỗ vài cái, điện thoại vẫn là không có động tĩnh, Dung An Thụy không tha đến để điện thoại xuống, đồ đồ miệng: “Xem ra thật là điện thoại hỏng ...”

Hai cái lão sư thở dài một hơi, hơi yên tâm, lão sư tiếp đãi Dư Lăng thấy bọn họ còn ở đó, còn có chút cao hứng. Đây là ví dụ có sẵn a, đứa nhỏ quá nhỏ đến trường còn thật không thành, đi qua đi tới đối với Dư Hải Thiên nói: “Chúng ta là từ đầu đến cuối không đánh đứa nhỏ, chính là này tiểu học cùng nhà trẻ đúng là không giống, có đứa nhỏ căn bản là thích ứng không được.”

“Này, Dư tiểu lang...” Dung An Thụy gây sức ép xong rồi, bị lão sư dẫn trở về phòng học, lúc này mới thấy Dư Lăng, cao hứng mà hướng về phía Dư Lăng bỏ chạy lại đây, đứng ở Dư Lăng trước mặt, mặt mang đồng tình lại có chút vui sướng khi người gặp họa nói: “Chắc chắc, Dư tiểu lang, cậu cũng bị đưa vào đây a.”

Cuộc sống chịu khổ như vậy, hiện tại rốt cuộc có bạn cùng chung cảnh ngộ.

“Ai, bất quá nơi này chơi cũng rất tốt.” Nói xong, lại sợ đem Dư Lăng dọa chạy, Dung An Thụy nhanh chóng đối với Dư Lăng nói một chút chỗ tốt khi đến trường: “Nơi này mấy cô bé đẹp lắm, trên lớp chúng ta có một cái tiểu cô nương bộ dạng y như búp bê, tóc cuốn cuốn, làn da trắng. Có điểm keo kiệt, tớ vừa rồi xốc vấy bạn ý, liền nhìn liếc mắt một cái như vậy đã khóc. Bất quá bạn ấy khóc cũng rất tốt nghe, trong chốc lát tớ làm cho bạn ấy khóc cho cậu xem...”

Dư Lăng nghe khoe miệng run rẩy, vừa rồi Dung An Thụy làm âm ỉ, phi nói lão sư đánh hấn, là ác nhân cáo trạng trước a, trách không được lão sư người ta mới vừa công khai mà rút dây điện thoại, người tọc vấy tiểu cô nương nhà người ta, người có hay không thứ gọi là đạo đức a, Dư Lăng xem thường nhìn Dung An Thụy, lựa chọn quên đi chính mình đời trước cũng đã từng làm loại này chuyện thiếu đạo đức này.

“Cậu cũng không sợ ba ba của cậu đánh cậu?” Dư Lăng nói.

“Tớ mới không sợ đâu, tớ không phải là xốc vấy bạn ấy thôi sao, bạn ấy nếu không vui lòng, trong chốc lát tớ kéo quần cũng cho xem lại, về phần muốn gọi người lớn sao?” Dung An Thụy khinh thường bĩu bĩu môi. Nhớ tới điện thoại bị hỏng, cũng không có ai có thể cho ba ba hấn gọi điện thoại, lại cao hứng lên, câu nói sau cùng liền lộ ra khiếm đảm đến đây, hấn nâng đầu, liền hỏi Dư Hải Thiên: “Chú Dư, chú nói cho con, các chú khi còn bé có tọc vấy bạn gái không a?”

Dư Lăng cũng rất muốn biết cái đáp án này, tuy rằng biết từ khi y còn bé xốc vấy tiểu cô nương, y không chỉ không có bị đánh, Dư Hải Thiên ngược lại ôm y về mặt vui mừng. Nhìn vào điểm ấy, Dư Hải Thiên khi còn bé phỏng chừng cũng không phải là đứa bé thành thực, loại sự tình này làm cũng không ít. Nhưng là y còn muốn chính tai nghe được Dư Hải Thiên nói ra đáp án, y cũng chờ mong nhìn Dư Hải Thiên.

Khụ, Dư Hải Thiên xoay đầu lại liền đối lão sư đang thất thần nói: “Hai đứa nhỏ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng là bạn từ nhỏ, để cho hai đứa học cùng lớp đi.”

Dư Hải Thiên rất thích sức lực Dung An Thụy, thân thể còn rất tốt, chịu nổi người khác bắt nạt, cùng Dư Lăng cũng đùa rất tốt. Phỏng chừng có người bắt nạt tiểu hài tử nhà hấn, không cần tiểu tử động thủ, Dung An Thụy có thể một mình đánh gục xuống.

Sự giúp đỡ thật tốt nha, đứa nhỏ thật tốt.

Hai người lão sư ngay từ đầu xem ra bọn hấn nhận thức, sắc mặt lão sư trước mặt bọn họ rút điện thoại tuyến liên đặc biệt không quá tốt nhìn. Mặc kệ nói như thế nào, bọn họ không cho đứa nhỏ người ta tìm gia trưởng, điểm ấy không tốt lắm, dễ khiến người hiểu lầm hấn làm đuối lý. Dung An Thụy chính mình làm hỏng điện thoại, bọn họ mới yên lòng, hiện tại thấy Dư Hải Thiên thông tình đạt lý, nguyên vẹn biểu đạt tín nhiệm đối với bọn họ, không có thay đổi chủ ý, còn làm cho đứa nhỏ tới chỗ này mà đến trường, bị lão sư Dung An Thụy oan uổng quán, trong lòng nước mắt ào ào, tìm ra được một người hiểu được mình.

20. Chương 20

Edit: Linh

Dư Lăng ở trường học một tuần, đứa nhỏ trong lớp tuổi đều so với y lớn hơn, Dư Lăng tuổi nhỏ nhất, vóc dáng so đứa nhỏ cao nhất trong lớp thấp hơn một cái đầu, mỗi ngày cầm một quyển sách thiếu nhi, ghé vào trên bàn đọc sách, bằng không chính là ngăn người, lão sư cũng không phải lo lắng học sinh mới nhận khó chiều như Dung An Thụy, bọn họ không lo lắng Dư Lăng bắt nạt người khác, ngược lại sợ Dư Lăng bị bắt nạt.

Dư Lăng hiện tại thích đấu trí không đấu dung. Y là đồ ngọc chắc, dùng chỉ số thông minh cao hơn người thì không dùng, đi cùng người so nắm nắm.

Nguyên bản, Dư Lăng nghĩ muốn bắt nạt một chút những đồng chí nhỏ yếu, lấy lũ trẻ nhỏ thôi luyện một chút ba mươi sáu kế của chính mình. Không nghĩ tới hoàn toàn không cần dùng đến, y cả ngày cùng Dung An Thụy cùng một chỗ, cái đứa nhỏ hư hỏng này so này với y sớm tới một năm, nắm nắm nhỏ rất cứng, cơ bản đứa nhỏ nhìn không vừa mắt đều bị hấn đánh qua. Nhìn thuận mắt cũng đều bị hấn xốc vấy, thời điểm Dư Lăng vừa tới, Dung An Thụy còn đem bé gái hấn nhìn thuận mắt nhất đem kéo đến, muốn cho Dư Lăng nghe tiếng khóc dễ nghe của bạn học nữ này. Chọc đến mức bạn học xinh đẹp kia hướng về phía Dư Lăng liên nhỏ nước miếng: “Phi, cậu cùng hấn là một dạng người, cũng là cái tiểu lưu manh...”

Dư Lăng nhiều ủy khuất a, y cái gì cũng chưa làm được không.

Cứ như vậy, Dư Lăng cùng Dung An Thụy thành một dạng người, đám tiểu hài tử kia bị Dung An Thụy bắt nạt, nhìn thấy hai người bọn họ đều đi đường vòng. Dư Lăng căn bản tìm không được người để bắt nạt, đương nhiên càng không có người đi bắt nạt y.

Dư Lăng vừa lòng, Dung An Thụy vừa lòng, lão sư liên quan đều vừa lòng, đây chính là đến đây một cái bé ngoan, nhiều bớt lo a.

Ông lão trông cửa cũng rất thích Dư Lăng.

Bảo vệ trông cửa chính là một cái cụ ông năm mươi, ở nhà không có việc gì, cũng thích đứa nhỏ, tìm việc làm như vậy, bình thường đóng mở cổng trường.

Dư Lăng hiện tại đang tại xây dựng một cái thanh danh tốt, này thời điểm vạn nhất khi dễ người nói không chừng có thể dùng tới. Y làm một đứa nhỏ lễ phép, bình thường đến trường hay thời điểm tan học, liền cùng cụ ông chào hỏi. Ngẫu nhiên hai người trao đổi một chút đồ ăn vặt, Dư Lăng cấp cụ ông bình nước, cụ ông đưa cho y khối đường.

Thường xuyên qua lại hai người liền thân.

Cụ ông là nhận thức Dư Lăng, Dư Hải Thiên mỗi ngày tiếp đưa Dư Lăng, cũng nhận thức, cho nên khi thời điểm An Huệ Lan tới đón Dư Lăng, cụ ông lập tức liền nâng cao cảnh giác. Người này, chưa thấy qua a.

“Như thế nào sớm như vậy tới đón đứa nhỏ a, trường học còn không có tan học đâu?” Cụ ông nhìn một chút biểu, phi thường chính xác mà báo ra thời gian tan học, trung khí mười phần nói: “Bây giờ còn cách tan học những một giờ bốn mươi lăm phút đâu.”

An Huệ Lan tới đón Dư Lăng, là bởi vì chuyện sổ tiết kiệm. Bình thường khoản tiền kia cô ả cầm ở trong tay, cũng không có ai hỏi, cô nàng có chút quay vòng không ra. Liền vội tìm, không nghĩ tới tiền tiêu hết rồi Dư Hải Thiên lại cùng cô muốn số tiền kia. Cô lấy ở đâu ra a, cô không dám đi nhạ Dư Hải Thiên, càng biết số tiền kia vẫn là của Dư Lăng, đã nghĩ thừa dịp Dư Hải Thiên không ở, đem Dư Lăng đón đi, dụ dỗ Dư Lăng bỏ qua chuyện này.

An Huệ Lan cho rằng đón Dư Lăng sẽ thực thuận lợi, không nghĩ tới tại cổng trường đã bị ra nghi vấn nửa ngày, có chút không kiên nhẫn: “Nhà của tôi có chút việc, đã muốn đón đứa nhỏ sớm đi trong chốc lát, nếu không muốn tôi đi vào, bác gọi cháu bé ra là được, cháu biết tôi.”

Cụ ông ánh mắt nhìn An Huệ Lan: “Cô là gì của nó a? Tôi trước kia nhưng chưa từng thấy qua cô, tôi nói cho cô biết, trường học của chúng ta là trường học chính quy, là ai cũng không có thể tùy tiện mang đứa nhỏ đi.”

An Huệ Lan có chút thẹn thùng, ả luôn luôn không thích cùng người nói ả đã làm mẹ, lại còn là một người mẹ chưa lập gia đình, người nghe tin ánh mắt nhìn cô ta không thoải mái, người khác không tin đi, cô cũng khó kham.

Quả nhiên cụ ông vừa nghe An Huệ Lan nói cô ả là mẹ ruột của Dư Lăng, đầu tiên là không dám tin, rồi sau đó cao thấp đánh giá một chút An Huệ Lan, sau đó đột nhiên quát: “Cô gái trẻ từ chỗ nào tới a, đừng có ở trước mặt mà lừa tôi, cô coi tôi là đồ mất mớ hủ, tuổi còn nhỏ không lo học giỏi, cứ nhiên học người lừa gạt đứa nhỏ a, nhìn người tuổi còn nhỏ, nhanh chóng đi mau, không thì trong chốc lát tôi gọi cảnh sát.”

An Huệ Lan suýt nữa phun ra một búng máu đến.

Dư Lăng là cùng giáo viên đi ra nhìn thấy An Huệ Lan, thời điểm nhìn thấy, bên người An Huệ Lan còn đi theo hai gã bảo vệ cao to.

An Huệ Lan thật sự là rất xui xẻo, ả tới đúng thời điểm không phải, hơn nữa thời gian dài như vậy, đưa đón Dư Lăng đều là Dư Hải Thiên một người, trường học từ trên xuống dưới, nhận thức người giám hộ Dư Lăng chỉ có Dư Hải Thiên. Dư Hải Thiên một đại nam nhân cả ngày tiếp đưa đứa nhỏ, sẽ không thấy mẹ đứa nhỏ, đều cho rằng Dư Lăng là mồ côi mẹ đâu, này đột nhiên đi ra một cái tiểu cô nương 18 tuổi, tự xưng là mẹ Dư Lăng, còn muốn giữa đường đem Dư Lăng đón đi. Là một người có suy nghĩ, đều sẽ hoài nghi.

Cách từ rất xa, lão sư mang theo Dư Lăng liền dừng lại, lão sư thật cẩn thận nói với Dư Lăng: “trò nhìn rõ ràng, người này có biết hay không a?”

Dư Lăng oai đầu nhìn An Huệ Lan, An Huệ Lan này chạy ở đây tìm y để làm chi a, dù sao dính vào An Huệ Lan sẽ không chuyện tốt.

Thấy Dư Lăng chính là nhìn An Huệ Lan, không nói gì, những người khác trong phòng cũng bắt đầu chậm rãi sắc mặt trở nên không tốt. An Huệ Lan có chút sốt ruột, ả cũng, nhưng đừng bị trở thành kẻ lừa gạt bị đưa đi cục công an, chính là cuối cùng giải thích rõ ràng là hiểu lầm, người cũng không tóm được: “Lăng Lăng, mau tới đây, là mẹ y đâu, trong khoảng thời gian này không gặp mẹ y, như thế nào liền không nhận ra?”

An Huệ Lan sợ tiến cục công an, Dư Lăng cũng không muốn ả đi vào. Hiện tại An Huệ Lan trên danh nghĩa vẫn là mẹ y đâu, không biết là không thể, bắt quá...

Dư Lăng hét một tiếng chạy tới phía sau cô giáo, giống như chuột sợ mèo, kéo kéo tay áo cô giáo, nhìn thoáng qua An Huệ Lan, nhỏ giọng cùng giáo viên nói: “Cô ơi, con muốn gọi điện thoại cho ba ba của con, nói cho ba ba biết, mẹ y đến trường học tìm con ...”

Dư Lăng nói rất đúng sự thật, hẳn cũng nhận An Huệ Lan không có nói dối, cô ả là mẹ y, chẳng qua Dư Lăng bày ra bộ dáng, đối với An Huệ Lan có vài phần xa cách, lại có vài phần e ngại. Trong nhất thời, bảo vệ, giáo viên trong phòng nhìn An Huệ Lan ánh mắt càng kì lạ, Đây là loại mẹ gì a, để cho đứa nhỏ lâu được gặp mẹ như vậy. Nhìn cô gần nhất, đứa nhỏ sợ hãi đến mức phải gọi ba ba. Kết hợp thời gian Dư Lăng đến trường dài như vậy, An Huệ Lan một lần đều chưa từng lộ mặt qua, mọi người tự suy nghĩ sâu xa nghĩ đến một người không có trách nhiệm. Hơn nữa khả năng người mẹ đối với đứa bé có khuynh hướng bạo lực.

Dư Lăng một bên cười đắc ý, y chính là nhớ kỹ đâu, trước kia An Huệ Lan được gọi là mẹ hiền đâu. Khi nhỏ y đánh nhau, lớn lên thì đánh người nhập viện, mỗi lần y gặp rắc rối An Huệ Lan đều đánh bạc mặt mũi đi xin lỗi người khác. Hành vi ấy được gọi là có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Dư Lăng đương nhiên rất thích có người thay y chùi mông, chính là không hẳn mỗi lần sai đều là y nha. Y mặc dù có nhiều điểm hư hỏng nhưng không đến nỗi hỗn đản. Càng không hỗn đản đến vô duyên vô cớ đem người đánh một hồi, rảnh rồi sinh nông nổi chắc.

An Huệ Lan mỗi lần đều giải thích, người biết thì nói cô nàng khiêm tốn hiểu biết, cưng chiều đứa nhỏ, đứa nhỏ biết sai có thể thay đổi. Người không biết còn tưởng rằng sai đều là do một mình y đâu. Cho dù y không sai, An Huệ Lan đều cướp lời đòi giải thích, sai liền biến thành y. Dù sao mẹ đẻ cũng không có khả

năng đi hại đứa nhỏ của chính mình đúng không. Mẹ đẻ đều cho là đứa nhỏ của mình sai, đứa bé đó nhất định là phạm lỗi.

Dưới quan niệm của đại chúng, An Huệ Lan giúp cho y vô số lần. Trước kia y ngốc, cho rằng An Huệ Lan không có kiến thức, bị dọa đến run hết cả tay chân, y trái lại còn an ủi cô ta. Hiện tại, Dư Lăng muốn cho mình một phát.

Dù sao, hiện tại y muốn thừa dịp còn nhỏ, thời điểm không có người hoài nghi y, đem thanh danh An Huệ Lan làm thối. Cho mọi người biết cái kẻ mang mác mẹ đẻ này trước mặt này, trên thực tế là một siêu mẹ kế.

Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên nói vài câu, xoay đầu lại liền nói với An Huệ Lan: “Ba ba nói lát nữa đến lúc tan học sẽ tới đón chúng ta, chúng ta là bây giờ trở về, hay là tại ở đây chờ ba ba?”

Dư Lăng điện thoại cũng chưa tắt, chờ An Huệ Lan nói chuyện, đem nói lời nói cấp Dư Hải Thiên truyền đi qua, y cũng không tin, dưới loại tình huống này, An Huệ Lan còn có thể tìm ra cái lý do gì đem y mang đi. Y biết An Huệ Lan vì cái gì tìm mình, y chính là muốn kéo cô ta, không cho cô ta thoải mái đâu.

An Huệ Lan há miệng thở dốc, nhiều người nhìn như vậy, Dư Hải Thiên ở bên kia chờ đâu, cô nàng chỉ phải gật gật đầu: “Chúng ta chờ ba ba con.”

Dư Lăng lại cùng Dư Hải Thiên nói vài câu, liền đi theo cô giáo ngoan ngoãn trở về phòng học, lưu lại An Huệ Lan ở trong phòng làm việc bị người đi lại nhòm ngó. Loại mẹ gì thế này, không có việc gì liền quấy rầy học tập của đứa nhỏ, có phải hay không sợ đứa nhỏ chính mình học giỏi quá ha.

An Huệ Lan ở lại đầu đầu nhanh nổ, ả như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết cái tiểu tiện loại này khó làm a. Cổ tình y chỉ có năm tuổi, nói y không phải cố ý đi, y tổng làm cho mình nan kham, nói là cố ý đi, chính mình cũng không tin. Hơn nữa, nàng có thể đánh sao? Có thể mắng sao? Nàng chính là muốn ‘Giáo dục’ y, trước kia cũng muốn nói cho y biết, y làm sai cái gì đi. An Huệ Lan chính mình cũng không biết nàng có thể nói Dư Lăng làm sai cái gì.

An Huệ Lan nhu nhu cái trán, quả nhiên không phải con của mình, chính là nuôi không quen a. Chính là ả đã muốn đi lên con đường không thể quay đầu lại, chính là muốn quay đầu lại, thời điểm hiện tại cũng không thể quay đầu lại, nghĩ nghĩ, nàng vẫn là quyết định hảo hảo cùng Dư Lăng bồi dưỡng một chút tình cảm, nói cách khác...

21. Chương 21

Edit: Linh

Đem hành vi của Dư Lăng quy cho việc thời gian dài như vậy không thấy mình nên mới lạ, An Huệ Lan thừa dịp Dư Lăng đi lên lớp, liền đi chợ, mua một ít hoa quả rau dưa Dư Lăng thích.

Cũng không biết có phải hay không Dư Lăng làm bại hoại hình tượng An Huệ Lan có một chút hiệu quả, hôm nay Dư Hải Thiên tới đón Dư Lăng so với thường ngày muốn sớm một chút. Dư Lăng còn không có tan học, Dư Hải Thiên lái xe đã chờ sẵn ở cổng trường, hoàn toàn không có để thời gian cho An Huệ Lan một mình cùng Dư Lăng gặp mặt, Dư Lăng lao ra cửa, liền nhìn thấy Dư Hải Thiên: “Ba ba...”

Dư Hải Thiên ngồi xổm người xuống, để cho Dư Lăng vọt tới trong lòng ngực của hắn, đem Dư Lăng ôm vào người, một tay cầm túi sách của Dư Lăng, mới nhìn An Huệ Lan nói: “Như thế nào đột nhiên trở về mà không nói một tiếng?”

“Em đây không phải nhớ hai người sao? Trong khoảng thời gian này em không ở nhà, Lăng Lăng đều nhanh không nhớ rõ mẹ đâu.” An Huệ Lan vốn là không muốn ở trọ tại trường, ở kí túc xá khiến mọi chuyện khó khăn rất nhiều. Dư Lăng không biết mẹ, thời gian gặp mặt Dư Hải Thiên cũng ít, chờ đến lúc Dư Hải Thiên

tới đón người, An Huệ Lan liền cùng Dư Hải Thiên nói chuyện ngày hôm nay, nhân cơ hội muốn từ trường học dọn về nhà.

Dư Lăng ở trong ngực Dư Hải Thiên chớp chớp nhìn An Huệ Lan, y cũng không thể để An Huệ Lan đem sự tình đổ lên trên người mình. Đếm trên đầu ngón tay nói: “Lần sau mẹ mẹ nhớ con liền gọi điện thoại cho con đi, mẹ mẹ rời nhà thời gian dài như vậy, một lần đều không có gọi cho đâu.”

Chỉ bằng bà? Tưởng mượn tay tôi? Đừng mơ lấy tôi làm tấm chắn cho mình!

“Chúng ta mấy ngày hôm trước không phải còn nói chuyện sao?”

“Đó là gọi cho ba ba, thuận tiện mới hỏi con.” Dư Lăng chủ yếu và thứ yếu phân biệt thực rõ ràng. Đường nhiên, An Huệ Lan chủ yếu và thứ yếu càng rõ ràng, mỗi thời điểm gọi điện thoại, đều là gọi cho Dư Hải Thiên, cuối cùng mới cùng nói một câu với Dư Lăng.

Dư Hải Thiên nhìn về phía An Huệ Lan, thấy sắc mặt An Huệ Lan có chút ngưng ngung. Xem ra là thật một lần đều không có gọi điện thoại cho Dư Lăng.

“Mẹ mẹ không phải cần lo học tập sao?” An Huệ Lan một tay mang theo đồ vật, đem Dư Lăng từ trong ngực Dư Hải Thiên ôm vào người.

Dư Lăng trực tiếp hai tay ôm cổ Dư Hải Thiên, còn có thái độ lớn hơn khoát tay áo: “Mẹ mẹ bận việc học, liền đi học đi, vạn nhất học tập không giỏi liền thăm, tự con cùng ba ba ở với nhau rất tốt.”

Dư Lăng cúi đứng lên, dùng cái trán đỉnh cái trán Dư Hải Thiên: “Có phải hay không đi, ba ba, hai ta sống rất tốt a.”

Dư Hải Thiên nở nụ cười: “Kia Lăng Lăng không lấy cô dâu nhỏ a?” Dư Lăng mấy ngày hôm trước còn cùng Dư Hải Thiên khoe khoang, y ngồi cùng bàn là nữ hài tử xinh đẹp nhất trường học của bọn họ đâu.

Dư Lăng lắc lắc đầu, căn bản coi như An Huệ Lan không tồn tại, nhìn Dư Hải Thiên thực nghiêm túc nói: “Ba ba không cưới vợ, con liền không cưới vợ nhỏ.”

“Được, vậy chúng ta hai người ở với nhau thôi.” Dư Hải Thiên cười đem Dư Lăng nâng đến cao cao, cho Dư Lăng cười ở cổ của hắn, bắt lấy chân Dư Lăng liền đi phía trước đi, tư thế nguy hiểm, sợ đem thất lưng của mình làm hỏng, Dư Lăng sợ tới mức nhanh chóng nắm chắc tóc Dư Hải Thiên.

Đồng ngôn tri ngữ, Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên ai cũng thật không ngờ sẽ một lời thành thật. Giờ này khắc này, Dư Hải Thiên nói lời này, Dư Lăng không tin, y chẳng qua là muốn cho phép chính mình trước đòi lại lợi tức, khiến cho An Huệ Lan trở nên không thoải mái mà thôi.

Về đến nhà, vì cùng Dư Lăng trở lại trạng thái thân mật trước kia, An Huệ Lan chuẩn bị biểu hiện một chút lòng dạ từ mẫu của chính mình, cởi áo khoác liền vào phòng bếp.

Đương nhiên, hiện tại An Huệ Lan chính là cấp Dư Lăng ăn thịt rồng, y nhìn An Huệ Lan cũng sẽ không thuận mắt. Bất quá nếu An Huệ Lan đem thịt chính mình cấp Dư Lăng, Dư Lăng khả năng sẽ thống khoái một chút. Bây giờ có thể khiến Dư Lăng thống khoái, chính là nhìn An Huệ Lan không thoải mái.

Nhìn An Huệ Lan tại tại trù phòng vội vàng, chặt vật đánh vẩy cá rửa gà, Dư Lăng oa tại trong ngực Dư Hải Thiên, hì hì cười, ghé vào bên tai Dư Hải Thiên nhỏ giọng nói: “Ba ba, người không cần đem chuyện ba ba cho con tiền, nói cho mẹ mẹ a, bằng không mẹ mẹ khẳng định không trả con. Người xem hiện tại mẹ mẹ không thật sự thành thật a...”

Dư Lăng bắt lấy cơ hội liền phỉ báng An Huệ Lan, đem việc ân cần ngày hôm nay của An Huệ Lan chùi sạch. Nói thành đem tiền tiêu hết, sợ bọn họ tìm nợ bí mật chột dạ, còn sợ Dư Hải Thiên quên, lại nhắc nhở một chút Dư Hải Thiên chuyện An Huệ Lan trộm tiêu tiền này.

Dư Hải Thiên tự nhiên không có quên chuyện này, hắn không đề cập tới, cũng không đại biểu hắn quên. Rất ít sự tình có thể làm cho hắn quên, hắn đều nhớ ở trong đầu, hắn không nói, chỉ biết căng mắt ra mà nhìn, một khi hắn mở miệng nói lại, thì phải là lúc tính sổ việc này.

Dư Lăng biết tính tình Dư Hải Thiên, nếu y là An Huệ Lan, khẳng định ôm chân Dư Hải Thiên nước mắt giàn dụa ăn ngay nói thật, không chuẩn còn có thể tranh thủ xử lý khoan hồng. Dư Hải Thiên phật, chuyện này mới là sự thật.

Chẳng qua chỉ sợ An Huệ Lan không biết, An Huệ Lan cảm thấy nàng còn có thể dấu diếm được Dư Hải Thiên, nhưng Dư Hải Thiên nếu tốt đối phó như vậy, vẫn là Dư Hải Thiên sao. An Huệ Lan im lặng, chỉ sợ tại trong tâm Dư Hải Thiên tội càng thêm nặng.

Dư Lăng càng vui vẻ.

Thấy Dư Lăng cầm một quả táo cười ngây ngô, Dư Hải Thiên liền cầm tay Dư Lăng, tại quả táo Dư Lăng gặm đến loạn thất bát tao cắn một hơi, vỗ Dư Lăng một chút: “Lại muốn trêu ghẹo?”

“Àn.” Dư Lăng dùng sức gật đầu một cái, lại một bàn tay vỗ vào đầu gối Dư Hải Thiên, tiểu đại nhân nói: “Thằng thẩn khoan từ, kháng cự nghiêm phạt.”

Nói xong, lại phi một tiếng phun ra trong miệng vỏ quả táo, tiểu nắm tay nắm chặt múa may vài cái, tức giận bất bình nói: “Đừng coi con là trẻ con là tốt rồi.”

Dư Hải Thiên biết Dư Lăng không dễ lừa, nhưng hắn cũng biết An Huệ Lan không biết. Cho nên khi Dư Lăng nói cho hắn biết An Huệ Lan chuẩn bị vỗ mông hắn (nịnh nọt), hắn một chút cũng không kỳ quái.

Ăn xong bữa cơm chiều phong phú, Dư Lăng đã muốn đi theo Dư Hải Thiên đi thư phòng, Dư Hải Thiên xử lý một ít văn kiện, y ở một bên có cái bàn mới làm bài tập. Viết xong bài tập liền đi đọc sách thiếu nhi, chờ Dư Hải Thiên dẫn mình đi ngủ.

Bất quá hôm nay An Huệ Lan đã trở lại đầu, thời gian dài như vậy An Huệ Lan khẳng định sẽ khát khao tìm đến Dư Hải Thiên. Chính là Dư Hải Thiên nhện thời gian dài như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ không nghĩ đến loại vận động nào đó, ừ hừ hừ...

Dư Lăng cảm thấy chính mình không có khả năng địch nổi nửa người dưới Dư Hải Thiên. May mắn, An Huệ Lan ngày mai muốn đi rồi đó, thời gian dài y ngăn cản, có lẽ không được, một đêm vẫn là có khả năng.

Dư Lăng viết xong bài tập, liền bò lên trên đầu gối Dư Hải Thiên: “Ba ba ôm con đi?”

Dư Hải Thiên đang ngồi ở ghế trên nhìn văn kiện, bút buông trong tay, nâng lên một bàn tay, để cho Dư Lăng chui vào trong lòng ngực của hắn, ngồi vào trên đầu gối hắn: “Bài tập của con làm xong?”

Dư Lăng gật gật đầu.

Dư Hải Thiên tiếp tục làm việc, Dư Lăng ý tại trong ngực Dư Hải Thiên đếm cừu.

Đợi cho Dư Hải Thiên đem sự tình làm xong, An Huệ Lan thời điểm đến gõ cửa, Dư Lăng đã muốn nằm úp sấp trong ngực Dư Hải Thiên, hai tay còn gắt gao bắt lấy áo sơ mi của Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên ôm Dư Lăng trực tiếp bước đi hướng về phía gian phòng của mình, cẩn thận giúp Dư Lăng cởi quần. Nhẹ nhàng đem Dư Lăng đặt ở trên giường, chính mình cũng nằm lên, giúp Dư Lăng chỉnh tư thế ngủ, cho Dư Lăng ngủ thoải mái một chút.

An Huệ Lan tại cửa phòng, thấy bộ dáng Dư Hải Thiên ôm Dư Lăng như bảo bối, Dư Lăng cư nhiên khiến Dư Hải Thiên sợ đem y đánh thức, quần áo không có cởi, cũng không có tắm rửa, sẽ ngủ ở cái dạng này. Cô ta còn chưa từng thấy qua Dư Hải Thiên vì một người, mà làm đến mức không tiếng động như vậy đâu. Trong lòng cô ả phi thường không thoải mái, Dư Lăng đã muốn đoạt người.

An Huệ Lan vào cửa, nhỏ giọng cùng Dư Hải Thiên nói: “Hay là em không ở trường học nữa mà về đây đi, em rất lo lắng, đứa nhỏ còn nhỏ mà anh cũng bận nhiều việc...”

Dư Hải Thiên đắp chăn cho Dư Lăng, thấy Dư Lăng cảm giác cách hắn có chút xa, liền cau cái mũi nhăn lại, hình như là ngủ người, liền càng hướng trước ngực chính mình bu lại, hắn liền nở nụ cười: “Chúng tôi sống rất tốt.”

Chính là tôi quá không tốt, tôi đem Dư Lăng làm ra cũng không phải cho anh đảm đương việc làm ba đến mức thích chí, trong lòng An Huệ Lan không thoải mái, lo lắng đến hoảng: “Chính là Lăng Lăng đều muốn không nhớ rõ em ...”

Thấy bộ dáng An Huệ Lan tình thương của mẹ tràn ra, Dư Hải Thiên nhíu nhíu mày: “Đây không phải là vấn đề cần cô lo lắng, cô vẫn là về trường học đi, tôi không hy vọng sang năm cô có một phần thi vào trường đại học mà thành tích quá kém.”

An Huệ Lan bởi vì sinh Dư Lăng, mang thai hơn nửa ở cũ, tạm nghỉ học đã hơn một năm, Dư Hải Thiên còn có một năm liền tốt nghiệp đại học, mà An Huệ Lan hiện tại mới đang học cao trung, sang năm vừa lúc thi vào trường đại học.

An Huệ Lan ghen tỵ.

Dư Hải Thiên nói tương đối khách khí, Dư Hải Thiên nói không muốn cô có một phần thi vào trường đại học thành tích quá kém, nhưng là An Huệ Lan biết ý tứ trong miệng Dư Hải Thiên. Cô nàng không thể để thành tích quá kém, hơn nữa thành tích phải phi thường tốt, tốt nhất giống Dư Hải Thiên nhất dạng thi vào trường đại học tốt nhất của T thị, bằng không sẽ không giữ được thể diện.

Dư Hải Thiên không có thể diện, Dư gia sắc mặt càng không nhìn được, mà ả, không có quyền thế, ngay cả bản thân đều không có mặt mũi gì liên can tham.

Hơn nữa, ả không thể đi nơi khác học đại học, vừa đi chính là bốn năm...

An Huệ Lan xanh mặt ly khai phòng Dư Hải Thiên, cô nàng đối với việc thi vào T đại thật sự là nắm chắc không lớn a

22. Chương 22

Edit: Linh

Thời điểm sáng sớm Dư Lăng tỉnh lại, không gặp Dư Hải Thiên, trong tay cầm lấy nhất kiện áo sơ mi rách. Nắm một đêm cũng chưa buông tay, tay có chút đau, sáng sớm Dư Hải Thiên tỉnh không nhận tâm đem Dư Lăng gọi tỉnh, tìm cây kéo đem nơi Dư Lăng cầm lấy cắt bỏ, Dư Hải Thiên bỏ của chạy lấy người.

Lúc này, Dư Lăng một tay cầm lấy một khối áo rách, mờ mịt nghĩ ngợi, Dư Hải Thiên không có nửa đêm để lại cho y cái áo rách rồi chạy đi lêu lổng đi?

“Ba ba của con đâu?” Dư Lăng ngồi ở trên giường tay nhỏ bé xoa ánh mắt hỏi An Huệ Lan, thấy sắc mặt An Huệ Lan sắc thái không tốt, không có chút dấu vết nào xuân tâm nhộn nhạo, hiển nhiên Dư Hải Thiên không có từ trên giường trộm đi tìm An Huệ Lan. Dư Lăng an tâm.

An Huệ Lan đang giúp Dư Lăng tìm quần áo đâu, đưa lưng về phía Dư Lăng nói: “Ba của con đi ra ngoài.”

Hừ, được cái đáp án này nói tương đương thật tốt, Dư Lăng quyết định trong chốc lát tái tại trước mặt Dư Hải Thiên cáo trạng An Huệ Lan. Tôi hỏi ba ba tôi đi chỗ nào, bà cứ nhiên không nói cho tôi.

“Trong khoảng thời gian này Lăng Lăng cũng không gặp mẹ, nhớ hay không mẹ mẹ a?” An Huệ Lan giúp Dư Lăng mặc quần áo: “Mẹ mẹ hôm nay làm cho con ăn ngon được không...”

Dư Lăng hôm nay không cần đến trường, An Huệ Lan buổi chiều mới có thể về trường học, y biết y sẽ có thời gian rất dài cùng An Huệ Lan một mình ở chung. Y cho rằng An Huệ Lan trước sẽ giải quyết vấn đề sổ tiết kiệm, không nghĩ tới An Huệ Lan sẽ đem thời gian lãng phí vào loại vấn đề nhàm chán này, khiến cho y đầu óc lơ mơ.

An Huệ Lan tự quyết định, Dư Lăng không phải gạt đầu chính là lắc đầu, ngẫu nhiên nói một câu nói, có lẽ An Huệ Lan.

Dư Lăng nâng lên cánh tay đến cho An Huệ Lan xắn tay áo, xuống giường tự mình đi giày, hướng về phía ngoài mà chạy. Bên ngoài có thể còn có dì Vương ở đây, y cũng không muốn cùng An Huệ Lan một mình ở chung suốt buổi.

“Lăng Lăng...” An Huệ Lan nhanh chóng đem Dư Lăng giữ lại, có chút điệu bộ có chuyện muốn nói nhưng không muốn người khác biết nói: “Lăng Lăng con nói với ba ba, con muốn cùng mẹ mẹ ở cùng một chỗ được không?”

Dư Lăng không biết tối hôm qua Dư Hải Thiên đối An Huệ Lan cảnh cáo, chuẩn xác mà nói là đưa ra lời khuyên. Y mất một chút thời gian mới làm rõ ràng mục đích của An Huệ Lan.

Dư gia là T thị là gia tộc kinh thương, bốn năm trước thời điểm Dư Hải Thiên cùng An Huệ Lan nháo ra chuyện, An Huệ Lan khiến cho người ta chấn kinh một phen. Bởi vì Dư Hải Thiên kiên trì, Dư gia coi như là tiếp thu An Huệ Lan, nhưng khi đó Dư Hải Thiên chỉ có mười lăm tuổi, bọn họ căn bản là không có đăng ký, Dư gia chấp nhận An Huệ Lan tồn tại. Chính là ngày lễ ngày tết, An Huệ Lan thủy chung không có tiến tổ trạch Dư gia, An Huệ Lan còn đang trong thời gian khảo sát đâu. Cho dù là Dư Hải Thiên cũng không có thông qua, để cho An Huệ Lan trở thành con dâu Dư gia. Nếu An Huệ Lan đi sai bước hoặc nhầm lời nói, khả năng coi như vậy là xong rồi.

Lần này giờ phút này, An Huệ Lan phải làm ra việc chứng minh mình có thể đứng cùng Dư Hải Thiên, biểu hiện ả thật sự có thể xứng đôi Dư Hải Thiên, nếu không thể đầu thai một lần nữa, có thể lấy được bằng cấp cao, không thể nghi ngờ là căn cứ xác minh tốt lắm, nghe cũng phải.

Chính là chỉ số thông minh của An Huệ Lan đều dùng vào việc cùng người đầu trí hết rồi, chỉ số thông minh dành cho học tập cũng không phải cao.

Trước kia ả thi vào trường đại học không được bao nhiêu điểm đi, Dư Lăng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, giống như vừa mới qua hai mươi đi, thành tích An Huệ Lan khiến người rất là chú mục một phen, thật là một nhân vật lớn.

Dư Lăng rốt cục nghĩ thông suốt An Huệ Lan muốn để nói chuyện để làm chi, ả muốn giở trò cũ, trước kia một lần thành tích không tốt, liền đổ tội nói bởi vì chiều cổ y làm phân tán tinh lực, cho nên thành tích mới không tốt, hiện tại..., nha, lại muốn hưởng trên người của ta đấy đúng không.

Trước kia bị An Huệ Lan hại khổ, An Huệ Lan hại cả đời y, đời này còn muốn đào hố hãm hại. Dư Lăng đứng ở trước mặt An Huệ Lan, quả thực muốn nhảy lên ăn sống ả cho rồi.

“Được a, con sẽ cùng ba ba nói.” Thấy An Huệ Lan mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng, Dư Lăng thỉnh linh lại bỏ thêm một câu: “Con nghe lời, mẹ mẹ chừng nào thì đem tiền đưa con a?”

An Huệ Lan nghe được, trong lòng có chút khác thường, cô như thế nào nghe thành Dư Lăng như là uy hiếp a. Không cấp y tiền, y liền không đi giúp cô nói chuyện: “Lăng Lăng, con còn quá nhỏ, không thể lấy nhiều tiền như vậy, hãy để cho mẹ mẹ cầm hộ đi, a.”

Dư Lăng lòng sinh hỏa khí, thực xem y như ngu ngốc đùa giỡn a, y lấy từ trong túi ra một khối đường, ném vào trong miệng, bị xua tan cay đắng trong miệng không biết tối như thế nào: “Ba ba đều nói con có thể tự mình cầm.”

“Dù sao con cũng muốn tự mình cầm.” Dư Lăng tóp tép cắn đường, phe phẩy đầu nhỏ đắc ý lại nói: “Mẹ mẹ không trả tiền con như đã nói, con liền nói cho ba ba con biết.”

An Huệ Lan thiếu chút nữa tức điên rồi, cô như thế nào đem ra một cái đĩa nhỏ hư hỏng như vậy cùng chính mình đối nghịch a, lấy Dư Hải Thiên đến áp chế mình.

Không thể không nói Dư Lăng còn nắm thất tắc của An Huệ Lan (thất tắc là điểm yếu hại của con rắn, chắc Dư Lăng coi An Huệ Lan là rắn độc nên nói thế ấy mà J). Dư Lăng rất sớm đã biết, đại bộ phận đồ vật của An Huệ Lan đều đến từ chính Dư Hải Thiên, ả sống dựa vào Dư Hải Thiên.

Cùng Dư Lăng không giống, không có Dư Hải Thiên, Dư Lăng sẽ không có một ít đồ vật, nhưng Dư Lăng vẫn là Dư Lăng, mà An Huệ Lan không có Dư Hải Thiên, thì cái gì cũng không phải. An Huệ Lan căn bản

cũng không dám để cho Dư Hải Thiên biết ả đem khoản tiền kia tiêu mất, ả lại càng không dám để cho Dư Hải Thiên biết, khoản tiền kia ả là xài như thế nào.

Dư Lăng ngược lại đoán được An Huệ Lan xài khoản tiền kia như thế nào, An Huệ Lan dù thiếu đạo đức như thế nào, cũng coi như là một người mẹ. Làm mẹ, ả tự nhiên muốn biết đứa nhỏ của mình sống như thế nào, sống có được không.

Dư Lăng có thể đoán được điểm ấy, y cũng có thể đoán được, lấy Dư Hải Thiên khôn khéo cùng cẩn thận, chỉ sợ Dư Hải Thiên cũng tra được, cũng không biết tra được cái tình trạng gì.

Dư Lăng buồn cười nhìn An Huệ Lan hoàn toàn không biết gì cả, ả còn ý đồ đem Dư Hải Thiên cấp hồ lộng đi qua, chẳng lẽ ả cho rằng ả có thể lừa Dư Hải Thiên một lần, liền cho rằng Dư Hải Thiên là người ngu ngốc có thể dễ dàng lừa bịp? An Huệ Lan, tôi nhìn bà chết như thế nào.

An Huệ Lan còn đang suy nghĩ như làm như thế nào để đem việc này giấu diếm được đi, ả ngồi xuống, đem Dư Lăng kéo tới trước mặt, nhỏ giọng cùng Dư Lăng thương lượng: “Trước đó vài ngày ông ngoại con đổi nhà lầu, mẹ mẹ đem tiền đưa cho ông ngoại con đi mua nhà, con đem tiền cho mẹ mẹ mượn được không a...”

Dư Lăng xem thường nhìn An Huệ Lan, còn dám nói đem nhà mình từ nhà trệt đổi thành nhà tầng, có phải bị bệnh hay không, chỉ nói An Huệ Lan có bao nhiêu xuẩn, mới tìm loại lý do này nha. Nói một chút giúp đỡ, y cũng không tin, nhà An Huệ Lan mua phòng ở lớn như vậy, An Huệ Lan không tìm Dư Hải Thiên trợ giúp một phen.

“Ba ba không phải đưa tiền cho mẹ mẹ sao? Bằng không ta kêu ba ba cho người nhiều thêm một ít đi, ba ba nhiều tiền không sợ, con liền nói như vậy một chút, đưa tiền trả con đi.” Dư Lăng trá trá An Huệ Lan, dù sao hiện tại y nói chuyện lại không cần phụ trách nhiệm.

Quả nhiên Dư Lăng thấy An Huệ Lan biến sắc.

Dư Lăng ngáp dài, xác định thời gian không chênh lệch nhiều lắm, dọn một cái ghế nhỏ ngồi ở cổng nhà chờ Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên vừa vào cửa, ánh mắt đầu tiên liền thấy tiểu tử kia mở to mắt to, giống như chó nhà có tang tội nghiệp chờ hần về nhà.

“Ba ba, người như thế nào hiện tại mới trở về a, con cũng chờ ba ba cả buổi.” Dư Lăng giang hai tay, để cho Dư Hải Thiên đem y ôm lấy đến.

Trong nháy mắt, tâm Dư Hải Thiên mềm mại tựa như cái ao nước, hần cũng không biết xảy ra chuyện gì, hần chính là cảm thấy trong lòng của hần có chút mềm, có một chút chua, còn có một chút ngọt. Có lẽ chính là từ thời gian này trở đi, hần không muốn Dư Lăng dùng loại này ánh mắt chăm chú đi nhìn một người khác.

Lúc này, Dư Hải Thiên chính là ôm Dư Lăng mềm mềm, ngọt nị tại trên mặt Dư Lăng hôn một hơi: “Nhớ hay không nhớ ba ba a?”

“Nhớ chứ, con nhớ một ngày đâu.” Dư Lăng làm nói rõ ràng giòn tan.

Cùng Dư Hải Thiên hoàn tất quá trình buồn nôn hề hề, một nhà ba người tại trên ghế sa lông ngồi xem TV, An Huệ Lan cắt cam.

Bỏ qua sắc mặt An Huệ Lan, Dư Lăng bắt đầu cùng Dư Hải Thiên nói chính sự, có chút sinh khí nhỏ, có chút tiểu ủy khuất: “Mẹ mẹ nói trước đó vài ngày ông ngoại đổi nhà tầng, mẹ mẹ đem tiền của con cho ông ngoại mua nhà ...”

Nói xong còn quang minh chánh đại nhìn đối diện liếc mắt An Huệ Lan một cái, Dư Hải Thiên cũng nhìn đi qua: “Tiền không phải là tôi cho rồi sao?”

An Huệ Lan cắt cam, thiếu chút nữa là cắt vào ngón tay, ả đều nói tốt với Dư Lăng rồi đâu, coi như tiền ả lấy vẫn là mượn, chờ sau này trả y. Vì không muốn Dư Hải Thiên tức giận, liền gạt Dư Hải Thiên, Dư Lăng khi giáp mặt đáp ứng hảo hảo đâu, hiện tại lại cho ả một nhát sau lưng.

An Huệ Lan trừng mắt nhìn liếc Dư Lăng một cái, Dư Lăng ngồi ở trên ghế sa lông nhàn nhã quơ chân.

Trong chốc lát, An Huệ Lan cắn chặt răng nhịn đau, nói: “Nhà cũ của nhà em đều là phòng cũ ở đến mười mấy năm, vẫn là nhà trệt, điều kiện vệ sinh không tốt, lại là ngoại ô, cha mẹ em đi làm đều cảm thấy không tiện, thương lượng một chút thì muốn đem phòng ở bán. Thêm tiền, tại trung tâm chợ mua một căn hộ. Em từ nhỏ đều ở trong căn nhà cũ ấy, đều đã có tình cảm không nỡ bỏ đi, em nghĩ đến nhà này dù cách trung tâm thành thị có hơi xa, điều kiện cũng không tốt, chính là T thị sớm muộn gì cũng mở rộng xây dựng, chờ một số nơi phải phải bỏ dọn đi chỗ khác, căn nhà cũ liền trở nên đáng giá. Nhà ở diện tích rất lớn lại còn có một cái sân, em chính là nghĩ, tiền của Lãng Lãng chẳng phải đều cần giữ sao, em liền thay Lãng Lãng mua lại căn nhà, coi như đầu tư ...”

An Huệ Lan trong lòng rớm máu, cha mẹ của ả bởi vì tiền không đủ, là chuẩn bị muốn đem căn nhà cũ này bán đi, Dư Hải Thiên cho một khoản tiền, mà cha mẹ của ả căn bản là không muốn lấy, sau lại nghe nói An Huệ Lan muốn căn nhà này, mới đem tiền cầm lấy, sau đó đem căn nhà cho An Huệ Lan, coi như là đem nhà bán cho An Huệ Lan.

Đúng là căn nhà ở trong tay ả, nhưng đó là ả lưu trữ cho mình chờ đồng tiền lên giá, mà không phải là cho Dư Lãng.

Đối với loại kết quả này, Dư Lãng vui vẻ, hiện tại thời đại này, tiền là tối đáng giá, cũng là không đáng giá nhất, nếu đem tiền không sử dụng, để trong ngân hàng, tiếp qua mười mấy năm, sẽ ngâm nước nhân lên thập bội. Đổi thành phòng ở là tốt rồi, này ít nhất sẽ làm phòng ở tăng giá trị lên thập bội, lấy thân thể hiện tại, bằng bản thân thật không thể đem tiền trong tay đổi thành nhà ở, cái này, Dư Lãng nhìn An Huệ Lan có một giây đồng hồ thuận mắt như vậy, An Huệ Lan thiếu đạo đức, vẫn có chút tác dụng.

Dư Lãng được tiện nghi còn khoe mã, cùng Dư Hải Thiên khoe khoang: “Ba ba, con sẽ sẽ không lỗ vốn a...”

Dư Hải Thiên nghĩ nghĩ, từ tình thế bây giờ nhìn ra, điền sản hẳn kiếm được tiền, hiện tại rất nhiều người đều chơi, phỏng chừng về sau sẽ có càng nhiều người gia nhập thêm, nhà ở ở lại trong tay, muốn thâm hụt tiền, cũng không dễ dàng. Hẳn tại cái mũi nhỏ của Dư Lãng đem tới nhéo nhéo: “Lãng Lãng có thể kiếm được khoản tiền lớn đâu...”

Dư Lãng cười đắc ý, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng về phía An Huệ Lan nói: “Đừng quên đem giấy tờ bất động sản cho con a...”

23. Chương 23

Edit: Linh

Tuần sau lúc An Huệ Lan trở về, liền đem chứng nhận bất động sản cho Dư Lãng. Dư Lãng nhìn thấy tên chứng nhận bất động sản là An Huệ Lan, lại nháo đòi Dư Hải Thiên đem bất động sản đổi thành tên mình, Dư Hải Thiên đùa với Dư Lãng nói y ăn thực dày.

Dư Lãng cầm chứng nhận bất động sản nhìn ngắm nửa ngày, nghĩ đến thứ này là từ trong miệng An Huệ Lan đoạt ra tới, y liền cao hứng. Cuối cùng, hiềm lạ mà cầm ở trong tay trong chốc lát, vẫn là đem tờ giấy kia giao cho Dư Hải Thiên bảo quản.

Dư Hải Thiên đem chứng nhận bất động sản khóa bên trong tủ đồ của mình: “Không sợ ba ba đem đồ vật của con giấu đi?”

“Ba ba muốn liền cho người a, dù sao của con cũng là ba ba, đồ vật của ba ba cũng là của con.” ánh mắt Dư Lãng tỏa sáng, cảm thấy mua bán này làm được có lời, quá có lời.

Dư Hải Thiên không biết Dư Lãng không nhận thức được tại mưu đồ của hắn với tài sản, đối với việc Dư Lãng cùng hắn chẳng phân biệt được quan niệm người ta, hắn thật cao hứng: “Kia Lãng Lãng hảo hảo học tập a, chờ con trưởng thành, ba ba đem đồ vật của ba ba đều lưu cho con...”

“Đương nhiên rồi!!!!” tay nhỏ bé của Dư Lăng xoa thắt lưng, thối thối nói: “Ba ba người sẽ chờ hưởng phúc đi.”

Không có An Huệ Lan phiền não, tiểu kim khôi giúp Dư Hải Thiên giặt quần lót từ từ đầy, thiên tài Dư Lăng vô ưu vô lự một đường chơi đến không biết đường về. Vui đùa Dung An Thụy một chút, ngẫu nhiên bắt nạt một chút bạn học đang còn đang chảy nước mũi, tìm việc vui xem, thời điểm có cuộc thi thử cuối kì, môn nào cũng một trăm điểm, đang cầm giấy khen cùng Dư Hải Thiên muốn phần thưởng.

“Lăng Lăng nghĩ muốn cái gì a, Lăng Lăng thích cái gì ba ba đều mua cho con?” Dư Hải Thiên cầm giấy khen nhìn xem, hần khi còn bé cũng không có giấy khen đâu: “Trong chốc lát ba ba tìm người đem giấy khen ép lại, dán trên tường nhà chúng ta.”

Nói là giấy khen đi, kỳ thật chính là một tờ giấy mà thôi, lại còn là màu vàng rất tục, một khối tiền có thể có tờ giấy lấy lòng đâu, phía dưới dùng bút lông viết tính danh, xấu muốn chết. Hoàn toàn chính là vì đồ đùa nhỏ mà chơi đùa, nghe thấy Dư Hải Thiên muốn đem đồ vật này, dán trên tường nhà bọn họ, khoe miệng Dư Lăng co rút, cau mày: “Không cần, nó thật xấu a...”

“Nào có a...” Dư Hải Thiên nhìn trên nhìn dưới, cũng thấy được tờ giấy này nhìn rất tốt, thấy Dư Lăng không vui lòng, cũng không có ở kiên trì, sờ sờ đầu nhỏ của Dư Lăng: “Lăng Lăng thi được giải nhất toàn khối, ba ba thưởng cho Lăng Lăng một ngàn khối được không?”

Dư Lăng không vui lòng, chính là y cảm thấy chính mình là giỏi nhất toàn khối, là không có làm bằng cố gắng quá lớn, hoàn toàn là dựa vào đời trước làm bừa đạt tới. Nhưng dù là giá rẻ, ít nhất so với hai cái quần lót của Dư Hải Thiên đáng giá đi.

Giặt một cái quần lót năm trăm khối, đạt cái danh hiệu giải nhất cả khối được một ngàn khối, chẳng lẽ đầu năm nay phần tử trí thức giá rẻ như vậy a, Dư Lăng nhăn khuôn mặt nhỏ nhăn đáng yêu: “Ba ba không cần trả thù lao nha, tiền cũng không phải vạn năng ...”

Tiền không phải vạn năng, không có tiền là trăm triệu không thể, tiền nhiều khả năng hơn Dư Lăng nói, nhưng là một ngàn khối là tuyệt đối không thể có nhiều khả năng. Dư Lăng cự tuyệt Dư Hải Thiên dùng tiền đồ dành y, Dư Hải Thiên dùng phương thức thưởng cho y như thế này giống như tâm trạng tốt liền thưởng cho con hát, tại thời điểm khác liền mua vui cho hần, hừ...

Dư Hải Thiên cũng nhìn ra Dư Lăng mất hứng, điều này có thể lý giải, bọn họ lại không thiếu tiền, đưa tiền thật không có có so được một phần lễ vật dụng tâm chuẩn bị tri kỷ, giống như Dư Lăng còn không có thu được lễ vật đâu.

“Kia Lăng Lăng nghĩ muốn cái gì?” Dư Hải Thiên đem đồ vật trong tay buông ra, đem Dư Lăng ôm đến phóng tới trên đầu gối chính mình: “Ba ba mang con đi công viên thiếu nhi?”

Cái phần thưởng này càng bị thôi, Dư Lăng không thể tưởng tượng chính mình giống một cái gốc đầu, cười ngựa gỗ xoay tròn cười ngây ngô, còn không bằng trực tiếp cho y tiền đâu. Đương nhiên tiền không cần cấp rất nhiều, giá gấp đôi liền được.

Dư Lăng ngồi ở trên đầu gối Dư Hải Thiên, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt Dư Hải Thiên có chút màu xanh, còn có một tia mệt mỏi, giống như mấy ngày này, Dư Hải Thiên đều rất muộn mới đi ngủ: “Ba ba, người là ngủ không được ngon giấc a?”

Dư Hải Thiên năm nay sẽ tốt nghiệp, hiện tại đã muốn bắt đầu tiếp xúc công việc của công ty, hần may mắn chỗ ở chỗ, hần không có thân huynh đệ, không có người cùng hần tranh tài sản. Bi ai của hần cũng tại chỗ này. Hần không có thân huynh đệ, không có người hỗ trợ cho hần, mấy ngày này hần vội đến bầu trời đen kịt, tiến công ty làm một ít chuẩn bị. Tuy rằng Dư Lăng sáng sớm mở to mắt có thể nhìn đến hần, chính là trên thực tế hần từ sáng tới tối vội đến nửa đêm.

“Thời gian cùng con đi công viên thiếu nhi, ba ba vẫn phải có.” Dư Hải Thiên dùng tay vuốt đầu Dư Lăng, bàn tay mềm nhũn, thịt đỏ đỏ, đùa nhỏ này giống như lại béo thêm.

“Nhưng con không thích chỗ đó.” Dư Lăng đau lòng vươn tay nhỏ bé ra nhu nhu cái trán Dư Hải Thiên: “Ba ba vẫn là cùng con ở nhà ngủ say đi...”

Dư Lăng được nghỉ đông, An Huệ Lan cũng từ trường học trở lại, đại khái là không có đường lui, ngày hôm sau An Huệ Lan trở về, liền đăng kí một lớp học bổ túc, mỗi ngày đi sớm về trễ. Bất quá sắc mặt càng ngày càng đen thêm, không biết là bởi vì Dư Lăng mỗi ngày đều quán Dư Hải Thiên ngủ, cô ta một chút đều không có cơ hội gần người, hay là thành tích học tập không tốt. Dư Lăng cảm thấy hai khả năng này đều có phần, dù sao y biết An Huệ Lan chỉ số thông minh không tốt, nếu liều mạng mà nói, không chuẩn còn có hy vọng thi đậu đại học T, hiện tại tái cố gắng... An Huệ Lan cho rằng chỉ số thông minh của ả lên đến 160 a.

Mau đến lễ mừng năm mới, Dư Hải Thiên cho đi Vương nghỉ tết, cũng buông xuống sự tình trong tay. Cùng Dư Lăng ngủ vài ngày, lại tinh thần mười phần ôm Dư Lăng đi mua đồ ăn, mua cho Dư Lăng một cái đèn lồng nhỏ màu đỏ, cho Dư Lăng treo đầu giường, lại dán tranh tết cùng câu đối, bởi vì là năm gà, còn mua một con rối gà trống cao cấp, Dư Lăng niết cổ gà trống một cái, liền ngao ngao.

Trong phòng bị bọn họ bố trí tràn ngập vị tết, còn có vài ngày là đến lễ mừng năm mới, Dư Lăng bắt đầu thu thập hành trang, chuẩn bị đi đến chỗ gia gia nhà y, cũng chính là nhà cũ của Dư gia.

Thời điểm Dư Lăng sinh ra, thời điểm Dư Hải Thiên đại học liền dọn ra khỏi đại trạch Dư gia, cùng lúc bởi vì hấn lên đại học ở bên ngoài mọi việc thuận tiện, một mặt là bởi vì Dư gia gia không quá thích An Huệ Lan. Dư gia gia có chút lạc hậu, ông nhìn không thuận mắt nữ hài không tự trọng, càng chán ghét nữ hài có tâm kế, cố tình An Huệ Lan đều chiếm cả hai loại này. Có cháu trai, ông bị nắm cái mũi phải nhận, chỉ nhận một nửa, đến nay không muốn thấy An Huệ Lan, cũng rất ít thấy An Huệ Lan. An Huệ Lan cũng cho tới bây giờ đều không có đi lễ mừng năm mới của Dư gia, thời điểm lễ mừng năm mới, Dư Hải Thiên mang theo Dư Lăng đi Dư gia, An Huệ Lan thì về nhà cùng cha mẹ lễ mừng năm mới.

“Nhìn xem có quên thứ gì không? Có muốn mang gà trống lớn mang đi không?” Dư Hải Thiên thu dọn đồ đạc, đem quần áo Dư Lăng nhét vào trong bao, đại bộ phận đều là Dư Lăng, Dư gia cũng có quần áo Dư Lăng, chính là Dư Lăng bộ dạng mau lớn, phỏng chừng quần áo bên kia cũng không thể mặc rồi.

Dư Lăng yên tâm thoải mái nhìn Dư Hải Thiên thu dọn đồ đạc, y ở một bên gặm quả táo, hừ móng vuốt nhỏ cong cong lại khua loạn: “Ba ba, quần lót của ba ba có mang đi? Đừng quên, bằng không ba ba sẽ phải cởi truồng ...”

“Bên kia có.” Dư Hải Thiên không biết Dư Lăng có thú vui quái đản như thế, như thế nào đối quần lót của hấn cảm thấy hứng thú a.

Dư Lăng có hành vi loại này, cùng loại với chiếm tiện nghi, giống như ta không thể là gì với người, nhưng là ta có thể dung miệng đùa giỡn một chút, cho mình tìm điểm việc vui a, dù sao loại này tiện nghi không thể không chiếm.

Dư Hải Thiên cấp Dư Lăng thu thập mấy bộ quần áo để tắm rửa, đang muốn đem khóa kéo lên, chỉ thấy Dư Lăng từ trên giường nhảy xuống, đem vài bộ quần áo lấy ra, nhét vào trong bao: “Ba ba, này đó không đủ, lấy nhiều thêm vài bộ, con muốn đi chỗ gia gia nơi đó ở vài ngày đâu, chúng ta qua tiết nguyên tiêu rồi trở về a?”

Thời điểm Dư Hải Thiên cùng An Huệ Lan còn không có kết hôn, An Huệ Lan không có bước vào Dư gia. Đến lúc Dư Lăng ăn tết, đi theo Dư Hải Thiên tại Dư gia, thời điểm tiết nguyên tiêu, để cho An Huệ Lan tiếp trở về.

Dư Hải Thiên sưng sốt, thời điểm năm rồi Dư Lăng luôn đòi An Huệ Lan cùng bọn họ đồng thời về ăn lễ mừng năm mới, mỗi lần đi ra cửa Dư gia, bỏ lại An Huệ Lan đều khóc nháo không ngớt, tại Dư gia cũng sẽ nhắc tới An Huệ Lan, đùa cũng không cao hứng, mà mỗi lần An Huệ Lan tới đón y đi chơi nguyên tiêu, luôn cao hứng phấn chấn mà cùng đi.

Dư Hải Thiên nhắc nhở Dư Lăng: “Lăng Lăng, chúng ta đi tìm gia gia của con ăn lễ mừng năm mới, cũng không mang mụ mụ con đi a.”

“Con biết a.” Dư Lăng cảm thấy Dư Hải Thiên đầu óc hơi có vấn đề, y đương nhiên biết An Huệ Lan không đi Dư gia, nếu An Huệ Lan cũng đi, y còn không cao hứng ở Dư gia nhiều ngày đâu. Y còn nói một lần: “Con biết, lễ mừng năm mới, quá nguyên tiêu, chúng ta cùng nhau bồi gia gia, không có mụ mụ.”

Thái độ Dư Lăng khác thường, rốt cục khiến cho đến Dư Hải Thiên chú ý, hần kỳ quái hỏi: “Lăng Lăng lần trước không phải nói, mẹ con chính mình một người cô linh ăn lễ mừng năm mới đáng thương sao.”

Dư Lăng không nhớ rõ chính mình nói quá những lời này, trước kia, y có ngu như vậy sao, vì một cái An Huệ Lan, khiến hảo gia gia thiệt tình đối với y cùng Dư Hải Thiên mất hứng.

Quần áo không sai biệt lắm, Dư Lăng đành chỉ nhét quần áo, vỗ vỗ ba lô căng phồng, nhìn Dư Hải Thiên liếc mắt một cái, đúng lý hợp tình nói: “con đều bồi mẹ qua vài cái tiết nguyên tiêu, một lần đều không có bồi quá ba ba đâu, ba ba một người cô linh ăn tết cũng thực đáng thương!!!”

Dư Hải Thiên: “...”

Dư Hải Thiên nghĩ, dựa theo lời nói ăn khớp của Dư Lăng, có phải hay không sang năm y nên nói, y bồi ba ba qua vài cái tết âm lịch, y một lần đều không có bồi mẹ quá tết âm lịch, cho nên mẹ cũng đáng thương. Bất quá sang năm là việc sang năm rồi, nói sau, không chuẩn sang năm y liền không nhớ rõ, dù sao năm nay, bọn họ có thể đồng thời quá nguyên tiêu đầu.

Dư Hải Thiên là sẽ không nhắc nhở Dư Lăng quan niệm sai lầm, hần ôm Dư Lăng vô cùng cao hứng mà về Dư gia.

Hai người ngồi lên xe, An Huệ Lan tự nhiên cũng chỉ có thể vô cùng cao hứng cùng bọn họ vẫy tay từ biệt, nửa điểm nói đều không có nhiều lời, nghĩ đến còn phi thường chu đáo dặn dò Dư Lăng tại Dư gia muốn nghe nói, không có nửa phần bất mãn, ngay cả Dư Lăng trong ánh mắt của nàng đều không có nhìn ra cái gì gọi là một loại cảm xúc oán hận.

Diễn xuất tốt như vậy, vì thế lừa chính mình nhiều năm như vậy, Dư Lăng ngược lại có chút chịu phục, nếu đổi thành y, y vừa không có khả năng trả giá lớn như vậy quyết tâm hạ thủ, cũng không có kiên nhẫn cùng nghị lực lớn như vậy. Mấy chục năm như một đem mình giả thành một cái bộ dáng khác.

Dư Lăng biết, không thể đem mình mang về nhà mẹ đẻ quá nguyên tiêu, An Huệ Lan có lẽ sẽ không mất hứng, chính là nàng khẳng định phi thường để ý, nàng thủy chung vô pháp bước vào Dư gia đại trạch. Người trước không phong cảnh, người sau càng là chật vật, Dư Lăng không biết An Huệ Lan có hối hận không, phỏng chừng chính là hối hận, cô ta cũng chỉ có thể kiên trì đi phía trước đi, bởi vì phía sau của cô ta đã không có đường lui, cô đã tự đem đường lui của chính mình chặt đứt.

24. Chương 24

Edit: Linh

Dư gia tại đông thành T thị, là lão thành nổi tiếng T thị, nơi đó rất nhiều kiến trúc đều bảo trì phong cách cổ xưa. Phòng ở Dư gia là nhất được tiện nghi, nghe nói trước kia là một tòa Tổng đốc phủ, Dư Hải Thiên gia gia (ông nội) thích, nhìn thấy liền bỏ tiền ra mua. Thời điểm ấy chính phủ nóng lòng rời tay, khiến cho Dư gia nhất được, bị Dư gia nhiều lần tu sửa, hiện tại ngược lại giá trị tiền rất lớn, về điểm ấy, Dư Lăng hẳn là hướng tổ tông học tập.

Dư Lăng cũng đã mấy lần đến chỗ này, còn có nhà cửa có cầu nhỏ bắc qua suối nước chảy từ xưa, khe nhỏ giọng cùng Dư Hải Thiên nói: “Ba ba, người nói bây giờ có còn bán loại nhà ở như thế này không a...”

Chuyển sang loại nhà ở này có khả năng kiếm được rất nhiều tiền đâu, cùng loại nhà này mà so sánh, căn nhà hiện tại trong tay y kia, quả thực liền không đáng giá nhắc tới, phỏng chừng liền WC nơi này đều so với căn nhà ở kia đáng giá hơn. Nơi này chỉ WC thôi đều so với phòng ốc kia rộng hơn, phỏng chừng có người mua phòng ở cũng không thích ý mua WC đi.

Dư Lăng cũng biết gặp được căn nhà như thế này là Dư gia nhất được đại vận, suy nghĩ lại, có khi lại là sắp đặt từ trước cũng nên.

Dư gia gia một mình ở trong nhà, là gia gia, kỳ thật người vẫn là tráng niên, bình thường vội vàng việc công ty, quan hệ với con trai liền cùng Dư Lăng trước khi chết và Dư Hải Thiên giống nhau. Dư Lăng thấy Dư gia gia thật giống như nhìn thấy Dư Hải Thiên trước kia, đó gọi là thân thiết.

Dư Thịnh thấy bọn họ cũng cao hứng, tuy rằng hẳn luôn luôn bận rộn, chính là Dư Hải Thiên ở nhà, bọn họ một ngày cũng không hơn một lần gặp mặt. Nhưng là người vừa đi, phòng ở khó tránh khỏi liền không có ai, nếu tết âm lịch, liền càng có vẻ lạnh lùng: “Như thế nào năm nay trở về sớm như vậy a?”

Dư Thịnh trời sinh nghiêm túc, cùng Dư Hải Thiên trước kia là một dạng, mắt hứng chính là trời đầy mây, thời điểm cao hứng, cũng không phải trời nắng, nhiều lắm là không nhiều mây.

Dư Lăng có thói quen với Dư Hải Thiên, cũng không trật Dư Thịnh ra ngoài, Dư Hải Thiên đều đã đánh y, y còn không sợ đâu. Y rất thích gia gia của mình, đương nhiên gia gia của y cũng rất thích y, bất quá tính tình có chút không được tự nhiên. Chậc chậc, nói năng chua ngoa tâm đầu hồ, nhìn mặt này, người không biết khẳng định cho rằng gia gia của y không chào đón bọn họ trở về đâu. Y mới vừa vào cửa đã nghĩ thấy được mùi vị cá nướng mình thích ăn nhất – rồi đó.

Lão nhân không được tự nhiên này sớm nhớ y rồi đó,

Dư Lăng tiến lên ôm Dư Thịnh liền không buông tay, y thật lâu không gặp gia gia rồi đó, gia gia của y thương yêu y có thể sánh bằng Dư Hải Thiên, trước kia còn trộm mà cho y tiền tiêu vặt đâu: “Gia gia, người có nhớ con không a?”

Dư Thịnh không thích An Huệ Lan, cũng không gây trở ngại việc ông thích Dư Lăng, nhanh chóng gọi người đem cá nướng Dư Lăng thích ăn nhất bưng lên, tại nhìn thấy bọn họ mang tới lễ vật so với năm rồi nhiều hơn. Lại nghe đến Dư Lăng nói ở qua qua tiết nguyên tiêu mới đi, liền càng cao hứng, ôm Dư Lăng xoay đầu lại hỏi Dư Hải Thiên: “Mẹ nó không ý kiến?”

Dư Hải Thiên thần nhiên cùng ba hần giải thích, trọng điểm đặt ở thái độ Dư Lăng khác thường, không quá dấn lấy An Huệ Lan như trước kia, mới nói: “Cô ấy không nháo, coi như biết rõ đạo lý.”

Dư Lăng ở một bên nghe lời Dư Hải Thiên nói bĩu môi, biết rõ đạo lý (biết điều) là đánh giá cao nhất của Dư Hải Thiên đối với nữ nhân rồi đó.

Dư Thịnh nghe xong, hít một hơi, ông thật sự là chứng mất An Huệ Lan, điểm tâm tư thâm trầm này, ông liền không thích, không phải ông thiên vị con trai của mình, nữ hài tử có tự ái nào có mười ba tuổi liền mang thai sinh đứa nhỏ a. Tuy rằng hai người nháo ra tới, không thể chỉ có thể chỉ có một người là An Huệ Lan, nhưng thời điểm An Huệ Lan mang thai không có tìm tới cửa, mà là sinh hạ đứa nhỏ sau mới đến, Dư Thịnh đối An Huệ Lan liền không có ấn tượng tốt.

An Huệ Lan không phải là một người vợ tốt, hiện tại ngay cả làm một người mẹ tốt cũng không phải, đứa nhỏ đều cùng cô ta không thân thiết.

“Con xem rồi lo liệu a, mặc kệ nói như thế nào, nam nhân không thể để chuyện gia đình không yên ổn.” sau khi mẹ Dư Hải Thiên qua đời, chính là sợ phiền toái, Dư Thịnh mới không có tái hôn, chính là ngẫu nhiên tìm nữ nhân, cũng không có nháo xuất cái vấn đề gì. Cho nên thời điểm Dư Hải Thiên còn chưa có thành niên liền nháo tai nạn chết người, Dư Thịnh sinh khí thiếu chút nữa đánh gãy chân hần, hiện tại quả nhiên, có cưới An Huệ Lan hay không, đều phiền toái.

Dư Hải Thiên nhìn liếc mắt nhìn Dư Lăng ngồi ở một bên ăn cá nướng, gật gật đầu, hần nhìn Dư Lăng đối Dư Thịnh nói: “Con không hối hận quá.”

Dư Lăng tại Dư gia đại trạch thực vui mừng, Dư gia đại trạch là địa phương lớn, từ Dư Lăng nháo, Dư Thịnh còn có một cái yêu thích thực phong nhã. Ông không chỉ có thích trồng hoa, còn thích loại cây nhỏ, đem này hai cái yêu thích kết hợp một chút, chính là Dư Thịnh thích các loại rau dưa.

Hậu viện Dư gia liền có một cái nhà kính, giữa hè tại một khối đất trống bên trong trồng rau dưa, mùa đông ngay tại trong nhà kính này trồng nhiều thứ, dưa chuột, cà chua, đậu sừng, rau hẹ... Một năm bốn mùa, Dư gia ăn rau dưa rất ít khi phải đi bên ngoài mua.

Dư Lăng cảm thấy Dư Thịnh có yêu thích này thực là lợi ích thực tế, tuyệt đối không bị ô nhiễm rau dưa a, bên ngoài nào có cái này a, bây giờ còn hảo, chủng loại nông được còn không có sữa cũ thành mới, chờ về sau a, dưa chuột đều có thể phun thuốc tránh thai.

Dư Lăng hiện tại yêu thích chính là mỗi ngày cầm rễ nhỏ đi hái dưa chuột, lựa tốt, cọt cọt chùi chùi vài cái là có thể ăn. Mới có vài ngày, Dư tiểu thiếu gia ăn rau sống thành ra béo tốt lên một vòng, làn da thấu hồng, rau dưa này không phun thuốc chính là tốt lắm.

Có một ngày y cầm cái xẻng nhỏ, cũng không biết như thế nào, tại một gốc cây đào xuống, cư nhiên đào được một vò rượu, vừa lộ ra một cái đầu đến, cả kinh y lập tức đi gọi Dư Hải Thiên, chỉ chỉ cho Dư Hải Thiên, một bên nhìn vò rượu giống kia như là nhìn truyền thuyết Trung Đông, có chút kinh hô: “Ba ba, không phải trong nữ nhi hồng truyền thuyết đi!!!!”

“Chắc là là nữ nhi (bà nội) con chôn xuống đi.” Dư Hải Thiên vượt đầu Dư Lăng, lại nhìn cây chôn rượu kia, cầm cái xẻng của Dư Lăng đào lấy, khiến tất cả bình rượu đều lộ ra đến: “Phỏng chừng phải có đầu.”

Mẹ Dư Hải Thiên là một tiểu thư khuê các chân chính, cũng là một cô gái Giang Nam, khi sinh hạ chị gái Dư Mẫn Thiên của Dư Hải Thiên chiếu theo tập tục, nhường nữ nhi hồng cho con gái, chôn ở dưới tàng cây một gốc cây hoa quế. Thời điểm Dư Mẫn Thiên lấy chồng, cũng đã lấy đi ra.

Dư Hải Thiên biết mẹ hắn để lại nữ nhi hồng cho Dư Mẫn Thiên, không nghĩ tới cũng cho hắn để lại trạng nguyên hồng, rượu này Dư Hải Thiên cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua, phỏng chừng Dư Thịnh cũng không biết. Nếu không rượu chôn đến không sâu, lại nơi này đã từng lấy một ít đất đi chỗ khác, không khiến Dư Lăng trùng hợp đào ra.

Dư Hải Thiên lại dưới tàng cây tìm được một vò rượu, Dư Lăng vây quanh vò rượu chạy vài vòng, đôi mắt trông mong hỏi Dư Hải Thiên: “Ba ba, có thể uống sao? Nữ nhi tự tay làm ra hẳn là hảo uống đi.”

Y trước kia lấy rượu như nước sôi để nguội mà uống, hiện tại đều thời gian bao lâu không uống rượu a, vẫn là nữ nhi hồng trong truyền thuyết, rượu này chôn ít nhất đến hai mươi năm đi, chắc chắn là thơm lắm a.

Dư Lăng cách bình rượu dày đặc giống như có thể nghe thấy thấy mùi, hắn thì muốn đem bình rượu mở ra, vừa muốn động thủ, đã bị Dư Hải Thiên cản lại: “Nghe lời, con không thể uống rượu...”

“Ai nói không thể uống a, tiểu nhị tử năm trước liền uống rồi.” Dư Lăng ai oán nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba là luyến tiếc đi, ba ba người cũng không phải là con gái, không dùng được nữ nhi hồng.”

Dư Hải Thiên giải thích cho Dư Lăng một chút: “Không phải nữ nhi hồng, sinh con gái là nữ nhi hồng, sinh con trai chôn rượu phải là trạng nguyên hồng.”

Mặc kệ là nữ nhi hồng hay là trạng nguyên hồng, dù sao hắn muốn uống, Dư Lăng ôm bảo bối liền buông tay, cầu xin nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba cho con uống một chút đi, chỉ một chút thôi mà!!”

Dư Hải Thiên thiếu chút nữa bị Dư Lăng chọc giận, lúc này mới bao nhiêu tuổi đã đòi uống rượu, hắn nhớ rõ hắn cũng không cho Dư Lăng uống qua rượu a, hắn cùng Dư Lăng thương lượng một chút: “Rượu trước tiên chôn xuống, ba ba giữ lại cho con, chờ con trưởng thành, có thể uống rượu ba ba lại lấy ra cho con.”

Dư Lăng nhìn hai vò rượu luyến tiếc, nghĩ nghĩ, đánh giá một chút thân thể chính mình, cùng xử ở chỗ này với Dư Hải Thiên, vẫn là không tình nguyện để cho Dư Hải Thiên đào một cái hố, đem rượu của hắn một lần nữa chôn xuống.

“Ba ba, rượu của con người nên giữ lại cho con nha, ba ba không thể trộm uống.” Dư Hải Thiên nếu đã nói là cho y, đó chính là rượu của y, Dư Lăng làm vài cái ký hiệu cho địa phương mình chôn rượu, y vừa rồi nhìn, rượu này chôn đến cũng không quá sâu, là mới chôn đến, đất nơi này lại mềm, vài cái có thể đào ra, chờ thời điểm Dư Hải Thiên không chú ý, buổi tối vài cái cào có thể lên lấy ra.

“Không thể trộm uống, nếu không ba ba đánh mông con.” Dư Hải Thiên giống như nhìn thấu tiểu suy nghĩ của Dư Lăng, dặt tay Dư Lăng hướng trong phòng đi.

Đánh liền đánh đi, y không phải là chưa từng bị đánh qua, nhưng là không có uống quá nữ nhi hồng hai mươi năm, Dư Lăng liền tiếp quay đầu lại nhìn nữ nhi hồng của mình, tham lam mau chảy nước miếng.

Thấy Dư Lăng đối uy hiếp của hắn không thêm để ý chút nào, Dư Hải Thiên còn rất sợ có lúc không giữ nổi Dư Lăng, để Dư Lăng trộm mà đem rượu uống, liền lại nói: “Tụt quần, cởi truồng đánh.”

Dư Lăng ủ rũ, bị đánh không sợ, nếu như bị người cởi hết đánh, giống như liền rất xấu hổ, này không được tự nhiên a.

Dư Lăng tại Dư gia đại trạch vui quá đến quên cả trời đất, chính là có câu nói như thế nào tới, vui quá hóa buồn.

Giống như là nữ nhân Dư Hải Thiên, nữ nhân của Dư Hải Thiên đời trước cùng số lượng cừu nhân nữ của Dư Lăng không sai biệt lắm, chất lượng cũng kém không nhiều lắm, có mấy người so với nữ nhân Dư Hải Thiên chất lượng cao hơn, nói cách khác cừu nhân của Dư Lăng so Dư Hải Thiên lợi hại nhất thì nữ nhân đó còn muốn càng khó đối phó. Không có biện pháp a, nữ nhân của Dư Hải Thiên cũng chính là thủ đoạn lợi hại một chút, thân phận của bọn họ cũng không quá cao, chính là cừu nhân của Dư Lăng, là vừa có thân phận, cũng có thủ đoạn.

Dư Lăng hận người nào chỉ sau An Huệ Lan, đó chính là nam nhân đời trước của y.

Có thể là bị Dư Hải Thiên làm cho ấn tượng đối với nữ nhân của y không tốt cho lắm. mặc cho ai lúc nào cũng bị rất nhiều nữ nhân không lúc nào không tính kế đều sẽ giống y mà thôi. Dư Lăng đối với loại sinh vật có ý thức là nữ nhân này cũng không quá quan tâm, y yêu đương với mấy người bạn gái xong, lại càng cảm thấy nữ nhân rất vô vị. mặc kệ bắt đầu như thế nào, càng về sau mấy người đó đều giống như....mấy bà mẹ kế của y, đều là một kiểu mặt hàng. Y liền tìm cho mình một người nam nhân.

Nam nhân y tìm là anh họ, bọn họ coi như là thanh mai trúc mã, Dư Lăng cảm thấy tình cảm từ nhỏ hẳn là có thể đáng tin đi, hơn nữa bắt đầu là hắn câu dẫn y trước. Mọi hành động đều tỏ vẻ không có mình hắn sống không nổi, y cũng đáp ứng, mọi việc cũng không tệ lắm.

Sau lại, hắn phách chân (ngoại tình), phách chân còn chưa tính, nhìn tại tất cả mọi người là nam nhân lại còn là họ hàng, không đảm đương nổi bạn giường còn có thể làm bằng hữu đi. Chính là việc làm cho mình vô pháp dễ dàng tha thứ, là nam nhân biết mình có bao nhiêu chán ghét người kia, hắn còn cùng người mình ghét nhất lẫn đến trên giường.

Cái nam nhân kia là em trai khác mẹ Dư Lăng cực kì chán ghét.

Chị gái Dư Hải Thiên so với Dư Hải Thiên lớn hơn chín tuổi, nổi danh Dư gia Đại tiểu thư, sinh hoạt thuận buồm xuôi gió, thời gian học đại học bắt đầu yêu đương, bạn trai gia cùng Dư gia môn đăng hộ đối. Tốt nghiệp liền kết hôn, một năm sau, sanh ra một cái nam hài, hôn nhân sinh hạnh phúc mỹ mãn.

Nhà chồng Dư Mẫn Thiên Dư Lăng ngược lại rất quen thuộc, chồng Dư Mẫn Thiên chính là bác cả của tiểu nhị tử Dung An Thụy.

Dung Việt Trạch cùng Dư Lăng, một đứa là ngoại tôn tử (cháu ngoại) của Dư Thịnh, một cái là thân tôn tử (cháu nội), Dư Thịnh đều rất thích, cũng muốn muốn ngoại tôn tử cùng tôn tử có quan hệ tốt, thấy Dung Việt Trạch, liền gọi Dư Lăng trên lầu: “Dư Lăng mau xuống dưới nhìn xem, anh con đến này...”

Dư Lăng chạy xuống lầu liền nhìn thấy cái tôn tử đùa bỡn tình cảm của y, kia tôn tử còn một bộ dáng không có gì mà hướng y ngoắc, như gọi tiểu cầu: “Lăng Lăng mau tới đây a, anh mang quà đến cho em rồi đó.”

Không thể không nói, Dung Việt Trạch gen di truyền đặc biệt tốt, tuy rằng người không hoàn mỹ không tỳ vết, không thể tái tạo ra người hoàn mỹ thứ hai, nhưng là bộ dạng quả thật không tồi, cha mẹ đều là tuấn nam mỹ nữ. Đến lượt Dung Việt Trạch nơi này cũng là một cái tiểu shota phi thường đáng yêu, mặc tây trang còn mang theo một cái nơ nhỏ, da trắng cùng ánh mắt đen thui, ở bên kia cười khanh khách, kia cười một cái khiến vạn nhân thích.

Chính là cách Dung Việt Trạch rất xa, Dư Lăng liền không đi xuống, trốn sau lưng Dư Hải Thiên, kéo quần áo Dư Hải Thiên.

Thấy bộ dáng kia của y, Dung Việt Trạch bên kia đang cầm lễ vật nhú mào, hướng về Dư Lăng liền đi tới: “Lăng Lăng không nhớ anh à, anh là anh họ của em.”

Dư Lãng không đi, Dư Hải Thiên muốn biết Dư Lãng vì cái gì làm mình làm vậy, liền đem Dư Lãng ôm lấy, hỏi: “Lãng Lãng làm sao vậy?”

Dư Lãng không có dự định phải ủy khuất chính mình, y nếu không thích Dung Việt Trạch, liền không muốn miễn cưỡng chính mình làm bộ thích. Hơn nữa, y hoàn toàn có thể không cần làm bộ mình thích hắn, liền rõ ràng đem biểu hiện mình không thích lộ ra ngoài: “Ba ba, con không thích hắn.”

Còn thật trực tiếp, Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lãng, không có đem Dư Lãng buông đến, ôm Dư Lãng liền đứng lại.

Dư Lãng nói chuyện thanh âm không lớn không nhỏ, không để cho Dư Thịnh bên kia nghe thấy, chính là khiến cho người đang đi tới là Dung Việt Trạch nghe thấy được. Mà hắn nhăn chặt hơn, phỏng chừng là chưa bao giờ gặp người không thích hắn, lại còn là nói trắng ra không thích như vậy.

“Lãng Lãng quả này cho em.” Dung Việt Trạch tới gần Dư Lãng, từ từ ngồi xuống, đem lễ vật giao cho Dư Lãng, thấy Dư Lãng không có ý tứ muốn cầm lễ vật, lại hỏi: “Em không nhìn nhìn đi, đưa cho em là máy chơi game đâu.”

Dư Lãng ở bên cạnh nghe, y trước kia như thế nào không cảm thấy Dung Việt Trạch nói nhiều như vậy đâu, trước kia chính là nghiêm túc ít nói muốn chết đâu, nói, y không phải là chưa từng có hiểu biết qua về người này. Y cho rằng Dung Việt Trạch thương y, nhưng sự thật chứng minh, y ngay cả là Dung Việt Trạch đối y có tình cảm hay không, có bao nhiêu tình cảm cũng không thể xác định.

Dung Việt Trạch thấy Dư Lãng vẫn là không để ý tới hắn, lúc này mới xác định trước kia cái tiểu đệ của hắn này phi thường thích hắn. Không biết cái nguyên nhân gì cứ nhiên không thích hắn nữa, hắn cố gắng mà nghĩ nghĩ, không nghĩ ra được, liền hỏi Dư Lãng: “em vì cái gì không thích anh?”

Dư Lãng nghẹn nghẹn miệng, nhìn Dung Việt Trạch là một oa oa, y không muốn cùng Dung Việt Trạch tính sổ nợ, tim của hắn cũng đủ to, hắn còn muốn khiến y thích?

Dư Lãng nhắm khi Dung Việt Trạch đưa y máy chơi game cướp lấy sau đó ném sang, khi hắn bắt được quà đáp lễ là lễ vật của mình, y nói một câu: “Anh làm cái gì mà muốn em thích a, em dựa vào cái gì mà phải thích anh a!!”

Dư Lãng ngồi ở trên ghế sa lông cầm máy chơi game Dung Việt Trạch đưa chơi xếp hình, Dung Việt Trạch cẩn thận nhìn Dư Lãng liếc mắt một cái, nửa ngày, thực nghiêm túc cho ra kết luận: “Em... Quả thật không thích anh.”

25. Chương 25

Dư Lãng biểu hiện trắng ra là mình không thích, Dung Việt Trạch cũng không phải người tính tình tốt, bình thường đều là người hướng đến bên cạnh hắn, hắn không thói quen lấy tình cảm cuồng nhiệt dán móng lạnh, hiện tại càng là không có đối với Dư Lãng sinh ra cái tình cảm gì đặc biệt, người ta cũng không muốn còn vội vàng tìm ngược...

Dung Việt Trạch chỉ là có chút buồn bực, như thế nào em trai không thích hắn rồi đó, rõ ràng lần trước lúc nhìn thấy còn quấn hắn chơi đâu.

“Mụ mụ, Lãng Lãng như thế nào không thích con? con đắc tội em ấy sao?” Dung Việt Trạch lần đầu tiên đụng tới người chán ghét hắn, hay là hắn rất thích tiểu đệ đệ, vẫn là thực buồn rầu, liền đi tìm Dư Mẫn Thiên.

Dư Mẫn Thiên đem thái độ Dư Lãng đối nhĩ tử nhìn ở trong mắt, nàng xem nhĩ tử mất hứng, cũng từng lên lút đi tìm Dư Hải Thiên, muốn cho Dư Hải Thiên quản quản Dư Lãng, bằng không nhìn xem Dư Lãng là như thế nào mất hứng. Chính là, Dư Hải Thiên cái gì đều không có nói, nhưng là Dư Mẫn Thiên cũng từ trên mặt Dư Hải Thiên biết hắn không quá cao hứng, Dư Hải Thiên sủng Dư Lãng đâu.

Dư Thịnh ngược lại muốn cho cháu ngoại cùng cháu nội quan hệ hảo hảo, hai bên đều là con trai độc nhất không có huynh đệ, cái gọi là thân biểu đệ cũng là cái giúp đỡ a, một giọt máu đào hơn ao nước lã đâu. Chính là ông không có cách nào khác nói, Dư Lăng lại không có ghét Dung Việt Trạch, chính là nhìn thấy thời điểm Dung Việt Trạch, không có cười hăng hái như trước kia mà thôi, chính là ngẫu nhiên nở nụ cười, đó cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, cố tình Dung Việt Trạch quan sát rất tốt, cười giả cùng cười thực phân đến đặc biệt rõ ràng.

Cháu nội trong tâm liền không thích cháu ngoại, Dư Thịnh thần thông quảng đại cũng không thể chui vào bụng Dư Lăng đi, khiến cho Dư Lăng bắt đầu thật lòng thích Dung Việt Trạch a, cái này càng ép càng nháo lớn.

Con cháu đều có phúc con cháu đi, bọn họ làm mình làm mẩy, cũng là phương pháp tăng cường tình cảm, Dư Thịnh cũng không quản.

Dung Việt Trạch ở chỗ mẹ hắn không có được đáp án, loại tâm tình rối rắm này a, thẳng đến hắn vài năm sau, thấy Dư Lăng đều không có thay đổi.

Dung Việt Trạch cùng Dư Lăng là anh em bà con, bắt quá bởi vì Dung Việt Trạch không sinh hoạt ở T thị, bọn họ rất ít gặp mặt, chính là tại lễ mừng năm mới đi cấp Dư Thịnh chúc tết thời điểm đích xác đó mới gặp phải tại Dư gia đại trạch, bọn họ lần này không phải gặp mặt tại Dư gia đại trạch.

Dung Việt Trạch cách vài năm, lại đụng phải Dư Lăng, Dung Việt Trạch theo ba về tới T thị, chuyển trường, vừa lúc chuyển đến trong trường của Dư Lăng.

Dư Lăng so với Dung Việt Trạch nhỏ hơn ba tuổi, y đến trường sớm, bởi vì không thể chịu đựng được việc vô pháp câu thông bạn cùng lứa tuổi, hắn lại nhảy một bậc, thời điểm sơ trung, Dung Việt Trạch chuyển trường, hai người vừa lúc học cùng một lớp.

Trùng hợp bởi vì Dư Lăng bá đạo, y một người chiếm một cái bàn, thời điểm Dung Trạch lướt tới, vị trí là bên cạnh hắn trống không.

Dư Lăng nhìn Dung Việt Trạch vào cửa, liền bày ra một bộ biểu tình đụng tới đồ vật xui.

“Anh có thể ngồi ở đây sao?” Dung Việt Trạch ánh mắt đầu tiên thấy Dư Lăng liền nhận ra đến, Dư Lăng mặt mày đã hoàn toàn giãn ra mở ra, giữa khuôn mặt còn mang theo kiêu căng của hài đồng.

Dư Lăng xem xét Dung Việt Trạch không vừa mắt, nâng đầu liền cùng Dung Việt Trạch thương lượng: “Anh có thể không ngồi ở chỗ này được không?”

Dư Lăng như trước không thích Dung Việt Trạch.

Chính là Dư Lăng dù sao không phải có thể ý vào tuổi còn nhỏ, là có thể tỏ thái độ đến mức như thế ở tuổi này, tựa như Dư Hải Thiên đã từng nói cho y biết —— con đã muốn trưởng thành, ở trước mặt ba ba con có thể biểu hiện ra hi vọng hoàn toàn, chính là trước mặt người ở bên ngoài, con chính là trong lòng không thích kẻ đó, trừ phi con có thể xác định con vĩnh viễn đều không cần nhờ đến hắn, nếu không con sẽ phải đem suy nghĩ trong lòng con giấu đi.

Y cười cười liền đem vị trí bên cạnh chính mình nhường ra, chờ thời điểm tan học, y liền đi ra ngoài dọn đến bên cạnh Dung An Thụy.

Cô bạn nhỏ cùng Dư Lăng đổi vị trí rất cao hứng, cái người này ngồi cùng bàn không chỉ bộ dạng đẹp trai, nhìn qua tính tình cũng tốt hơn bạn cũ.

“Đại ca!” Tiểu cô nương tính tình không tốt khi trước ngồi cùng bàn Dung An Thụy đồng học, hắn cùng đường ca đánh một tiếng tiếp đón, chọc đến Dư Lăng gõ hắn một chút: “Uy tiểu nhị tử, người đứng núi này trông núi nọ a?”

Dung Việt Trạch đến hứng thú, một bên thu thập cái bàn của mình, vừa nói: “Anh không phải đều giải thích với em rồi sao, em như thế nào còn không thích anh a.”

Dư Lăng biết biết miệng, y có thể thích Dung Việt Trạch trừ khi làm quỷ đầu, y không khách khí liền hướng về phía Dung Việt Trạch nói: “Còn đòi người khác thích anh, anh cho là là nhân dân tệ chắc?”

Dư Lăng mặt ngoài giả vờ đến rất giống, cùng lúc y là cảm thấy cùng một đứa bé so đo là hạ giá mình, về phương diện khác y cảm thấy nam nhân ngoại tình liền ngoại tình đi, nếu là y vì nguyên nhân này liền đi so đo, kia không phải ra về mình để ý a, giống cái oán phụ so đo, vậy càng hạ giá, đương nhiên còn có một phần là nguyên nhân trọng yếu hơn. Dung Việt Trạch người này đi, trên thực tế không phải quá khỏe, Dư Lăng không thích bắt nạt kẻ yếu, nếu Dung Việt Trạch giống An Huệ Lan dường như, y khẳng định sẽ bắt nạt hẳn mà không hề có áp lực.

Bất quá Dư Lăng giả vờ cũng không quá giống, khó chịu chính là khó chịu, không thể tùy tâm sở dục, bản thân khiến cho Dư Lăng ghen ghét, thời điểm y về nhà nhìn đến Dư Hải Thiên, sắc mặt thực thối.

Kế tiếp, khiến sắc mặt Dư Lăng càng thối.

Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên như hình với bóng, ngay từ đầu là sợ Dư Hải Thiên làm ra tiểu đệ đệ, càng về sau, An Huệ Lan thi vào trường đại học thành tích như Dư Lăng sở liệu không có thi đậu T đại, liền đi nơi khác lên đại học, không có An Huệ Lan, y đi theo Dư Hải Thiên, sẽ không phải do nguyên nhân là như vậy.

Y tiếp tục đi theo Dư Hải Thiên, đại bộ phận nguyên nhân là cùng Dư Hải Thiên bồi dưỡng tình cảm phụ tử, đứa con bỏ tiền ra nuôi, cùng với đứa con lớn lên trong lòng bàn tay của mình, cũng không giống nhau.

Dư Lăng cố gắng làm cho mình trở thành đứa con duy nhất của Dư Hải Thiên, hai người bọn họ dùng chung một cái bát ăn cơm, trên cùng một cái giường mà ngủ say..., trước kia Dư Lăng còn có thể nhớ thương một chút bản năng nam tính của Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên là một nam nhân, vẫn là một cái nam nhân tính dục tràn đầy, không có đến mức một ngày không nữ nhân không vui, nhưng là y cũng tuyệt đối không thể có thể chịu được cô đơn một năm hoặc là nhiều năm. Nhưng là đã nhiều năm, An Huệ Lan không có ở nhà, Dư Lăng ban đêm cùng Dư Hải Thiên ngủ một cái giường, mũi cậu cũng không có ngửi thấy Dư Hải Thiên có mùi nữ nhân.

Dư Hải Thiên tiếp nhận công ty nên càng ngày càng bận, dục vọng liền phai nhạt, Dư Lăng đều cho rằng Dư Hải Thiên biến thành một cái Ninja rùa đầu.

Dư Lăng dinh dưỡng tốt lắm, mỗi ngày sáng trưa tối ba bữa cơm, nếu ngủ say hơi sớm một chút, còn có thể cùng Dư Hải Thiên hơn nữa một hồi ăn khuya, dì Vương vừa vui vẻ vừa làm canh bánh bao, Dư Lăng một năm bốn mùa đồ ăn không ngừng... Giờ mang đến hậu quả, không chỉ có là Dư Lăng bị ăn trong trắng lộ hồng, làn da bạch bạch nõn nõn, hoàn toàn không có cái này mụn nhọt tuổi thanh xuân, mà còn khiến Dư Lăng nhất định so với người cùng tuổi phát dục rất tốt. Đương nhiên, nếu cũng lần đầu tiên kia gì gì đến phán đoán lời nói, đời trước Dư Lăng so đời này phát dục tốt hơn.

Dư Lăng luôn luôn tại đề phòng tiểu đệ đệ Dư Hải Thiên khi nào thì liền nhịn không được, nam nhân đều có nửa người dưới đi, đây chính là không có đợi cho Dư Hải Thiên nhịn không được, bản thân y ngược lại chạy trước cả Dư Hải Thiên.

Có thể là do trong mơ nhìn thấy Dung Việt Trạch, Dư Lăng buổi tối là một mỹ thiếu niên thanh xuân khỏe mạnh phát dục bình thường hướng về phía trước—xuất tinh trong mơ.

Mộng tỉnh tại tuổi Dư Lăng cái này tuổi là thực bình thường, loại cảm giác này không phải Dư Lăng lần đầu tiên trải qua, tương phản, làm một cái nam nhân không tính là thân kinh bách chiến nhưng là đã có kinh nghiệm không tầm thường, đã từng là nam nhân, cái loại cảm giác này rất quen thuộc, nhưng là lần này lại không nói tới rất sung sướng, trước kia là chủ động tìm kiếm thích thú hưởng thụ, lần này càng như là núi lửa áp lực lâu lắm bùng nổ, lại còn là không hề chuẩn bị – bị động bùng nổ.

Dư Lăng chọn một cái thời cơ không quá thỏa đáng, bởi vì lúc ấy Dư Hải Thiên ngủ ở bên cạnh, mà Dư Hải Thiên làm một cái hảo ba ba, hẳn nghĩa bất dung từ vội giúp, ôm Dư Lăng đem y cọt tỉnh, hẳn bắt tay đưa tới trên vật nhỏ trong kho hạ của Dư Lăng.

“Ân...” Dư Lăng nhắm mắt lại, hơi hơi thở dốc rên rỉ, ôm cổ Dư Hải Thiên, dùng sức hướng trong ngực Dư Hải Thiên chui, cố gắng đụng vào phía trước.

Dư Hải Thiên gặp phải loại tình hình này có chút đau đầu, hẳn đều có chút quên nam hài đến tuổi này chắc chắn sẽ gặp tình huống như vậy.

Đứa nhỏ dùng sức muốn hướng trên người hắn cọ, Dư Hải Thiên đành phải đem thân mình vận vẹo của Dư Lăng chế trụ, sau đó bàn tay mò xuống phía dưới của Dư Lăng, bắt đầu đụng chạm vật nhỏ run rẩy kia, thời gian này chỉ thấy ánh mắt Dư Lăng đang nhắm đột nhiên chấn động, trong nháy mắt thân mình đột nhiên cứng ngắc, ánh mắt không có mở, lại chỉ thấy lông mi run run.

Dư Lăng vốn là chính là nửa ngủ nửa tỉnh, nếu thời điểm y không tỉnh táo, lẫn lộn hiện tại cùng trước kia, y nên sớm tỉnh, Dư Hải Thiên như vậy chẹn vào y, y đã thực sự tỉnh, bị dọa rồi còn bị tập kích đột ngột, phía dưới cũng có chút ử rữ, bất quá ngón tay Dư Hải Thiên linh hoạt, lại run rẩy khởi tinh thần, cái này Dư Lăng lại càng không dám mở mắt.

Dư Hải Thiên biết Dư Lăng tỉnh, hắn một tay động tác, một tay vuốt ve phía sau lưng Dư Lăng, chậm rãi trấn an: “... Đây không có gì a, con chính là trưởng thành, Lăng Lăng ngoan a, không cần sợ hãi!!”

Chân, Dư Lăng trắng nõn tại sàng đan thượng cọ cọ, ý đồ giảm bớt điện lưu xông lên đầu, nhỏ giọng cầu xin “Ba ba người đi ra ngoài được không?”

Dư Hải Thiên không hy vọng Dư Lăng lưu lại bóng ma về loại sự tình này, kỳ thật thời gian này, phương pháp tối thích hợp chính là hắn đi ra ngoài, để cho Dư Lăng không gian độc lập, chính là cố tình hắn không muốn đi ra ngoài, hắn thủ pháp thành thạo bắt đầu cao thấp bộ lộng vật nhỏ trong tay, ý đồ để cho Dư Lăng mau chóng phát tiết đi ra, một bên ôn nhu khuyên bảo: “Nào, ngoan, thả lỏng một chút, ba ba sẽ không dạy con chuyện này, con sẽ không sao đâu, để ba ba giúp, a...”

Nếu hiện tại Dư Lăng đầu óc là thanh tỉnh, y khẳng định sẽ phản bác phản bác Dư Hải Thiên, này y là lần đầu tiên, nhưng là trên mặt kinh nghiệm, y khẳng định so với Dư Hải Thiên còn mạnh hơn, ít nhất so với Dư Hải Thiên hiện tại mạnh hơn, bất đắc dĩ hiện tại Dư Lăng bị người ta nắm chắc nửa người dưới, chỉ có thể giống nam nhân nhất dạng, bất đắc dĩ ừ ừ hừ hừ hưởng thụ thủ hạ của Dư Hải Thiên.

Đối với loại sự tình đã xảy ra này, Dư Lăng chỉ có thể mắng một tiếng lão thiên gia, cái này gọi là chuyện gì a, lão thiên gia đem y đưa lại đây là trừng phạt Dư Hải Thiên đâu, vẫn là trừng phạt y, ít nhất trước kia y tại bên người Dư Hải Thiên cũng không có bị loại kinh hách này, đây không phải là kinh hách là cái gì a, ai có thể trong miệng lão hổ kia gì gì a, trong lòng Dư Lăng, Dư Hải Thiên so lão hổ càng kinh khủng hơn, chính là lão hổ ngủ gật, đó cũng là lão hổ, này rất tra tấn người.

Y run run rẩy rẩy tại Dư Hải Thiên trước ngực hơi hơi run run, từ đầu đến cuối, khẩn nhắm chặt hai mắt, đem đầu chôn ở trong ngực Dư Hải Thiên, làm bộ chuyện này không có phát sinh quá, dù sao mặc kệ Dư Hải Thiên tin hay không, tóm lại y tin, y đang ngủ, ngủ đến cùng heo giống nhau cái gì cũng không biết, cũng không biết là Dư Hải Thiên chiếm chính tiện nghi mình, vẫn là chính mình chiếm tiện nghi Dư Hải Thiên, dù sao mặc kệ là như vậy, loại tiện nghi này y cũng không muốn chiếm.

Dư Lăng kinh hồn táng đảm nửa ngày, tiểu đệ phía dưới rốt cục thư thái, run nhẹ nhẹ vài cái phun trong tay Dư Hải Thiên, y ngay cả động cũng không dám động, một lát sau, tay đang nắm lấy Dư Hải Thiên bị người nhẹ nhàng đặt sang một bên, vị trí bên cạnh trở nên nhẹ hơn, người nọ xuống giường mở đèn lên, giống như tiến phòng tắm cầm một khối khăn ấm, hắn cảm giác phía dưới một trận ấm áp, Dư Hải Thiên thay y rửa sạch một chút. Dư Lăng dùng sức nhắm mắt lại... Giả bộ ngủ.

26. Chương 26

Edit: Linh

Ngày hôm sau, Dư Lăng dậy có chút muộn, Dư Hải Thiên mỗi ngày thức dậy rất sớm, hắn biết muốn so với Dư Hải Thiên sớm hơn, khi Dư Hải Thiên không có mở mắt trước biến mất, kia có chút khó khăn, cho nên chỉ có thể chờ Dư Hải Thiên biến mất.

Dư Lăng ở sờ sờ vị trí bên cạnh, xác định không có người, mới dám mở to mắt.

Dư Hải Thiên rất hung dữ, y đều bội phục ngày hôm qua chính mình không có bị Dư Hải Thiên dọa cho đứng không nổi.

Nháy mắt mở to mắt, Dư Lăng vừa mới đứng lên mặc quần áo, cửa không tiếng động liền mở ra, Dư Lăng chỉ thấy Dư Hải Thiên từ trong phòng tắm đi ra, y chớp chớp đôi mắt, xác định là Dư Hải Thiên, y lại kêu rên một tiếng, bưng kín cái trán, lão đảo ngả lên trên giường: “Ba ba, người như thế nào còn chưa có đi đi làm a...”

Dư Lăng sớm biết rằng da mặt Dư Hải Thiên tương đối dày, nhưng là cũng thật không ngờ Dư Hải Thiên không mặt mũi không da đến loại trình độ này, chẳng lẽ hẳn cho rằng việc ngày hôm qua phát sinh, trong quan hệ phụ tử là bình thường, hẳn không có nửa điểm xấu hổ a, đều cho ông cơ hội, ông nha còn không thức thời tị đi ra ngoài a.

“Tĩnh.” Dư Hải Thiên cầm trong tay một khối khăn mặt dính nước ẩm, có chút nóng, thay Dư Lăng xoa xoa mặt.

Dư Hải Thiên làm động tác này, không tự nhiên khiến cho Dư Lăng nhớ tới khối khăn mặt đồng dạng ẩm áp đêm qua, sát tại hạ thân.mình.. Mặt của y một chút liền đỏ lên, thiếu chút nữa không có bị nước miếng chính mình sắc chết, bọc bọc chần, đem thân mình quang lỏa che lại, càng nhanh chóng đoạt lấy khăn mặt trong tay Dư Hải Thiên đến, thô lỗ tại trên mặt lau lau mấy cái: “Ba ba, người đi ra ngoài trước a, con còn phải mặc quần áo...”

Dư Hải Thiên ngồi trên giường không hề động, chính là cau mày nhìn Dư Lăng, đem quần Dư Lăng cùng quần lót đều đưa cho y: “giờ này đến trường trễ rồi, ba ba xin nghỉ cho con...”

Dư Lăng vừa rồi vẫn luôn nhìn trong góc phòng, ánh mắt dao động không có nhìn Dư Hải Thiên, hiện tại y đem y phục của mình cầm ở trong tay ngăn người, ngược lại con mắt nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba, người đi ra ngoài đi, ba ba ở chỗ này con không có cách nào khác mặc quần áo, con bên trong chần chính là đang khóa thân đó !!!”

Chẳng lẽ ông muốn nhìn tôi mặc quần áo a, Dư Lăng ánh mắt tròn tròn, bi phần nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba, ba ba đi ra ngoài đi.”

“Trước kia lộ mộng không phải đều tại trước mặt ba ba mặc quần áo, ba ba cũng không phải chưa thấy qua, như thế nào hiện tại không được?” Dư Hải Thiên chậm rãi cùng Dư Lăng giảng đạo lý, nói đạo lý.

Được rồi, là ta trước kia niên thiếu không biết, ta sai vẫn không được sao, Dư Lăng hướng về phía Dư Hải Thiên đứng lý hợp tình mà tuyên bố: “Đó là bởi vì trước kia con còn nhỏ, hiện tại con đã trưởng thành, từ hiện tại bắt đầu, thời điểm con lộ mộng là tuyệt đối sẽ không để cho ba ba nhìn, đây là riêng tư biết không! riêng tư a a a...”

Dư Lăng lời còn chưa nói hết, chần trên người đã bị Dư Hải Thiên đem cấp xốc đứng lên, người trơn đã bị Dư Hải Thiên ôm đến trong ngực, trên người Dư Hải Thiên có chút lạnh, chọc đến Dư Lăng hét lên một tiếng: “Ba ba!!!”

Dư Lăng có chút lạnh, trên người nổi da gà đều đi lên, y cố gắng mà tại trong ngực Dư Hải Thiên đập đập vài cái: “Ba ba người mau thả con ra, con lạnh, trong chốc lát sẽ khiến con bị cảm mất.”

Dư Hải Thiên cố tình ấn tay chân đưa nhỏ trong ngực, theo lý thuyết dù sao đứa nhỏ lớn, hiểu được then thừng, này cũng không tính là chuyện gì, chính là hẳn cũng không biết như thế này, hẳn chính là cảm thấy có chút tức giận, hẳn nuôi Dư Lăng từ khi là một cái tiểu hầu tử nuôi đến lớn, xúc cho y ăn cơm, thay y mặc quần áo, tắm rửa cho y, để cho y cười ở trên cổ chính mình chơi, chính là hiện tại y lại cùng chính mình xa cách, y dựa vào cái gì cùng chính mình xa cách a, dựa vào cái gì không để cho mình nhìn thân thể trần truồng của y a, này không có đạo lý a.

Dư Hải Thiên thực sinh khí, sắc mặt nhìn không tốt lắm, Dư Lăng nhìn thấy có chút không được tự nhiên, y nhìn bộ dáng Dư Hải Thiên cười đều nhìn thành thói quen, Dư Hải Thiên chợt biến đổi sắc mặt, y liền có chút không quá thích ứng, trong lòng có chút run lên, đồng thời trong lòng còn có một chút ủy khuất, hơn nữa càng ngày càng cảm thấy chính mình ủy khuất.

“Hắt xì...” Dư Lăng đánh một cái hắt xì, hít hít cái mũi, giống như nước chảy, ô, y bị Dư Hải Thiên đông lạnh bị cảm rồi.

Dư Lăng nổi giận, xem xét Dư Hải Thiên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn chiếm tiện nghi chính mình, bây giờ còn khi dễ mình, nhưng mình chịu lạnh, tên hỗn đản này a: “Ba ba, người không nói đạo lý.”

Dư Hải Thiên nhướn mày, dùng ngón tay đem nước mũi Dư Lăng chảy ra lau đi, ở trên giường lau một cái, ôm Dư Lăng lại không nói, chính là nhìn y.

Dư Lăng đang tại thừa dịp Dư Hải Thiên không chú ý, trộm dùng chân kẹp lấy chân hướng trên người mình kéo, lôi kéo một kéo đều nhanh qua qua đầu gối, y bị Dư Hải Thiên nhìn đến trong lòng mao mao, bỗng nhiên có chút khấn trương: “Chính là ba ba không nói đạo lý, con quá phận chỗ nào, con, con, con không phải là muốn cầu không gian độc lập sao, hiện tại ai còn không có chút riêng tư nào hết a...”

Càng nói, Dư Lăng lại càng cảm thấy mình là có lý, y đúng, sai chính là Dư Hải Thiên, đứa nhỏ giống y lớn như vậy, không nói hẳn là tự mình ngủ một phòng đi, có đứa nhỏ còn lợi hại một chút, không chừng còn muốn xin cha mẹ của hắn tiến trước khi vào cửa phòng hẳn gõ cửa đầu, yêu cầu này hợp tình, hợp lý, hợp pháp.

Dư Lăng căn bản liền quên, ngay từ đầu y là ăn vạ lại không muốn nháo đòi cùng Dư Hải Thiên ngủ một cái phòng, dù sao ai đều có sai, Dư Lăng bản thân là không có khả năng không sai, y hiện tại chỉ nghĩ, chính mình đã muốn đủ ủy khuất, lớn lên lớn như vậy ngay cả gian phòng của mình đều không có, hiện tại y chẳng qua yêu cầu thời điểm mình ở mặc quần áo, để cho Dư Hải Thiên tránh xa một chút, Dư Hải Thiên cũng không đáp ứng, không chỉ có đáp ứng, hẳn còn đặc biệt thiếu đạo đức đem mình đông lạnh đến bị cảm, hổ dữ còn không ăn thịt con đâu, này này này... Dư Hải Thiên cũng quá kỳ cục.

Dư Lăng bị phần xem xét Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên phải chịu nhận lỗi với y.

“Ba ba cũng không có riêng tư a?” Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lăng.

“A???” ánh mắt Dư Lăng có chút hồng, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Dư Hải Thiên, này Dư Hải Thiên nói đối không đối sắc.

“Con không phải hỏi ba ba, bây giờ còn có ai không có chút riêng tư nào sao.” Dư Hải Thiên đem chân lôi ra đến, quàng lên hai người bọn họ, một bên trả lời Dư Lăng: “Ba ba tại trước mặt con sẽ không có riêng tư.”

Dư Lăng vẫn là rất nghi hoặc, này cùng vấn đề thảo luận có liên quan sao, bọn họ hiện tại thảo luận là đề tài Dư Hải Thiên hẳn là cho y một chút không gian riêng tư đi, y nhắc nhở Dư Hải Thiên: “Ba ba người là nói chuyện kỳ lạ.”

Dư Lăng hướng trên người mình bực bực chần, Dư Hải Thiên trong chần kề bên y rất gần, y rất không thoải mái, liền đá đá Dư Hải Thiên, để cho Dư Hải Thiên đi ra ngoài.

“Đừng làm loạn! con không phải muốn cùng ba ba giảng đạo lý sao?” Dư Hải Thiên tại chần trong bắt lấy một chân Dư Lăng đá hẳn, đem áp đi xuống.

Được rồi, y còn thật muốn biết Dư Hải Thiên như thế nào đem đạo lý kéo đến bên hắn, rõ ràng chính là hẳn không có lý, hẳn còn có thể giảng ra được sao, Dư Lăng liếc mắt xem xét Dư Hải Thiên một cái, còn không quên trước đoạt lời nói: “Dù sao chính là ba ba người không nói đạo lý.”

Dư Hải Thiên tại móng Dư Lăng đánh một bàn tay, thanh âm ở trong phòng có vẻ phá lệ to: “Không cho ba ba xem thân thể con trần truồng, con cũng không phải chưa từng xem qua ba ba, như thế nào ba ba nhìn chán, liền không để cho ba ba xem con, con chừng nào thì gặp qua ba ba của con thực hiện vụ mua bán nào chịu lỗ chưa.”

Dư Hải Thiên nhìn thoáng qua Dư Lăng, tại trong mắt Dư Lăng xem ra, cái nhìn này thấy thế nào đều là trên cao nhìn xuống già mồm ắt lẽ phải, Dư Hải Thiên còn đặc biệt làm giận lại nói một câu: “Thế nào, đạo lý kia ba ba nói không tồi đi!!”

Đây là đạo lý Dư Hải Thiên a, thí, đây là nguy biện, Dư Lăng lại đá Dư Hải Thiên một cước: “ba ba, ba ba không nói đến đạo lý a, ba ba...”

Địch nhân tương đối cường đại, đánh lại đánh không lại, nói cũng đã nói, mắng cũng đã mắng, Dư Hải Thiên có quyền lợi không nói đạo lý, nắm tay không có cứng rắn như người ta, hết thấy đều là vô vọng, Dư Lăng chỉ phải ủy ủy khuất khuất từ chần trong đi ra, trống trơn tại trước mặt Dư Hải Thiên, bắt đầu mặc quần áo, ngày ấy không có cách nào khác qua.

Cảm thấy ngày không có cách nào khác quá Dư Lăng, quyết định không thể tại đây đi xuống, y bắt đầu phát dục, nam nhân phiền não là ắt không thể thiếu, dục vọng loại này có thể làm cho Dư Hải Thiên gặp phải một lần, sẽ có thể để hắn gặp phải lần thứ hai, hiện tại Dư Hải Thiên là nhìn thấy y như vậy, chính là Dư Hải Thiên làm một cái nam nhân bình thường, cũng khó tránh khỏi để cho y nhìn thấy tình trạng ấy của hắn.

Này này cái này... sao lại để cho y gặp phải Dư Hải Thiên làm cái gì gì đó, này tính sự tình gì a, y phi thường không thông.

Y không có khả năng lại cùng Dư Hải Thiên ngủ ở một phòng, trên cùng một cái giường, chính là vì tiểu đệ đệ, y cũng không có khả năng làm ra hy sinh như thế, nhiều đến vài lần y bị Dư Hải Thiên dọa sớm tiết, phải biết nam nhân phương diện này rất quý giá, cái mạng thứ hai của y a.

Dư Lăng cảm thấy chính là tiểu đệ đệ dù trọng yếu, cũng không khả năng so với mệnh mình quan trọng hơn.

Bất quá, Dư Lăng đứa nhỏ này vẫn là có chút lòng tham, nếu khiến y tại tiểu đệ đệ cùng cái mạng thứ hai của mình so sánh, y khẳng định sẽ chọn cái sau, bất quá, hiện tại không phải không ai bắt y hai chọn một mà thôi sao, vậy cá hay tay gấu đều là đồ bỏ, y đều muốn muốn.

Dư Lăng suy nghĩ đau khổ, còn muốn tìm được phương pháp vô cùng tiện lợi, thuốc tránh thai a.

Này thuốc tránh thai cho An Huệ Lan dùng một chút, chính là Dư Hải Thiên cùng An Huệ Lan dù như thế nào lẫn sàng đan, ngày cả cái trứng cô ta đều sinh không được a.

Thời điểm nghĩ đến phương pháp này, Dư Lăng thiếu chút nữa cho mình một bàn tay, mày cái đồ ngu xuẩn này, như thế nào không còn sớm chút nhớ tới a. Mày nếu có thể sớm một chút nhớ tới, về phần ta có thể chịu tội thời gian dài như vậy sao.

Dư Lăng hút hút cái mũi của mình, y cảm mạo còn chưa xong mà, đều do Dư Hải Thiên, lại nghĩ tới tiểu tử Dung An Thụy này thiếu đạo đức, mấy chục năm như một ngày giễu cợt chính mình lớn như vậy còn cùng Dư Hải Thiên ngủ một cái ổ chăn, tức giận liên sống lại.

Mấy ngày hôm trước y bị đông lạnh bị cảm, Dư Hải Thiên cho y nghỉ tới trưa giờ, Dung An Thụy gọi điện thoại đến an ủi, liên an ủi một câu, thời gian còn lại đều lưu trữ cười nhạo y, huyền thuyên nói nửa giờ, còn giễu cợt y không có cai sữa, lúc ấy Dư Lăng chính thương tâm lắm, không để ý tới hắn, liền đem điện thoại cúp xuống, hiện tại nhớ tới, Dư Lăng càng cảm thấy Dung An Thụy này thiếu đạo đức, vô cùng thiếu đạo đức, chính mình thiếu tình yêu liền nhận không ra tình cảm tương thân tương ái của phụ tử người ta.

Thành công đối với phần nợ của mình, chuyển dời đến trên người Dung An Thụy, Dư Lăng tâm tình thoải mái, hừ tiểu khúc không chớp mắt đi một cửa hàng thuốc tại T thị, đi mua cho An Huệ Lan thuốc tránh thai.

Dư Lăng đến một quầy thuốc rất nhỏ, bất quá cũng là nơi được cấp giấy phép đăng hoàng, tuy rằng thuốc là cho An Huệ Lan dùng, không cần rất chú ý, nếu có chút tác dụng phụ y cũng không để ý, nhưng là Dư Lăng cũng không muốn mua sản phẩm giả mạo, vạn nhất gian thương có lòng dạ hiểm độc, đem đường đậu mang làm thành thuốc tránh thai, hắn mua trở về, không thể không khóc.

Thuốc tránh thai có thuốc tránh thai sau, thuốc tránh thai trước đó, thuốc tránh thai dùng cho trường hợp khẩn cấp, thuốc tránh thai có tác dụng phụ..., Dư Lăng tại quầy thuốc còn được một phen kiến thức, nặng nhất chính là, cư nhiên còn có thuốc tránh thai dành cho nam, a a a... Dư Lăng thật sự là rất cao hứng, ca ngợi người phát minh loại thuốc này.

Dư Lăng làm hai tay chuẩn bị, mua cho An Huệ Lan mua một hộp, cũng mua cho Dư Hải Thiên một hộp, tuy rằng trực tiếp hạ được Dư Hải Thiên, là trực tiếp tuyệt tự, chính là dù sao này uống thuốc đối người

thân thể không phải không tốt, Dư Hải Thiên nuôi một hồi, không thể không có lương tâm a, thời điểm có thể cho An Huệ Lan kê đơn, vẫn là không cho Dư Hải Thiên uống thuốc đi.

Thời điểm mua thuốc, Dư Lăng cũng áp dụng khác nhau đối đãi, thuốc rẻ tiền mua cho An Huệ Lan, mua cho Dư Hải Thiên chính là loại quý nhất.

Dư Lăng đem thuốc để vào trong túi sách, đeo túi sách ra khỏi quầy thuốc.

Vào thời điểm này xe taxi vẫn là rất ít, cái chỗ này cũng không phải trung tâm chợ rất phồn hoa, Dư Lăng là từ cổng trường học đánh xe lại đây, cố ý tìm một quầy thuốc, y ra cửa mới phát hiện, ở trong này đi tìm không đến xe taxi, Dư Lăng đành phải một bên đi về phía trước tìm chỗ đợi, một bên nhìn xem có xe taxi hay không.

Mới vừa đi mấy phút đồng hồ, Dư Lăng còn không có tìm được một ít xe taxi hoạt động trong thời gian này, ngược lại nhìn thấy một cái với so xe taxi càng hiếm hơn, một tên khất cái mặc một cái áo bông nhìn không ra màu ngồi xổm ở góc tường.

Thấy khất cái thật ngạc nhiên a, lui về mười mấy năm về trước khăng định tầm thường, nhưng mười mấy năm sau này, đi đường gặp phải tên khất cái, cửa sắt trên mặt đất cũng bị khất cái kéo đòi tiền, kia càng là tầm thường, liền dễ khiếm được cái ăn, không ít người từ ăn mày trở thành giàu có đâu.

Chính là, hiện tại thấy khất cái còn thật rất ngạc nhiên, người hiện tại tuy nói là vật chất phong phú như người mười mấy năm sau, chính là Dư Lăng nhìn, hiện tại người tinh thần cũng không nhất dạng, so với về sau thì hơn vài phần kiên trì, nếu không phải thật sự không có cách nào, ai cũng sẽ không ở đường cái xin tiền người khác.

Dư Lăng lập tức liền dừng bước lại, y làm việc thiện a, y rất nguyện ý cấp người như thế tiền, đặc biệt cái này tên khất cái vẫn là một cái thiếu niên cùng mình không sai biệt lắm,, này tôn lão yêu ầu, chỉ cần người này không phải nam nhân cao lớn thô kệch, y đều rất vui lòng vươn tay, đưa nhỏ cùng lão nhân chính là lừa y còn có thể đem y lừa đến nào đi đâu, dù sao hiện tại cũng không có không chế đội hành khất, y cũng không cần lo lắng có chuyện xấu.

Dư Lăng để lại chính mình tiền ngồi xe, đem tiền trong tay đều nhét vào trong ngực tên khất cái, khó được y hôm nay làm việc thiện, có chuyện tốt, đã nghĩ người khác cũng cao hứng một phen: “Ai, nhanh chóng về nhà đi, đừng làm cho người ta trong chốc lát cướp của bạn mất.”

Dư Lăng nói xong nói, xoay người đã muốn đi.

Thời gian này, cái tên khất kia cái ngẩng đầu nhìn Dư Lăng liếc mắt một cái, hắn không có nhìn trong ngực của mình cụ thể có bao nhiêu tiền, chính là hắn nhìn đến có vài trương một trăm khối, hắn không thể lấy nhiều tiền như vậy, hắn vươn tay kéo Dư quần áo Lăng: “Cậu tên gì?”

Dư Lăng vui vẻ: “Cậu còn muốn về sau trả tớ a?”

Tên khất cái dừng một chút, còn thật gật gật đầu: “Không sai, nếu về sau có năng lực, tớ liền trả lại cậu tiền.”

“Thôi đi, tớ cũng không cần mấy trăm đồng tiền kia của cậu.” Dư Lăng muốn kéo ra tên khất cái tay.

Tên khất cái kiên trì không buông tay, gắt gao mà cầm lấy, sợ Dư Lăng trốn thoát: “Cậu nói cho tớ biết tên cậu...”

Dư Lăng rút nửa ngày đều không có rút ra được, trước kia y chỉ thấy quá không trả tiền kéo đòi tiền, hiện tại cư nhiên gặp phải một cái cho tiền còn không cho đi, cùng người lôi kéo nửa ngày, Dư Lăng rốt cục nổi giận, hắn trả cho tiền còn gây phiền toái đến đây a: “Uy, cậu buông tay a, bằng không cậu đem tiền trả tớ đi, a, nhanh lên buông tay, tớ phải về nhà đâu.”

“Tiền tớ không thể trả lại cậu, tớ cần dùng đến nó.” Trên thực tế đây là tên khất cái ngày đầu tiên đi xin ăn, hắn cũng không phải thật sự tên khất cái, Dư Lăng cho tiền số lượng không nhỏ, hắn tự nhiên nghĩ về sau đem tiền trả Dư Lăng, hắn chết cũng nhìn chăm chăm mặt Dư Lăng, xác định đem Dư Lăng ghi tạc trong lòng, mới buông tay bắt lấy Dư Lăng ra: “Dù sao tớ cũng nhớ kỹ cậu.”

Dư Lăng nhún vai, vỗ vỗ địa phương tên khát cái túm lấy, đều túm đến nhả rồi đó, về nhà để ánh mắt Dư Hải Thiên lợi hại phát hiện, y đi về phía trước đi vài bước, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay đầu lại, đối với tên khát cái hỏi: “Uy, cậu sẽ không phải họ Bạch đi, Bạch Thiêm Tài??”

27. Chương 27

Edit: Linh

Thiêm Tài là một cái tên thực thô thiển, trình độ thô thiển phỏng chừng gần bằng Dư Lăng. Về sau, mọi người không thích tên văn vẻ, thích thông tục dễ hiểu, kiến quân nha, đền nợ nước nha, ái quốc nha, kiến thiết nha... Đây đó là tại gia đình phần tử trí thức tương đối được hoan nghênh, dân chúng sẽ không có yêu thích cao như vậy, lý tưởng tương đối đơn giản, bọn họ thích nhiều tiền (Thiêm Tài).

Thiêm tài a, là một tên cát tường lại vui vẻ, tràn ngập khí tức quê cha đất tổ tốt đẹp hảo ngụ ý, ký thác nguyện vọng tốt đẹp, cùng tên chiêu đệ này không sai biệt lắm.

Đại khái tại hơn mười năm sau, thời điểm Dư Lăng chết, T thị chính là xuất hiện một người tên là Bạch Thiêm Tài, nhân vật phong vân, cùng Dư Lăng không sai biệt lắm đại, phỏng chừng cũng không có tiền như Dư Lăng, nhưng là Dư Lăng là bởi vì hần mà đầu thai, Bạch Thiêm Tài cũng là một kẻ y vào mình có thể lực, liên trung học đều không có tốt nghiệp, thời gian vài năm, dựa vào một tay một cước, thành ngàn nhân vật gia tài ngàn vạn.

Dư Lăng nhớ rõ hần, thuần túy chính là Dư Hải Thiên nói y một câu, lúc ấy y bởi vì một chút việc nhỏ, bị Dư Hải Thiên phạt quỳ nửa giờ, y quỳ trên mặt đất, Dư Hải Thiên ngồi trên ghế, một bên xử lý công vụ, một bên miệng còn không nhả rời, mang Bạch Thiêm Tài giáo dục y, Dư Hải Thiên nói Bạch Thiêm Tài, tại T thị khẳng định sẽ có địa vị nhỏ nhoi.

Sau đó, Dư Lăng cố ý tìm hiểu, y ấn tượng sâu nhất chính là cái tên Bạch Thiêm Tài này đầy thổ khí, đặc biệt sau khi Thiêm Tài phát tích sau, cũng không có sửa, người có chút thành tựu, ai không tìm cái cao tăng đổi cái tên có vận thể cường a, cố tình Bạch Thiêm Tài hần liền không sửa, liền đỉnh Bạch Thiêm Tài cái tên này thổ khí không thể tái thổ khí, sở dĩ không có sửa, là vì vậy tên là phụ thân lấy được cho hần.

Phụ thân mất sớm, mẫu thân hần có bệnh trường kỳ ốm đau tại giường, Bạch Thiêm Tài không chút nào cố kỵ nhắc tới, thời điểm hần thượng sơ trung, đã từng hướng người đòi tiền, vì mẫu thân hần chữa bệnh, sau khi phát tích, hướng rất nhiều người hoàn lại quá số tiền kia.

Chẳng lẽ cái Bạch Thiêm Tài này chính là cái Bạch Thiêm Tài kia a? A a a!!!

“Uy uy, cậu nói nhanh lên, cậu có phải là kẻ Bạch Thiêm Tài hay không a?” Dư Lăng cảm thấy hy vọng rất lớn, tuổi tương đương, hơn nữa T thị liền lớn như vậy mà thôi, đụng phải cũng không ngạc nhiên.

Dư Lăng tựa như nhặt được một cái bánh nhân thịt, ánh mắt sáng quắc nhìn cái này tên khát cái, vừa rồi y không có chú ý, này nhìn kỹ cảm thấy càng phát ra giống, hần chưa từng thấy qua Bạch Thiêm Tài, bằng diện mạo hần nhận không ra, nhưng là hần là không có tên khát cái nào, mặt tối như mực, cổ dưới lại sạch sẽ trắng nõn đi, để sát vào y cũng không có ngửi được sừ vị, ngược lại nghe thấy được một cỗ vị xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái, ai, Bạch Thiêm Tài, chú em tối hôm qua mới vừa tắm giặt sạch đi.

“Cậu, cậu, cậu nói cái gì đó, Bạch Thiêm Tài là ai a, tớ không biết...” Bạch Thiêm Tài có chút sợ, người này nếu đem chuyện hần giả làm ăn may ồn ào, để cho mọi người biết, mẹ hần khẳng định sẽ học mẫu, rơi vào trong trường học, trong trường học cũng sẽ đem hần đuổi học, Bạch Thiêm Tài đánh chết cũng không nhận.

Mô dạng Bạch Thiêm Tài này chợt dạ bị Dư Lăng xem ở trong mắt, lại càng xác định vị này thật là vị Bạch Thiêm Tài kia, này Thiêm Tài, quả nhiên chính là vị chủ nhân sẽ phát tài, hần có thủ đoạn, y có tài chính, hai người bọn họ thêm đứng lên chính là song kiếm hợp bích, tài nguyên cuộn cuộn.

Cổ Bạch Thiêm Tài thiếu chút nữa lui đến trong phá áo bông, đây chính là công cụ hấn ăn xin, cố ý tìm tới, rách nát đều lộ ra sợi bông đến đây, để cho Dư Lăng kéo, thiếu chút nữa lại xé ra một cái động đến.

“Cậu buông đi, tớ thật không phải là Bạch Thiêm Tài.” Bạch Thiêm Tài trong tay Dư Lăng cướp quần áo, thiếu chút nữa bị làm cho phát khóc, hấn thật sự không biết y a, nếu nhận thức y, thời điểm thấy y hấn đã bỏ chạy, nhà hấn ở tại phía đông, chính là sợ gặp phải nhận thức người, mới chạy phía tây tới.

“Cậu liền thừa nhận đi, cậu thừa nhận tớ cũng sẽ không làm gì cậu a.” Dư Lăng cầm lấy quần áo Bạch Thiêm Tài hướng dẫn từng bước: “Ai, cậu nói cho tớ biết, cậu học ở trường học nào, nhà ở nào a, chúng ta kết giao bằng hữu, a.”

Dư Lăng còn không dễ dàng tìm được một cái thần tài, cũng không thể khiến người chạy, hấn cũng không biết Bạch Thiêm Tài trụ ở chỗ nào, nếu như hấn chạy, hấn cũng thật không địa phương đi tìm.

Bạch Thiêm Tài vừa nghe Dư Lăng hỏi trường học hấn liền nóng nảy, người nọ là không phải muốn tìm trường hấn học đi a, còn hỏi nhà hấn, không phải là muốn hấn mấy trăm đồng tiền sao? Còn muốn tìm gia trưởng: “Mau buông tay, nếu cậu không buông tay tớ động thủ, a?”

Bạch Thiêm Tài thoát nhìn chính là một cái đệ tử đặc biệt tốt, Dư Lăng cũng không có đề phòng đối phương cùng chính mình động thủ, y cho rằng Bạch Thiêm Tài nói nói mà thôi, nhưng hấn quên con hổ nóng nảy còn cắn người đâu.

Chỉ nghe xuy nha một tiếng, áo bông trong tay bị xé rách, Dư Lăng bị Bạch Thiêm Tài đẩy, liền đẩy cái lảo đảo.

“Tê..., người hỗn đản a Bạch Thiêm Tài!!” Cũng không biết Bạch Thiêm Tài là cố ý vẫn là không có chính xác, hấn đẩy, trạc cầm Dư Lăng, Dư Lăng bị đụng vào răng, Dư Lăng chính là răng va vào nhau, lúc đó , môi bặm lại , y làm môi mình va vào nhau.

Dư Lăng dùng tay một sát, lau một tay máu: “Bạch Thiêm Tài cậu trở lại cho tớ!!”

Bạch Thiêm Tài đã sớm nhanh như chớp thoát ra thật xa đi, thấy Dư Lăng ở phía sau gọi, quay đầu lại một ít, thấy vết máu trên môi Dư Lăng, dừng một chút, so với hổ chạy càng nhanh

Dư Lăng thương không nặng, nhưng là địa phương bị thương không phải, bị thương chính là môi, vừa động liền đau, cố tình vẫn không thể bất động, y lại nhớ tới phía trước được điểm, nhìn xem có thể hay không cho hấn tìm điểm được a.

A đi trong Được điểm còn nhận thức y đâu, có thể không nhận thức sao, một học sinh trung học chạy tới mua thuốc tránh thai, còn mua một đồng giống như bán sỉ, nàng ấn tượng sâu lắng, không nghĩ tới, người này chân trước mới từ nơi này mua một đồng thuốc tránh thai, sau lưng miệng giống bị ai gặm một hơi dường như lại đi vào, đánh giá, a đi này trong khoảng thời gian ngắn là quên không được Dư Lăng.

A đi cảm thán một chút thói đời ngày sau, nhân tâm không cổ hủ, đứa nhỏ nhỏ như vậy đều bắt đầu làm loạn, sau, cấp Dư Lăng đề cử một chai thuốc tím, nhượng hấn mặt tại trên môi: “Xoa đi, tiêu độc, bằng không môi cháu khẳng định sẽ thủng.”

Dư Lăng thiếu chút nữa hộc máu, đây là cái gì phá đề nghị a, thuốc tím có thể hướng trên môi mặt sao này, chính là không có độc, y đỉnh một bờ môi tím có thể nhìn sao: “Ngài suy nghĩ đi, có có biện pháp khác không a?”

A đi biết thương thế kia không nặng, không cần phải xen vào, hai ba ngày cũng có thể hảo, nàng cảm thấy miệng vết thương lưu trữ mới hảo đâu, đứa nhỏ này đỉnh này phá môi về nhà, gia trưởng vừa thấy, không chuẩn còn có thể quần quần đứa nhỏ đâu này yêu sớm, hạ quyết tâm, a đi liền nói giỡn đạo: “Bằng không, lấy cho cháu cái băng dán?”

Dư Lăng che miệng môi đi trở về, còn chưa tới nhà, môi sưng liền cùng chân giò hun khói giống nhau, môi đây thêm một chút, sợ dọa người, tại ven đường trong, liền mua một cái khẩu trang đeo lên, quay đầu lại mới hơi yên tâm một chút.

Y ngồi ở trên xe bus liền cầu nguyện Dư Hải Thiên không có ở nhà, nếu Dư Hải Thiên không ở, y về nhà chui trong phòng đi, bịt kín chặn ngủ một giấc, môi khép lại rất nhanh, ngày mai thì tốt rồi đâu, chính là

không tốt, sưng nhỏ cũng thành to a. Đương nhiên, nếu Dư Hải Thiên có thể đi công tác một cái bốn năm ngày liền rất tốt.

Dư Lăng thiết tưởng rất đẹp, chính là còn không có vào cửa nhà đâu, y tại môn khẩu liền đụng phải Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên chính cầm cái chìa khóa ra mở cửa, sau khi nghe thấy đầu tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại, mở cửa liền đi vào: “Như thế nào hôm nay trở về trễ như thế? Đi đâu chơi?”

“Ai tê...” Dư Lăng mang theo khẩu trang, đang muốn nói chuyện, liền đụng phải môi, thanh âm tại trong cổ họng liền biến thành một tiếng hô đau, nửa đường làm cho Dư Hải Thiên chú ý, lại giống mèo bị cắt lưỡi, đem nói một nửa lời nói nuốt đi vào.

Dư Hải Thiên đang tại đem áo khoác cởi bắt tại giá áo, quay đầu lại liền thấy Dư Lăng cho tới bây giờ cũng không bính khẩu trang, đau đến mày đều nhăn lên tới, muốn che miệng lại ba, lại bộ dáng không dám động, khác thường rõ ràng như vậy, hắn không khỏi liền vươn tay đi trích khẩu trang của Dư Lăng: “Mặt con làm sao vậy? Bị đánh? Ai đánh con!!”

“Không, không có nha, không ai đánh con, con là sợ lạnh mặt...” Dư Lăng nhớ tới mình ở trên người Bạch Thiêm Tài ăn đau, liền nghiêng răng nghiêng lợi, phá đứa nhỏ này làm hại chính mình chịu bao nhiêu tội a, há miệng liền đau, chính là vì cái này, chẳng sợ Bạch Thiêm Tài chui như con chuột đi, y cũng phải đem Bạch Thiêm Tài cấp tìm ra.

Dư Lăng né tránh tay Dư Hải Thiên, y mới không cho Dư Hải Thiên nhìn đâu, miệng y hiện giờ sưng như miệng heo, quá dọa người, y chịu đau, nói ngắn gọn: “Ba ba con không ăn cơm, con đi trở về phòng ngủ.”

Nói xong, Dư Lăng sẽ hướng trong phòng chạy.

Dư Hải Thiên không tin Dư Lăng là lãnh mà đeo khẩu tra , mới dẫn theo khẩu trang, bằng không như thế nào đến trong phòng cũng không hái xuống a, hắn còn không có làm rõ ràng ai đánh Dư Lăng đâu, làm sao có thể nhượng Dư Lăng chạy trốn, vươn tay đem Dư Lăng kéo bên người đến đây, sẽ đem khẩu trang Dư Lăng kéo xuống: “Để ba ba nhìn xem.”

“từ từ, từ từ a...” Dư Lăng nhanh chóng đem khẩu trang cấp bưng kín, kiên quyết không thể để cho Dư Hải Thiên nhìn đến: “Cái này không thể cho ba ba xem!”

Dư Lăng cảm xúc quá kích động, khẩu trang bằng bó dùng sức quá lớn, đụng phải miệng vết thương thượng, đau Dư Lăng xoát một tiếng nước mắt đã đi xuống đến đây, cái này, Dư Lăng cũng không dám động, phá bình phá suất, đem khẩu trang xả xuống dưới ném trên mặt đất, nổi giận nói: “Tốt lắm, b aba muốn xem liền xem, muốn cười liền cười đi.”

Dư Hải Thiên không cười, hắn âm trầm nhất trương mặt, vươn tay nắm chặt cằm Dư Lăng nâng lên đến, nhìn kỹ đôi môi heo của Dư Lăng trong chốc lát: “Nói chuyện yêu đương ?” Đây rõ ràng chính là khiến người ta cần.

Từ trình độ nhất định nói đi lên, Dư Hải Thiên cũng không nghĩ sai, miệng Dư Lăng đúng là bị người cần, là chính mình cần, bất quá ai không có việc gì cần môi chính mình a, kia khẳng định chính là bị người khác cần.

Cái này tư thế nhượng Dư Lăng có chút không được tự nhiên, ăn chơi trác táng đùa giỡn phụ nữ đảng hoàng đều là dùng này tư thế, sai lệch nghiêng đầu nhưng không có né tránh, y vươn tay đi bài Dư Hải Thiên tay: “Ba ba người trước buông được không, không phải đại sự gì, ba ba buông tay, con với b aba giải thích a.”

“Không phải đại sự?” Dư Hải Thiên hơi hơi nheo lại mắt, ngữ khí mềm nhẹ, mang theo thanh âm trước mưa gió bão táp nổi lên: “Yêu sớm không phải đại sự, vậy con ngược lại nói cho ba ba biết, cái gì mới cũng coi là đại sự?”

Dư Lăng hồ nghi nhìn Dư Hải Thiên nhất dạng, mười bốn tuổi liền có bạn gái, còn làm nữ nhân to bụng, cư nhiên sẽ cho rằng yêu sớm là đại sự, chẳng lẽ là cái này kêu là làm chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn?

Dư Lăng có vô số chuyện này thực có thể phản bác Dư Hải Thiên, nhìn đến sắc mặt Dư Hải Thiên khó coi, y ngay cả một cái đều không có dám nói nói ra, còn có, vấn đề là y căn bản sẽ không có yêu sớm được không,

y ngược lại muốn tìm một bạn gái, nhưng y làm sao tìm được bạn gái a, tuổi còn nhỏ thì y ghét bỏ người ta tâm lý quá ngây thơ, hướng tỷ lệ duyên không thì không có hứng thú gì.

Sắc mặt Dư Hải Thiên bắt đầu tối, Dư Lãng nhanh chóng tỏ rõ lập lập trường: “Ba ba người hiểu lầm, miệng ta không phải khiến người găm đến.” Nói nói ra, nghe vào trong lỗ tai, Dư Lãng đã cảm thấy những lời này có chút không được tự nhiên, hần lập tức lại bổ sung một câu: “Là ta chính mình không cẩn thận đụng tới.”

Câu nói sau cùng giống như giấu đầu hở đuôi, mặt Dư Hải Thiên càng đen, hiển nhiên cảm thấy Dư Lãng nói dối: “Vậy con làm lại một lần cho ba ba xem, a.”

Dư Lãng nghẹn trệ, không có việc gì ai sẽ đem mình môi cấp cần thành một cái động a, nhưng cụ thể như thế nào biến thành, y lại không thể nói, y cũng không thể nói y đi được điểm mua thuốc tránh thai, thấy một người kiếp trước nhận thức, người kia hiểu lầm, liền đem y cấp đánh, nếu là dám nói xuất một chút, Dư Hải Thiên sẽ đem cái kia đánh người cấp tìm ra, đến lúc đó cái gì đều man không trệ, hần là thuận miệng tìm một người đánh ni, vẫn là thuận thể thừa nhận mình bị người găm một hơi?

Dư Lãng mở đường thoát lối lấy chủ ý bất định, Dư Hải Thiên còn tại chờ đáp án, giống như không được đến đáp án liền không bỏ qua đường như.

Một lát sau nì, Dư Hải Thiên vẫn là đã mở miệng: “Tốt lắm, con nói là con chính mình bính, kia ba ba coi như chính con bính đi, bất quá, con phải đáp ứng ba ba, hiện tại bắt đầu không thể yêu sớm, biết không?”

Dư Lãng là một người thực thích tự do, bản thân y không nguyện ý làm một sự kiện, là một chuyện, chính là nếu có người không cho y làm, thì phải là chuyện khác, hần không chuẩn bị yêu sớm, chính là trên đầu bị người bộ thượng một cái, y liền có điểm mất hứng, huống hồ Dư Hải Thiên cái này thượng bất chính, còn muốn yêu cầu y hạ không loạn, tưởng đảo mỹ sao?(không tốt đẹp)

Dư Lãng hàm nước mắt gật gật đầu, đáp ứng Dư Hải Thiên tìm bạn gái cần y một hơi chia tay, y oan uổng a, rất oan.

“Tốt lắm Lãng Lãng nghe lời, ba ba sẽ không hại con.” Dư Hải Thiên sờ sờ đầu Dư Lãng.

Mãi cho đến khi ăn cơm chiều thời điểm, Dư Lãng đều rầu rĩ không vui, Dư Hải Thiên sợ miệng thương tổn, chỉ nấu cho y một chén cháo hoa, cũng không có phóng muối, Dư Lãng uống nhẹ răng trợn mắt, uống một nửa, để lại thìa, không để ý tới Dư Hải Thiên bỏ chạy lên lầu.

Dư Hải Thiên không trông cậy vào Dư Lãng cao hứng, chỉ cần Dư Lãng nghe lời hần nói, loại hành vi ngẫu nhiên nghịch phản này, hần coi như để Dư Lãng tắt trút, trút giận so với sinh hờn đối tốt hơn.

Dư Hải Thiên đang muốn trong chốc lát lên lầu như thế nào hò hét Dư Lãng đâu, chợt nghe thấy thanh âm đập đập, Dư Lãng lên lầu tới một nửa, lại chạy về đến đây.

“Lãng Lãng?” Dư Hải Thiên nhìn Dư Lãng, đây là không sinh khí?

Dư Lãng còn chưa tới trên lầu, đã nghĩ đến túi sách, trong bao sách này nhưng phóng thuốc tránh thai y cấp An Huệ Lan cùng Dư Hải Thiên mua đâu, này vạn nhất nhượng Dư Hải Thiên nhìn đến, y liền càng giải thích không rõ ràng, không để ý mặt mũi, y nửa đường lại chạy về đến đây, thấy ánh mắt Dư Hải Thiên đích xác, y liền có chút không nhịn được, một cái bắt được túi sách chính mình, đi đến một nửa thang lầu, thấy Dư Hải Thiên còn nhìn, bên tai có chút hồng, ngoài mạnh trong yếu liền hướng Dư Hải Thiên đạo: “Nhìn cái gì a, con cho ba ba biết a, con còn đang tức giận đấy...”

Dư Hải Thiên thu thập xong cái bàn, liền đi lên lầu dỗ đứa nhỏ, mở ra cửa phòng, nguyên bản hần là hở ra trên giường nhưng trên giường không có thấy người, phòng tắm cũng không có, gối đầu cũng ít một cái.

Dư Lãng đang tại gian phòng của mình bó chần sinh hờn đối, cảm gà trống Dư Hải Thiên mua mình dùng sức trạc, khắp cổ gà trống, chợt nghe gà trống dùng sức đánh mình, giống như là nghe Dư Hải Thiên ngao ngao kêu to.

Gà trống mau không có điện, Dư Lãng khí tắt không sai biệt lắm, thời gian này, chợt nghe thấy cửa bị nhẹ gõ hai tiếng, Dư Hải Thiên ở bên ngoài nói: “Lãng Lãng, mở cửa cho ba ba.”

Dư Lăng nhếch miệng cười cười, cho ông không tôn trọng riêng tư của tôi, tôi giữ khóa cửa, xem ông làm thế nào không gõ cửa liền tiến vào.

Dư Hải Thiên lại gõ cửa vài cái lên cửa, lực đạo so với lần trước gõ cửa nặng đầu, nghe như Dư Hải Thiên mau nổi giận, Dư Lăng mới từ trên giường đứng lên, đứng ở cửa phòng, đem Dư Hải Thiên cản ở ngoài cửa: “Ba ba con muốn tự mình ngủ...”

Dư Lăng nghĩ đến thuốc tránh thai chiều này liền quyết định không cùng Dư Hải Thiên ngủ một phòng, y còn không có nghĩ tốt như thế nào cùng Dư Hải Thiên đưa lí do đâu, liền ra chuyện ngày hôm nay, vừa lúc để cho y biết thời biết thế, ‘Dối’ dọn khỏi Dư Hải Thiên phòng đi.

Dư Lăng dối nhìn Dư Hải Thiên, căng phòng tựa như con ếch con.

Dư Hải Thiên có chút đau đầu, hẳn không biết là không phải hẳn khi còn bé cũng khó làm như vậy, vẫn là phản nghịch kỳ của Dư Lăng đến, bất quá tiểu hài tử lòng tự trọng đều rất cường.

Dư Hải Thiên không muốn khiến Dư Lăng sinh khí thêm nữa, dù sao chính là nhượng Dư Lăng chính mình ở vài ngày mà thôi, nói không chừng ngày mai Dư Lăng không tức giận, y liền bàn lùi đến đây: “Tốt lắm, cho con tự mình ngủ, cao hứng đi?”

Dư Lăng cố gắng không chế khoe miệng chính mình: “Kia ba ba người trở về phòng đi, con muốn ngủ đâu.”

Dư Hải Thiên không có đi, ngược lại vào phòng Dư Lăng, phòng Dư Lăng thật lâu không có người ở, bất quá bởi vì An Huệ Lan tâm tư, phòng thu thập tốt lắm, mỗi ngày đêm chẵn đều sẽ có người phơi nắng quá, nơi nơi đều là sạch sẽ, không có lúc nào là đều vẫn có thể duy trì trạng thái cho người tùy thời vào ở.

Dư Hải Thiên không có lấy ra tạt xấu đến, Dư Lăng đã muốn nhảy đến trên giường, đắp chăn lên đánh một cái ngáp dài, Dư Lăng cố ý nhu nhu mắt, hướng về phía Dư Hải Thiên huy phát tay: “Ba ba con buồn ngủ.”

Dư Hải Thiên thay Dư Lăng kéo chăn, đem tóc Dư Lăng vén sang, tại cái trán y hôn một chút: “Lăng Lăng ngủ ngon.”

“Ba ba cũng ngủ ngon.” Dư Lăng cũng tại trên mặt Dư Hải Thiên hôn một cái.

28. Chương 28

Edit: Linh

Dư Lăng tính tình có chút trẻ con, bất quá cũng có một chút chỗ tốt, y nguôi giận theo kiểu tốc hành, buổi sáng tức giận, có lẽ buổi chiều thì tốt rồi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người chọc y sinh khí lời nói phải nhẹ nhàng, đến khi hết giận mới thôi. Người tạ tội, còn bị Dư Lăng ghi hận trong lòng, cũng chỉ có Dung Việt Trạch.

Dư Lăng là mấy chục năm như một chán ghét Dung Việt Trạch, tính tình rất lớn, khiến rất nhiều người đều buồn bực.

Bất quá, trong hầu hết tình huống tính tình Dư Lăng vẫn là tốt lắm, Dư đại thiếu gia sinh khí dọn ra khỏi gian phòng, muốn tự mình ngủ, Dư Hải Thiên cho rằng Dư Lăng chẳng qua là giận đối cả đêm, Dư Lăng hết giận sẽ trở về. Hẳn có thói quen ngủ cùng Dư Lăng, Dư Lăng chẳng phải thời điểm ngủ say có thói quen ôm một cái cánh tay hẳn sao, hẳn không quen, Dư Lăng cũng sẽ không quen.

Chính là hẳn không ngờ rằng Dư Lăng căn bản sẽ không có ý tứ này.

Dư Lăng không có quen, y đem gối ôm cho là Dư Hải Thiên mà ôm, vẫn là ngủ không ngon, vài ngày sau quãng mắt liền thâm đen, chính là vẫn là không có nghĩ đến chuyện quay trở về phòng, thành thói quen thì tốt rồi.

Đối với việc này, cao hứng nhất chính là An Huệ Lan, cô nàng trước kia sốt ruột Dư Lăng quần Dư Hải Thiên, hiện tại lại là càng gấp, mặc dù có Dư Lăng quần, Dư Hải Thiên mỗi ngày đứng giờ về nhà, làm việc và nghỉ ngơi quy luật căn bản là không có thời gian đi tìm nữ nhân khác, chính là Dư Hải Thiên càng không có cơ hội tìm cô, cô nàng không trông cậy vào Dư Hải Thiên coi trọng mình giống coi trọng Dư Lăng, nhưng là Dư Hải Thiên trình độ bảo bối Dư Lăng, đã có chút dọa đến cô, cô chưa từng có nghĩ đến Dư Hải Thiên sẽ thích đứa nhỏ như vậy, cô nàng cũng đánh giá thấp tình cảm của Dư Hải Thiên đối với đứa nhỏ một tay nuôi lớn, thế cho nên nước đổ khó hốt, có lẽ kết quả càng tốt cho người khác, mẹ con cô chia lìa đồ chính là vì cái gì a.

An Huệ Lan cắn răng, tràn đầy không cam lòng nhìn Dư Hải Thiên đối Dư Lăng càng ngày càng bảo bối, Dư Lăng đối nàng lại từ từ xa cách. Chồng không phải chồng, con không phải con, hơn nữa cô đã muốn tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, nói cách khác là đã sớm qua tuổi có thể kết hôn, Dư Hải Thiên lại vẫn là không có mở miệng nói muốn kết hôn.

Cha mẹ cô trước kia đã cảm thấy cô dọa người, nhưng là trước kia tốt xấu còn có thể nói tuổi không đủ, hiện tại càng là cảm thấy không mặt mũi gặp người, An Huệ Lan thừa nhận cha mẹ oán hận, cô không biết rõ tâm tư Dư Hải Thiên, cũng không dám thúc giục Dư Hải Thiên, sợ lộng xảo thành chuyện.

Ngày hôm qua nàng từ nhà mẹ trở về, chỉ thấy Dư Lăng cư nhiên ngủ gian phòng của mình, cơ hội này thật tốt, khiến Dư Hải Thiên cùng cô kết hôn, không phải biện pháp lần thứ hai mang thai rất tốt sao.

An Huệ Lan nhìn Dư Lăng ngược lại thuận mắt vài phần, nàng tốt nghiệp xong mở một nhà cửa hàng bán hoa, khi về nhà, cố ý cầm một bó Tulip xinh đẹp, tìm một cái bình hoa đặt tại phòng Dư Lăng.

Buổi tối Dư Lăng về nhà, nhìn thấy kia bình hoa, tại thấy An Huệ Lan thiếu chút nữa không cao hứng đến mức bay lên, đem Dư Lăng nghẹn khuất, thiếu chút nữa trong cơn tức giận lập tức bàn lùi quay về ở trong phòng Dư Hải Thiên.

Dư Lăng cầm chiếc đĩa chọc chọc trong bát cơm, nhìn An Huệ Lan cao hứng, đổ đến y đều ăn không trôi cơm, ánh mắt chuyển chuyển y liền muốn cho An Huệ Lan ngọt ngào: “Ba ba, con coi hôm nay mẹ rất cao hứng a!”

Dư Hải Thiên không có chú ý An Huệ Lan cao hứng hay mất hứng, hắn chỉ nhìn thấy Dư Lăng vừa vào cửa liền rất mất hứng, cơm này đều không có ăn được mấy miếng.

Dư Lăng cùng Dư Hải Thiên rất ít đi ăn ở ngoài, Dư Hải Thiên ngẫu nhiên xã giao mới ở bên ngoài ăn, địa phương Dư Lăng có thể ăn cơm càng là chỉ có quán cơm trường học, nếu không phải không có cách nào, Dư Lăng là sẽ không đi quán cơm ăn cái gì. Con còn nhỏ, Dư Hải Thiên sợ Dư Lăng đem dạ dày phá hỏng: “Quản gì chuyện cao hứng hay không, nhanh chóng ăn cơm!!”

An Huệ Lan ở một bên càng cao hứng, Dư Hải Thiên ngữ khí không nghiêm khắc, nhưng là là Dư Hải Thiên lần đầu tiên răn dạy Dư Lăng, nói chuyện thiên vị cô. Mấy năm nay An Huệ Lan bị xem nhẹ rất dễ dàng thỏa mãn, không chế khỏe miệng chính mình không cong lên, nói với Dư Hải Thiên: “Em giúp Lăng Lăng mua cái giường mới, giường kia của Lăng Lăng có chút cũ, cũng rất cứng. Em cố ý chọn một cái mềm mại hơn, ngày mai sẽ đưa đến đây. Lăng Lăng mau ăn cơm, a.” Câu nói sau cùng đúng là nói Dư Lăng, An Huệ Lan gấp một chiếc đĩa rau cần phóng trong bát Dư Lăng.

Dư Lăng chính là không quen nhìn An Huệ Lan có bộ dạng đắc ý, y đem rau cần trong bát của mình, đều lấy ra đến để vào trong bát Dư Hải Thiên: “Con hiện tại không muốn ăn cơm, buổi tối đói bụng để ba ba làm ăn khuya cho con.”

Khi An Huệ Lan rời đi T thị đi đọc đại học, trong nhà chỉ còn lại có Dư Hải Thiên cùng Dư Lăng, Dư Hải Thiên không thích trong phòng có người ngoài, chỉ muốn dì Vương lại đây nấu cơm, thời điểm Dư Lăng đang tuổi lớn, ngẫu nhiên buổi tối đói bụng liền kêu Dư Hải Thiên, chậm rãi Dư Hải Thiên có vài phần trù nghệ, phiền phức sẽ không làm, ăn sáng đơn giản, bát mì sợi vẫn là làm được.

“Được không a, ba ba?” Dư Lăng trưng cầu sự đồng ý của Dư Hải Thiên.

Dư Hải Thiên nở nụ cười, đây là lần đầu tiên khi bọn họ phân phòng ngủ Dư Lăng chủ động cùng hắn nói chuyện đầu, vẫn là cười nói, xem ra đứa nhỏ không tức giận, buổi tối hôm nay có thể dọn về đi.

“Buổi tối khi nào thì dói bụng, đánh thức ba ba, ba ba làm cho con.” Dư Hải Thiên lưu loát cầm lấy bát Dư Lãng, đem một nửa cơm Dư Lãng ăn thừa để vào trong bát của mình.

Dư Lãng khi còn bé là thường xuyên cùng Dư Hải Thiên ăn cơm trong cùng một cái bát, một cái quả táo cũng có thể người một miếng ta một miếng chia nhau ăn hết, Dư Lãng ăn thừa, liền cùng Dư Hải Thiên tự mình ăn thừa giống nhau, Dư Hải Thiên hoàn toàn không thèm để ý.

Dư Lãng không biết Dư Hải Thiên hiểu lắm, y hiện tại cao hừng, y ly khai bàn ăn, động tác so với An Huệ Lan vừa rồi càng nhẹ nhàng, giống như là một con én nhỏ nhẹ nhàng bay múa, phi nhanh tiến phòng bếp, đi giúp Dư Hải Thiên pha cà phê.

Dư Hải Thiên nhìn, cảm thấy Dư Lãng không được tự nhiên đã xong rồi, mấy ngày nay hần nghĩ nghĩ, Dư Lãng nghe lời, hần cùng Dư Lãng hảo hảo nói rõ, có lẽ Dư Lãng sẽ rất ngoan đáp ứng không yêu sớm, sợ dĩ làm mình làm mẩy, đại khái chính là bởi vì ngữ khí của hần có vấn đề, hần là do hần rất hung dữ. Có lẽ, hần có thể nói cho An Huệ Lan, đem cái giường định mua kia đẹp đi, Dư Lãng sẽ không yêu cầu một cái giường khác.

Dư Lãng đang ở trong bếp pha cà phê, pha cho Dư Hải Thiên một ly, cũng pha cho An Huệ Lan một ly.

Trong mỗi chén Cà phê trong đều phóng một viên thuốc tránh thai, Dư Lãng không nghĩ cho Dư Hải Thiên uống thuốc, chính là không có cách nào a, hần cũng không biết trong bọn họ ai sẽ không uống. An Huệ Lan cũng không thích uống cà phê, chính là uống, không có uống hết, khả năng cũng sẽ ảnh hưởng được hiệu. Vạn nhất xảy ra sự cố, y nhiều năm cố gắng sẽ bị phá hủy, đến lúc đó không rời nhà trốn đi cũng không được, y đành phải hai bút cùng vẽ, nhượng hai người bọn họ đều uống thuốc, nhiều phân bảo hiểm nhiều phân an toàn phải không? y coi như là vì kế hoạch hoá gia đình làm ra công hiến đi.

Sau đó, Dư Hải Thiên ăn cơm chiều vừa mới tiến thư phòng, Dư Lãng bưng cà phê liền đi vào, y để tới bên tay Dư Hải Thiên: “Ba ba người ném thử, uống được không? con lần đầu tiên pha cà phê đâu.”

Dư Lãng rất nhiều lần đầu tiên đều cho Dư Hải Thiên, nụ hôn lần đầu tiên, lần đầu tiên kia gì gì, một lần đầu giúp người khác giặt quần lót, nấu bát mì sợi đầu tiên cũng bị Dư Hải Thiên ăn, đương nhiên ở trên, đều là lần đầu tiên đời này, bất quá tuyệt đối, cả hai đời lần đầu tiên nấu cà phê đều là cho Dư Hải Thiên. Vì để cho Dư Hải Thiên uống chính là chén cà phê đầu tiên y nấu, y cũng chưa đưa cho An Huệ Lan, liền mang lại đây cho hần.

Dư Hải Thiên thích cà phê Brazil, hần thích vị cam khổ trong đó, hần chỉ uống nguyên vị cà phê, không thêm đường không thêm sữa. Dư Lãng trước kia cũng thích giúp Dư Hải Thiên pha cà phê, trước tám tuổi tại thời điểm không biết Dư Hải Thiên còn có vợ bé, y đặc biệt thích pha cà phê cho Dư Hải Thiên, đã từng có một ngày y giúp Dư Hải Thiên pha tốt lắm, trộm uống qua một hơi, kết quả đắng thiếu chút nữa đem mật nhổ ra, cái loại hương vị này khổ đến trong ruột, khiến Dư Lãng suốt đời khó quên, về sau, y không bao giờ uống cà phê.

Hiện tại, Dư Lãng ngược lại cảm tạ Dư Hải Thiên có thói quen uống cà phê, cà phê khổ như vậy, hần chính là đem một viên dược ma thành phần đổ vào bên trong, phỏng chừng cũng không có ai ném ra vị gì.

Dư Lãng nhìn Dư Hải Thiên đem cà phê bưng lên đến tiến đến miệng trước nhấp một cái miệng nhỏ, đứng ở trong miệng trong chốc lát ném ném hương vị sau, yết hầu lặn lộn vài cái, liền nuốt xuống.

Đây là lần đầu tiên Dư Lãng tính kể Dư Hải Thiên, tim của y đập có chút gia tốc, y giống như là thừa dịp lão hổ ngủ say nhổ răng cọp, lo lắng lão hổ ngay sau đó sẽ tỉnh lại tức giận ăn thịt người, thật cẩn thận hỏi: “Ba ba, uống ngon sao?”

Dư Hải Thiên nhìn Dư Lãng liếc mắt một cái, cúi đầu giống như không có ném ra hương vị, lại uống một hơi.

Có hay không ném xuất vị thuốc đông y ông nói một câu a, lo lắng đề phòng a, Dư Lãng có chút nóng nảy, nếu đổi lại là một người khác Dư Lãng khẳng định không có loại lo lắng này, có thể ở trong cà phê ném ra vị thuốc đông y, kia là đến một cái mũi cầu rồi, chính là Dư Hải Thiên liền khác, này Dư Hải Thiên đều nhanh thành tinh, có lẽ hần thật có thể ném đi ra.

“Ba ba, nói chuyện với người a, mau nói 1 lời đi, uống được không, uống không ngon thì không giúp người pha nữa.” Dư Lăng đều chuẩn bị tốt, nếu Dư Hải Thiên biểu hiện ra một chút bất bình thường, y lập tức liền đem này cà phê ném vào trong bồn cầu hủy thi diệt tích, về sau vẫn là bồi dưỡng An Huệ Lan uống cà phê đi.

Dư Hải Thiên bưng cà phê lại uống một hơi, mặc kệ cà phê hương vị thế nào, chỉ cần là Dư Lăng pha, hẳn khẳng định sẽ không mùi vị không tốt, hơn nữa hương vị quả thật không tồi, một chút cũng không giống như mới pha lần đầu. Thấy Dư Lăng nóng nảy, đều nhanh lại đây đoạt cà phê của hắn, hắn lấy cà phê trong tay Dư Lăng: “Hiện tại biết ba ba mấy ngày nay cảm thụ thế nào đi, rõ ràng cũng không tức giận, còn cố ý không nói cho ba ba, ba ba lo lắng nhiều a...”

Dư Lăng sững sốt, biểu cảm Dư Hải Thiên nghiêm túc khó chịu như vậy, là đùa giỡn y a: “Ba ba người đây là trả thù!!”

Này rất xấu rồi, cừu mới thêm hận cũ, hơn nữa hiện tại bị đùa giỡn, nghiến răng Dư Lăng ôm tay Dư Hải Thiên cánh liền cắn mạnh xuống, cắn trước còn không có quên đem tay áo Dư Hải Thiên kéo lên, cắn một cái dấu răng mới buông ra, không có thấy máu, Dư Lăng nhả ra đem tay áo Dư Hải Thiên lại bắt đến, giống như cái gì đều không có phát sinh nhìn Dư Hải Thiên: “Ba ba con đi ngủ a.”

Dư Lăng phát tay chuẩn bị chạy, bị Dư Hải Thiên bắt trở về, cả người bị ôm lại đây, Dư Hải Thiên nói: “Cắn một cái đã muốn chạy, ba ba cho con đi hả?”

Cái lão hỗn đản này một chút thiệt cũng không chịu ăn, y trước kia trưởng thành cái bộ dáng kia, hoàn toàn chính là giống hắn, hiện tại y cải tà quy chính, cái này lão hỗn đản còn câu dẫn y không giỏi học, tôn lão yêu cầu truyền thống là mỹ đức, làm ba ba hắn hắn là nên làm gương tốt, chẳng lẽ hắn không biết lấy lớn bắt nạt nhỏ là không tốt sao, để y lời một chút một chút, hắn cũng sẽ không thiếu khối thịt.

Dư Lăng tại đầu gối Dư Hải Thiên xoay xoay mông, cố hữu tìm lý do: “con còn pha một ly cà phê cho mẹ đâu, đặt phòng bếp, trong chốc lát nên đem đi.”

Cái này lý do tại Dư Hải Thiên nơi này không thông qua, hắn đem Dư Lăng vây ở chân cửa mình, không cho Dư Lăng chạy: “Lăng Lăng có phải hay không còn nghi ngờ ba ba a, con ngoan, ba ba là vì con hảo, con bây giờ còn nhỏ, yêu sớm đối với thân thể con không tốt, biết không, a?”

Dư Lăng nội tâm rơi lệ đầy mặt, Dư Hải Thiên có phải hay không là đầu gối a, hắn như thế nào liền không tin tưởng chính mình không yêu sớm đâu, bờ môi của y thật là mình đụng vào làm cho sưng, có vết xe đổ của An Huệ Lan, y dám yêu sớm sao, hiện tại nữ hài tử trưởng thành sớm khôn khéo a, vạn nhất y vận khí không tốt, gặp phải một con nhện tinh giống như An Huệ Lan vậy, thật là lấy một cái hổ-hãm hại, bắt y đem chôn.

Được rồi, nhìn như vậy, Dư Hải Thiên nơi này cũng không tiếp thu cái đáp án thứ hai, Dư Lăng cũng không để ý thừa nhận chính mình yêu sớm: “Tốt lắm, con biết ba ba là vì tốt cho con, con không tức giận, con cam đoan con tuyệt đối sẽ không yêu sớm.”

Dư Lăng biểu tình thành khẩn, hoàn toàn không có miễn cưỡng khiến Dư Hải Thiên vừa lòng, hắn buông Dư Lăng ra, vỗ vỗ mông Dư Lăng: “Ba ba còn có một chút việc, Lăng Lăng trước tiên đi ngủ đi, trong chốc lát ba ba trở về.”

Thốt ra lời này, Dư Lăng tưởng tượng liền nghe rõ, y vừa rồi muốn chạy, Dư Hải Thiên không cho, hiện tại Dư Hải Thiên nhượng y đi rồi, y ngược lại không vui lòng đi, chuyện này đều không có giải quyết đâu, y sao có thể đi đâu: “Con về phòng mình ngủ.”

“Con không phải không còn tức giận sao?” Dư Hải Thiên kinh ngạc.

“Ta là không tức giận, chính là con muốn tự mình ngủ.” Dư Lăng lại bỏ thêm một câu: “Về sau con đều phải tự mình ngủ. Con tức giận, cùng việc con tự mình ngủ ở một phòng không quan hệ, con đều lớn như vậy, nào có còn cùng ba ba cùng nhau ngủ a.”

Dư Lăng có chút kỳ quái y hiện tại mới làm rõ ràng nguyên nhân Dư Hải Thiên là nguyện ý cùng y đồng thời ngủ, y vẫn luôn tưởng là do y cầu Dư Hải Thiên đâu, Dư Hải Thiên là một đại nam nhân, khi còn bé còn chưa tính, hiện tại y đều lớn như vậy, ngủ cùng Dư Hải Thiên khẳng định sẽ không tiện, trước kia y

nháo, Dư Hải Thiên không có cách nào, hiện tại y đều chủ động còn cấp Dư Hải Thiên có cuộc sống riêng tư của hẳn, Dư Hải Thiên hẳn là cao hứng mới đúng.

Nguyên lai, Dư Hải Thiên là rất thích cùng y đồng thời ngủ a.

Bất quá, Dư Hải Thiên không cần sinh hoạt cá nhân, y lại muốn a.

Dư Lăng kiên trì chính mình ngủ một phòng, Dư Hải Thiên cũng hiểu được, đây không phải là đứa nhỏ không được tự nhiên nháo một hai ngày, mà là chuẩn bị nháo đi xuống, tính chất này liền không nhất dạng, trước kia Dư Hải Thiên có thể nhẫn nhịn, chờ Dư Lăng chính mình suy nghĩ cẩn thận, sau này Dư Hải Thiên liền không chuẩn bị nhịn.

Hắn đem Dư Lăng xách trở về phòng, đứa nhỏ này tuyệt đối không thể từ nhỏ liền dưỡng thành thói quen phá hư.

29. Chương 29

Edit & beta: Linh

Dư Lăng quán Dư Hải Thiên ngủ nhiều năm như vậy, khiến Dư Hải Thiên hoàn toàn mất đi bản tính sống về đêm. Có đôi khi lương tâm của y trôi dạt có chút suy nghĩ như vậy, y còn cảm thấy rất áy náy, nếu như hẳn trở thành một người cha vô lương tâm không quan tâm đến con, hẳn đã sớm đem y ném sang bên kia tường, đi ra bên ngoài.

Dư Lăng hoàn toàn không ngờ rằng Dư Hải Thiên cùng mình ngủ một trên giường không chỉ có không cảm thấy phiền toái mà ngược lại, hẳn còn rất hài lòng.

Dư Hải Thiên và Dư Lăng ở cùng một gian phòng ngủ, vượt quá dự đoán của Dư Lăng, rất kiên trì mặc kệ Dư Lăng buổi tối là ngủ tại trên chiếc giường nào, sáng sớm đứng lên mở mắt ra, tất nhiên là trên giường của Dư Hải Thiên, Dư Hải Thiên liền nằm bên cạnh y.

Y giữ khóa cửa, Dư Hải Thiên cầm cái chìa khóa đã ung dung mở cửa, lặp lại vài lần, Dư Lăng rốt cục buông tha. Nếu nam nhân trưởng thành như Dư Hải Thiên tinh lực tràn đầy đều không để ý đến sinh hoạt cá nhân, chẳng lẽ y nhỏ như thế này – lòng tơ còn chưa có dài còn để ý a.

Chờ Dư Hải Thiên nhịn không được, hẳn cầu y đi, y cũng không đi!!!

Mấy ngày sau Dư Lăng hết tức giận liền bằng lòng với số phận. Trẻ nhỏ là không có quyền tự chủ, y phản kháng không được Dư Hải Thiên cũng có chỗ tốt của phản kháng không được. An Huệ Lan thấy bọn họ lại ngủ cùng một phòng, chưa được vài ngày khoe miệng liền mọc một đồng nhiệt, trên mặt lại miễn cưỡng cười, Dư Lăng liền hết sức vui vẻ.

Thời điểm Dư Lăng trọng sinh tuổi còn nhỏ, y cũng không có rõ ràng là linh hồn chi phối đầu óc, hay là thân thể chi phối đầu óc. Có câu nói rất đúng, đầu óc tốt đến đâu cũng không bằng giấy trắng mực đen, y sợ thời gian lâu bản thân mình quên mất, liền đem sự kiện trọng đại đối với mình ghi lại, lúc không có việc gì liền xem xét vài lần.

Vừa mới vào học cấp 3, Dư Lăng liền có thể bắt tay vào làm những dự định của mình. Nói to tát một chút đó là, trước kia, chương ngại vật lớn nhất đời trước – thân nhân cùng kẻ thù của y chính là thời gian này tìm tới cửa. Y muốn nói không phải cô ả Thẩm Phỉ kia pháo hôi, mặc kệ trước kia hay là hiện tại, Thẩm Phỉ chưa bao giờ được y để vào mắt. Tuy nói quan hệ của y và Dư Hải Thiên chuyển biến xấu, nhưng thật sự là, chẳng sợ y cho vợ bé của Dư Hải Thiên uống thuốc sảy thai, nếu y muốn, y cùng Dư Hải Thiên vẫn là quan hệ cha con thân mật.

Nhiều nhất, Thẩm Phỉ bất quá là sợi chỉ nối giữa y và Dư Hải Thiên, y không muốn vượt qua cho nên sợi chỉ này tạo thành khoảng cách. Huống hồ Thẩm Phỉ đã sớm bị giải quyết. Y vạn phần xác định, không

riêng gì Thẩm Phỉ sinh cho y một thằng em trai so với y nhỏ hơn vài tuổi, trên thế giới này, Dư Hải Thiên còn cho y thêm vài thằng em nữa. Đương nhiên, tên khốn kiếp Dư Huy kia không được tính.

Dư Lăng mỗi lần nghĩ đến Dư Huy, đều hận không thể đem Dư Huy nhét trở lại thành cái thai trong bụng mẹ hắn.

Trong khoảng thời gian này, Dư Lăng hận không thể xuất ra kính lúp để xem Dư Hải Thiên, sợ hắn sáng sớm ra ngoài, buổi tối liền mang Dư Huy mang về nhà gọi y anh trai. Chính là đời trước ngày đó Dư Huy tìm tới cửa, y cũng không có thả lỏng cảnh giác. Dư Huy cũng không phải vật chết. Y cũng không tin hắn không muốn nhận tổ quy tông.

Dư Lăng mấy ngày nay đặc biệt ngoan, y hiện tại làm thêm một việc lúc nhàn rỗi, đó là giúp Dư Hải Thiên nấu cà phê. Đương nhiên, không cho thuốc tránh thai. Chỉ cần Dư Hải Thiên không cùng An Huệ Lan sinh thêm đứa nhỏ, y mới mặc kệ không thêm để ý đâu. Nếu Dư Hải Thiên ở bên ngoài sinh thêm đứa nữa, y còn rất vui lòng có thêm một đứa em, bằng không, về sau khẳng định Dư Huy được lợi.

Dư Lăng hiện tại theo dõi gần như lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào Dư Hải Thiên, thường thường liền gọi điện thoại cho hắn. Hỏi Dư Hải Thiên đang ở đâu. Bị Dung An Thụy cười nhạo chưa cai sữa y cũng không để ý. Thẳng đến khi Dư Hải Thiên đi công tác, cảm xúc của Dư Lăng mới bớt vài phần nôn nóng.

Dư Hải Thiên không ở nhà, Dư Lăng không muốn về nhà nhìn thấy An Huệ Lan. Đối với An Huệ Lan hắn có thể không thấy liền không thấy, Dư Hải Thiên vừa đi, y liền nghỉ ở trong ký túc xá của Dung An Thụy.

Dung An Thụy từ khi mới vào cấp 2 liền ở trọ trong trường. Mấy năm nay quan hệ của hắn cùng ba hắn ngược lại tốt lên khá nhiều. Chỉ có điều hắn vẫn là như trước chán ghét mẹ kế. Chiếm chỗ của mẹ đẻ mình thì đứa nhỏ nào cũng không thích, càng không nói đến người phụ nữ kia khi mẹ hắn còn sống cũng đã cùng ba hắn dính vào một chỗ. Mẹ hắn chết chưa đến một năm, người đàn bà đó liền danh chính ngôn thuận vào nhà. Dung An Thụy quyết định sẽ ghét ả cả đời.

Dung An Thụy tận sức đá mẹ kế hắn ra khỏi nhà, không thành công đá người ta đi hắn đành phải tự mình né. Hắn một người chiếm một phòng kí túc xá, một cái giường để không, vừa lúc tặng cho Dư Lăng.

Dư Lăng mang theo một cái ba lô liền vào ở, cũng không cần Dung An Thụy tới đón. Chờ đến lúc Dư Lăng gặp được Dung An Thụy, y đã bị dọa.

“Này, Tiểu nhị tử cậu đây là mò đến chỗ nào tìm một người gặm 1 cái hả?” Dung An Thụy nửa bên mặt như bị ai có cho một phát cào, giữa mặt bị rách một cái. Cũng không biết đường đi bệnh viện xử lí vết thương. Hắn lại còn xui xẻo bị cái tên thầy thuốc khám cho mình bôi thuốc tím, hình dáng thê thảm a, không nhìn kĩ còn tưởng rằng Dung An Thụy đột nhiên nổi khối bớt đâu.

Dư Lăng vây quanh Dung An Thụy dạo qua một vòng, cẩn thận thưởng thức thưởng thức bộ dáng xui xẻo của Dung An Thụy, vui vẻ: “Tớ nói sai rồi, vết thương này rõ ràng không phải bị người gặm, này nếu tìm người đến gặm, người nọ đến cắn có nhiều thêm một cái miệng a, cậu đây là tìm chó đến gặm đi?”

Vết thương này của Dung An Thụy, cùng việc bị người gặm cách xa vạn dặm. Nếu nói bị người cố tình cào, còn có thể hợp lí một chút, nhưng Dư Lăng cố tình nói đây là bị người đến gặm. Dung An Thụy bị người cào, nào có chuyện hắn bị người gặm, khiến cho Dư Lăng cười đã đời a.

Đương nhiên, không phải Dư Lăng không phúc hậu, y chỉ nhìn hươu bảo ngựa nói Dung An Thụy là bị người gặm đến là có nguyên nhân.

Mấy ngày hôm trước Dung An Thụy thấy Dư Lăng bị rách môi, một chút cũng không phúc hậu, chê cười y nửa ngày, hắn nói là nói như vậy: “Ai, Dư tiểu lang, cậu còn chối không phải do hôn. Cậu nói không chuyện gì lại đi yêu đương a, có phải hay không không coi trọng là bạn bè. Cậu đừng tức giận, tục ngữ nói đúng mà. Không có con bọ cánh cam nào không giống đồ sứ sống. Cậu như thế này a, biết mình có bao nhiêu trình độ. Chỉ có thể ăn một bát cơm liền ăn một bát cơm, nhìn người khác sống khá giả liền đỏ mắt. Cậu ăn ba bát được sao? Cứ như vậy mà chịu đựng đến chết đi!”

Đem Dư Lăng mắng nửa ngày, cuối cùng, còn rất là thần thần bí bí đưa cho Dư Lăng một cái đĩa CD. Dư Lăng về nhà mở ra vừa thấy, nha, bên trong là hai cái yêu tinh đánh nhau. (đang XXOO)

Dư Lăng còn nhớ rõ mối hận này đâu. Cái này gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười. Mấy ngày hôm trước Dung An Thụy cười nhạo y, hiện tại đến phiên y cười nhạo Dung An Thụy. Ít nhất y cũng không bị bôi thuốc tím nha.

Chắc chắn, mặt thuốc tím này, thật tốt a, y cần đến bớt chút thời gian đi cảm tạ thầy thuốc bôi thuốc tím cho Dung An Thụy, thật tài tình, so với đi bôi thuốc tím trên môi y có tiến bộ nhiều.

Dư Lăng đem túi xách buồng, ngồi ở trên giường, vắt chân bắt chéo thưởng thức Dung An Thụy đầu như đầu heo, một trận khoái nhạc a. Hai màu, một bên màu trắng một bên màu tím đầu heo đâu.

Dung An Thụy không để ý Dư Lăng, hắn còn bận cầm gương để nhìn mặt mình nha. Chỉ chốc lát sau liền đem gương ném đi. Đây, đây, đây ... Người ở trong gương là hắn sao? Không phải mà! Mặt trên tường một chút thôi sao? Miệng vết thương cũng chỉ có một chút như vậy. Nếu không phải sợ vết thương ở trên mặt, hắn ngay cả phòng y tế của trường cũng không thèm đi. Về phần bôi thuốc tím cho hắn, chẳng trách vừa rồi ở phòng y tế hắn muốn xem gương mà không ai đưa cho hắn, đường trở về kìa tức xá người nào nhìn mặt hắn về mặt cũng quái lạ.

Nghĩ đến chính mình đỉnh khuôn mặt này, ở trường học đi dạo nửa ngày, bị vô số người nhìn đến, Dung An Thụy hận a, hận không thể đảo ngược thời gian, hắn trước tiên sẽ tìm nước đem thuốc tím cấp tẩy đi xuống.

“Đây, thuốc này không thể rửa, không tốt.” Dư Lăng nhanh chóng ngăn cản, bị thương chính là trên mặt chứ không phải ở miệng. Miệng vết thương tuy nhỏ nhưng ai có thể cam đoan là sẽ không lưu lại sẹo nha. Dư Lăng là tin tưởng bác sĩ, bác sĩ bôi thuốc tím cho hắn, khẳng định thuốc này đối với vết thương có ích.

Đáng tiếc Dung An Thụy không linh tính, cầm gương tự soi mặt mình hết trái đến phải: “Tớ tìm bang gạc quấn lại cho đỡ xấu được không?”

Dư Lăng lắc đầu, lại lùi lại mấy bước cách Dung An Thụy xa một chút, lúc này Dung An Thụy cảm xúc cũng không được tốt lắm: “Cái này chỉ sợ cũng không được, bôi thuốc tím không được dùng băng gạc bọc lại.”

Dung An Thụy rất cục nổi giận, Dư tiểu lang cậu còn muốn xem trò cười đúng không, nên mỉm cười nói, nhìn một lần không đủ, còn muốn vài ngày a: “Đây, Dư tiểu lang cậu cũng quá thiếu đạo đức đi.”

“Cậu đây là suy nghĩ kiểu gì vậy hả, cậu nghĩ rằng tớ và cậu xấu xa như nhau chắc.” Dư Lăng lắc đầu, đối với tư tưởng xấu xa của Dung An Thụy phê bình một trận: “Tớ là muốn bôi còn cho cậu, vừa có thể tiêu độc lại không có màu. Suy nghĩ thật là tốt a, chính tớ đây cũng không hiểu sao mình lại tốt bụng, khoan hồng độ lượng đến như vậy mới nói cho cậu biết.”

Dư Lăng chê cười chán chê là được rồi, Dung An Thụy vác bộ mặt như vậy ra ngoài không tốt. Y đi đến phòng cứu thương mua một chai cồn i – ốt cộng thêm một chút bông băng.

Thời điểm đến phòng cứu thương, Dư Lăng còn cố ý hỏi bác sĩ, không thay cồn cho Dung An Thụy lưu lại một dấu vết như thế. Bác sĩ ở đây còn nhớ rõ Dung An Thụy, kỳ thật cũng không thể trách người ta cho hắn dùng thuốc tím. Là Dung An Thụy dùng mọi cách cường điệu với bác sĩ. Nhất định phải làm cho miệng vết thương nhanh khỏi.

Thuốc tím vừa có thể mau chóng làm cho miệng vết thương nhanh kết vảy, lại có thể giúp vết thương ở miệng nhanh khép lại hơn chính là màu sắc không được dễ nhìn lắm. Vết thương của Dung An Thụy chỉ cần rửa sạch miệng vết thương, tiêu độc liền lành, bác sĩ cũng không muốn cho hắn dùng thuốc tím. Nhưng Dung An Thụy vẫn luôn cường điệu, mặc kệ là dùng loại thuốc gì, lấy mục đích duy nhất là vết thương của hắn nhanh khỏi hắn. Bác sĩ bôi thuốc tím là đã qua sự đồng ý của hắn. Dung An Thụy nói đồng ý một cách thống khoái, bác sĩ mới dùng đến.

Thời điểm Dư Lăng đi qua, bác sĩ tại phòng cứu thương đối diện một bé gái yêu cầu băng bó miệng vết thương thành nơ con bướm còn đang tán thưởng Dung An Thụy đâu. Người này không yêu mặt mũi, chỉ theo đuổi thực dụng, thật sự là quá ít, bạn học nữ này, trò hắn là nên học tập bạn nam kia nhiều hơn.

Không nghĩ tới, đây là một hiểu lầm xinh đẹp, Dung An Thụy cảm bản sẽ không có chú ý thầy thuốc hướng trên mặt hắn bôi chính là gì.

Dư Lăng cầm bông băng dính còn i-ốt giúp Dung An Thụy rửa mặt xoa thuốc tím, như nhìn một kẻ ngốc mà nhìn hần: “Cậu không biết thuốc tím là cái gì a?”

“Này, cậu điểm nhẹ a!” Dung An Thụy bị Dư Lăng biến thành nhe răng trợn mắt, hần không phục: “Tớ đương nhiên biết thuốc tím là cái gì vậy, bác sĩ kia chỗ nào nói thuốc tím a, hần nói bôi cho tớ dung dịch thuốc tím, tớ nào biết đâu rằng dung dịch thuốc tím cũng kêu thuốc tím!!!”

Thuốc tím tên y học tên gọi là dung dịch thuốc tím, thầy thuốc nào biết đâu rằng Dung An Thụy không tri thức như vậy a. Chỉ biết là thuốc tím, không biết dung dịch thuốc tím. Lại nói tiếp, Dư Lăng gặp phải dì bán thuốc có thể nói là may mắn hơn Dung An Thụy gặp bác sĩ này nhiều, Người ta không lấy tên khoa học, miệng vết thương của hần cũng thắm hơn của y nhiều. Dư Lăng được an ủi, có người so với y càng xui xẻo là được rồi.

30. Chương 30

Edit & beta: Linh

Dư Lăng lau khô gương mặt đầy thuốc tím của Dung An Thụy, đương nhiên thuốc tím 1,2 phút là không có khả năng lau sạch đến không còn một mảnh. Trên mặt hần còn một chút màu tím, bất quá Dư Lăng hỏi qua bác sĩ, dấu vết thuốc tím sẽ chậm rãi nhạt dần. Y không lo lắng thuốc tím khiến mặt Dung An Thụy thay đổi màu sắc.

Chờ mặt Dung An Thụy sạch sẽ, Dư Lăng nhìn kỹ lại: “Đây là va vào đâu vậy? Có phải hay không đến tán con gái rượu nhà người ta gặp khó khăn?”

Dung An Thụy một tay gạt ngay lối suy nghĩ vớ vẩn của Dư Lăng, cái gì gọi là nhòm ngó con gái nhà người ta: “Tớ đây là hoạ từ xe mà ra.”

Dư Lăng cả kinh, y chính là vì tai nạn xe mà chết, tuy rằng lúc ấy chết rất thoải mái, không có cảm giác được cái gì. Nhưng là sau khi sống lại liền bị một di chứng. Y không dám lái xe. Hiện tại vừa nghe Dung An Thụy nói hần bị hoạ từ xe mà ra, tim gan liền run bần bật. Bất quá Dung An Thụy vẫn nguyên vẹn mà đứng trước mặt mình đâu, y mới yên lòng, liền nhìn thấy áo khoác đặt ở trên giường, mặt trên áo khoác có một mảng máu lớn.

“Đây là có chuyện gì?” Dư Lăng kéo áo khoác lại gần. Thật sự là một mảng máu lớn nha. Tâm của y lại bị kéo căng lên.

Dung An Thụy cho rằng Dư Lăng là lo lắng cho mình đâu, nhìn, hai người bọn họ thật sự là anh em chí cốt nha. Sợ Dư Lăng lo lắng dẫn đến việc không hay, liền lập tức trấn an nói: “Không phải máu của tớ, là của một người khác.”

Dư Lăng chỗ nào là lo lắng hần a, dùng ngón út so với miệng vết thương trên mặt Dung An Thụy một chút. Nếu có thể chảy ra nhiều máu như vậy mới là kỳ tích đâu. Hơn nữa, Dung An Thụy tiếc mạng như vậy, hai ba ngày có thể khỏi vết thương còn không muốn đi phòng cứu thương bôi thuốc tím. Nếu hần chảy nhiều máu như vậy, đã sớm bắt y mang theo lẵng hoa đi bệnh viện thăm hần.

Dư Lăng lo lắng chính là một người khác, người bị trực tiếp, trong đầu Dư Lăng liền có hai kết quả, không phải đem mình lộng bị thương, liền đem người khác cấp bị thương, là ai cũng chưa làm bị thương, kia kêu lên tai nạn xe cộ sao, máu không phải của Dung An Thụy, kia nhất định là người xui xẻo gặp phải Dung An Thụy kia, đâm nhau ra nhiều máu như vậy, nhất định là đâm đến nỗi xuất nội thương đi: “Cậu, cậu, cậu đụng phải người, cậu lái xe... Không đúng a, cậu cũng không có xe a, không phải là lái xe của ba đi, còn chưa có bằng lái đó?”

Dư Lăng lo lắng chính là người khác, người trực tiếp bị thương. Trong đầu Dư Lăng ngay lập tức có hai kết quả, không phải tự khiến mình bị thương thì chính là khiến người khác bị thương.

Đứa nhỏ nhỏ như vậy lại bắt chiếc người khác đi học lái xe. Hắn không gây ra tai nạn xe cộ thì ai gây ra đây. Chính mình tạo nghiệt thì chịu là xứng đáng, nhưng là người ta chọc ai nhạ ai mà tử tế đi đường không duyên không có cũng bị người đụng phải. Dư Lăng khiển trách nhìn Dung An Thụy, từ khi y bị lái xe vận tải không tuân thủ quy tắc giao thông đâm chết, y liền đặc biệt chán ghét người không tuân thủ quy tắc giao thông.

Bất quá, đứa nhỏ này làm ra tai nạn xe cộ, không có bị người thấy việc nghĩa hăng hái cấp đưa đi cục công an. Không phải là đem người đâm bị thương, thừa dịp không người phát hiện, liền lái cái xe gây chuyện mà chạy đi.

Dư Lăng càng nghĩ càng thoát tuyến, về mặt cảm động của Dung An Thụy hoàn toàn tan thành mây khói, hắn biết biết miệng: “Ta không lái xe.”

“A?” Dư Lăng về mặt nghi hoặc, không phải Dung An Thụy nói hắn gay ra tai nạn sao, chẳng lẽ Dung An Thụy không có đâm vào người ta, miệng vết thương của hắn là bị người đâm mà thành.

“Cậu bị người đụng phải?” Trời ạ, Dung An Thụy bị người đụng phải, cư nhiên không có gây sức

ép người lái xe xui xẻo kia, mà là tự mình xám xịt chạy đi phòng cứu thương trường học của bọn họ, Dung An Thụy cư nhiên phát triển phong cách như vậy, uống lộn thuốc đi.

“Không, là ta đụng phải người.” Dung An Thụy vẫn là có lương tâm, Dư Lăng về mặt nghi hoặc chờ đáp án, Dung An Thụy hồng hộc nửa ngày, cắn chặt răng: “Lão tử, lão tử đi xe đạp.”

Dư Lăng: “...”

Dư Lăng một lúc lâu không nói gì, y cầm lấy cái áo nhiễm tảng vết máu lớn giống như giết người, có thể cười xe đạp đem người đụng vào giống như lái xe ô tô đâm người, Dung An Thụy coi như là một thiên tài: “Ai, Tiểu nhị tử cậu đem người đâm thành như vậy, tốc độ xe ít nhất là 80 km đi.”

“Cậu nói cái gì đó!” Dung An Thụy then quá thành giận, đem kiện áo kia cướp lại vứt xuống giường.

Chờ thời điểm ăn cơm chiều, Dư Lăng mới biết được Dung An Thụy rốt cuộc là như thế nào gây ra tai nạn xe cộ.

Dung An Thụy cùng Dư Lăng trong nhà đều rất giàu có, nhưng là sinh hoạt đã cụ thể có phân hoá hai cực, Dư Lăng muốn một gối đầu, Dư Hải Thiên hạ một giây có thể tìm đến cho y, đổi thành Dung An Thụy, cầu ba hán nửa năm, gối đầu đều không có lấy được tới tay, cuối cùng vẫn là dựa vào Dư Lăng giúp một tay.

Dư Lăng là bị Dư Hải Thiên sủng lớn lên. Từ tiểu học bắt đầu sủng, Dư Hải Thiên tiếp đưa Dư Lăng đi học, vào thời điểm đó đón Dung An Thụy chính là lái xe nhà bọn họ. Cấp hai, thời điểm Dư Hải Thiên đi công ty, đeo Dư Lăng đi trường học, Dư Hải Thiên khi về nhà, sẽ đón Dư Lăng tiếp trở về, số lần Dư Lăng tự mình đi xe bus, hai tay đều có thể đếm hết lại đây.

So sánh với nhau, Dung An Thụy liền thảm. Hết cấp hai, đãi ngộ càng là thẳng tắp giảm xuống, trước kia cấp hai còn có lái xe đầu. Nhưng mà, mấy năm trước mẹ kế hắn sinh cho hắn một đứa em gái, Dung An Thụy lên cấp hai, em gái hắn vừa lúc đi nhà trẻ, lái xe mỗi ngày vội vàng chở mẹ kế với em gái hắn đi nhà trẻ đầu.

Hiện tại Dung An Thụy trọ ở trường, mỗi cuối tuần trở về một hai lần, hắn cũng lười dùng qua xe mẹ kế đã dùng. Dứt khoát liền mua một chiếc xe đạp leo núi, tự mình cưỡi chơi, thân thể ngược lại rắn chắc không ít, như vậy hắn so với Dư Lăng đều bỏ nhiều sức lực hơn, bình thường không ít lần dùng nắm tay uy hiếp Dư Lăng.

Vấn đề này là do Dung An Thụy thân thể rắn chắc, mọi người nói ngày đông lạnh, thời tiết lạnh như thế, mấy ngày hôm trước mới vừa hạ tuyết, tuyết đều không có tan đâu. Người nào không thành thành thật thật mà ngồi xe về nhà a, cũng không phải thiếu mấy đồng tiền kia, Dung An Thụy cố tình thể hiện, ý vào thân thể tốt, không sợ lạnh, thời điểm từ nhà trở về, chính mình cưỡi xe đạp trở về trường học.

Tốt, anh bạn thân thể rắn chắc, không sợ lạnh, thời tiết không làm khó được người. Nhưng thời tiết bắt người không được, không có nghĩa là lão thiên gia bắt người không được a.

Dung An Thụy xảy ra tai nạn xe cộ, thật đúng là lão thiên gia làm.

Dung An Thụy đắm ở trong ngày mùa đông lạnh lẽo cười xe đạp, tự nhiên là có thực lực không sợ lạnh. Tuy rằng tuyết không có tan hết, nhưng là bác quét tuyết chăm chỉ nha, đã sớm quét tuyết còn lại trên đường, kỹ thuật Dung An Thụy không tồi, lại chú ý tình hình giao thông, vóc dáng không có sai.

Hôm nay, chính là do Dung An Thụy xui xẻo, hần gặp phải kẹt xe, liền chọn một cái cái hẻm nhỏ đi. Hần không biết có chỗ nào thiếu đạo đức hay không trên đường hất nước, một tảng lớn a, nước đông lạnh thành băng, mặt trên còn có một tầng tuyết mỏng. Người đi ở mặt trên đều trơn trượt muốn ngã, huống chi là hai cái bánh xe đạp a.

Dung An Thụy cười xe đi đến trên mặt băng, oạch một tiếng, liền bay thật xa đi.

Đương nhiên, còn có một người so Dung An Thụy càng xui xẻo hơn, người kia cũng là cười xe, cùng Dung An Thụy đối diện nhau, Dung An Thụy bay ra, vừa lúc đánh vào trên người người kia, hai người một trước một sau “bính” một tiếng lao vào tường.

Cái kia thanh âm kia bính người kia phát ra tới, người kia không có chuẩn bị, trùng hợp đem ót mình cùng tường đến đây cái tiếp xúc thân mật, bính một tiếng a, Dung An Thụy đều nghe được đau răng.

Hai người đều gặp tai nạn, Dung An Thụy chính là trên mặt bị trầy da một chút, một bên khác đầu lại bị nứt, máu tươi văng khắp nơi. Thời điểm Dung An Thụy đem áo khoác cởi đi cho hần lau máu, tay đều trắng run run, hần biết người này chỉ do tai bay vạ gió, bị chính mình liên lụy, nhanh chóng mang người đi bệnh viện, làm thủ tục nằm viện, giao tiền đặt cọc thật dày, còn mua một gói to thực phẩm dinh dưỡng, ngay cả trên mặt mình bị thương cũng chưa lo lắng, xong xuôi trở về trường học.

Nghe xong việc này, Dư Lăng càng cảm thấy muốn tuân thủ giao thông quy tắc, này chính mình thể hiện đem mình giết chết đừng lo a, nhưng đừng liên lụy vô tội. Liền cái tên vô cùng xui xẻo kia chính là bị Dung An Thụy liên lụy, Dung An Thụy nếu ngồi xe đường hoàng, mà không phải ỷ vào có thể lại, đi cười xe đạp, có thể gây ra chuyện này sao.

Dư Lăng cảm thấy đáng thương cái người xui xẻo kia đồng thời cùng Dung An Thụy nói hai chữ: “Đáng đời!!”

Dung An Thụy lập tức liền đạp cho y một bàn tay: “Cút đi, có giỏi loại người như cậu đừng có mà ở chỗ tớ a...”

Mặc kệ Dư Lăng cảm thấy Dung An Thụy, xứng đáng như thế nào chỉ cần nghĩ đến giao tình bọn họ từ nhỏ đến lớn y còn muốn hầu hạ Dung An Thụy. Dung An Thụy thực sĩ diện, hần mặt mày hốc hác, trên mặt còn có một chút dấu vết thuốc tím, hần kiên quyết không ra khỏi cửa cho người nhòm ngó, hần giả chết ở trong phòng, Dư Lăng mỗi ngày ba bữa cơm mang đồ ăn đến cho hần.

Hưởng thụ đến loại phục vụ này của Dư Lăng, Dung An Thụy cũng không đuổi Dư Lăng cút đi, ngược lại hần cảm thấy Dư Lăng tới rất tốt, bằng không nào có người đi mua cơm cho hần a.

Bất quá, buổi tối, tới thời điểm Dư Lăng đem hần từ trên giường đá xuống, Dung An Thụy liền hận không thể đem Dư Lăng từ trong cửa sổ ném xuống dưới lầu đi.

“Cậu muốn làm gì vậy?” ai bị người buổi tối gọi tỉnh ngủ thì ngữ khí cũng sẽ không quá tốt, huống chi Dung An Thụy là bị người khác gọi dậy bằng phương thức không ôn nhu một chút nào – bị đá tỉnh. Dung An Thụy đối với Dư Lăng nghiêng răng nghiêng lợi.

Dư Lăng đem Dung An Thụy đánh thức là có nguyên nhân, đói bụng.

Dư Lăng ở nhà có thói quen...

Ăn khuya, này ăn khuya với y mà nói, như cơm bình thường, ăn khuya mới là bữa cơm cuối cùng trong một ngày của y đâu. Hiện tại, một bữa cơm cuối cùng không có, tương đương với đói bụng một hồi, có thể không đói sao. Y cũng không muốn quấy rầy Dung An Thụy. Y muốn tự mình tìm đồ ăn. Tự mình ở trong phòng tìm một vòng muốn tìm đồ ăn vặt nhưng lại chỉ thấy được nửa túi chân giò hun khói cùng với nửa gói mỳ ăn liền. Vừa nhìn, lại thấy đều đã quá hạn nửa tháng, y đói đến hoảng hốt ngủ không yên: “Tiểu nhị tử, người dậy tìm đồ ăn cho ta.”

Nghe đến cái đáp án này, Dung An Thụy thiếu chút nữa không có hộc máu, hần gãi gãi đầu của mình, một đầu toàn tóc càng giống gà: “Hơn nửa đêm tớ đi chỗ nào tìm đồ ăn cho cậu được, cậu trước tiên ngủ đi, ngủ liền không đói bụng.”

Dư Lăng khoan chân, vây quanh chần ngồi ở trên giường: “Tớ bị đói ngủ không yên, tớ phải ăn cái gì...”

Dung An Thụy thật muốn hộc máu, gặp qua yếu ớt, chưa thấy qua yếu ớt như vậy, đây là không phải nam nhân a, đói một hồi nhần nhần cũng không được. Dư Lăng có thể bị Dư Hải Thiên dưỡng lớn như vậy, Dư Hải Thiên thật không dễ dàng.

“Tớ thật sự là đói trước thiếu nợ cậu, để tớ gọi người giúp cậu.” Dung An Thụy biết Dư Lăng ngủ không được, khẳng định cũng sẽ không cho hần ngủ, hần tìm tìm điện thoại của mình, nói với Dư Lăng một câu.

Dung An Thụy gọi điện thoại cho Dung Việt Trạch, Dung Việt Trạch cũng trọ ở trường, ngủ ở cách vách Dung An Thụy.

Muốn nói Dung An Thụy nơi này không có đồ ăn vặt đó cũng là có nguyên nhân, Dung An Thụy cũng là một tiểu tử, thường thường buổi tối cũng sẽ đói, bắt quá hần đói bụng, liền đi tìm anh họ hần. Hần cho tới bây giờ cũng biết là anh họ nấu ăn không tệ lắm đâu. Đương nhiên, trong kí túc xá không có phòng bếp. Cậu vào việc một mình một phòng, Dung Việt Trạch liền nhập cư trái phép một cái lò điện tử. Khi nào đi ở kí túc xá đến liền nấu ăn, bình thường cũng chỉ có thể nấu bát mì ăn liền, sau lại đến mì sợi. Mấy ngày bọn họ còn mua bánh chèo đông lạnh để ở ban công. Đói bụng liền nấu ăn.

“Cậu muốn ăn cái gì, có thang viên, bánh chèo, còn có mì ăn liền?” Dung An Thụy kết nối được điện thoại liền hỏi Dư Lăng.

Dư Lăng thật không ngờ còn có thể ăn cơm, tuy rằng người nấu đồ vật y không quá thích, chính là thực vật là vô tội không phải sao.

“Ai, Dư tiểu lang, tớ biết cậu không thích anh họ, nhưng mà tớ cũng nói trước, cậu không thể ở sau lưng đâm một nhát dao, đem bếp điện mà chúng tớ giấu nói cho giáo viên nha.” Dung An Thụy thời điểm gọi điện thoại không nghĩ nhiều như vậy, hần là để điện thoại xuống mới nhớ tới Dư Lăng chán ghét Dung Việt Trạch bao nhiêu. Trường học sợ có hoạ hoạn, Mấy loại bếp điện hay đồ điện tử tương tự đều không cho dùng. Tìm giáo viên mật báo, loại việc thiếu đạo đức này Dư Lăng còn có thể làm thật.

“Đã bắt tay sẽ không ăn thịt người. Tớ đây vừa ăn đồ ăn của người này, qua đi liền đi nói với người khác. Hình tượng của tớ tệ vậy sao?” Dung An Thụy trịnh trọng nói không như vậy mới là lạ. Chọc cho Dư Lăng thiếu chút nữa cầm lấy gối đầu ném hần. Dung An Thụy người làm phản đi theo địch đi.

Đương nhiên, Dư Lăng là sẽ không thừa nhận mình là có tâm tư này, bắt quá. Y tưởng tượng đối với mình cũng không có chỗ tốt gì, chính là đi mật báo, trừ bỏ thương tổn được thanh danh chính mình, lại tổn thương không đến nửa sợi lông Dung Việt Trạch. Y liền đem suy nghĩ này buông xuống.

Chỉ chốc lát sau Dư Lăng chợt nghe thấy tiếng đập cửa, chính là tính tượng trưng gõ vài cái, Dung Việt Trạch bưng bánh chèo nóng hầm hập đẩy cửa liền vào, nhìn tại phân thượng bánh chèo, y vẫn là rất cao hứng đối với Dung Việt Trạch người cầm bánh chèo tới nói tiếng cảm ơn, nói xong liền vùi đầu bắt đầu ăn bánh chèo.

Dung Việt Trạch cũng không có đi, ngồi ở một bên, nhìn Dư Lăng đang cầm bát ăn khoan khoái: “Hai chúng ta đây là giải hòa đi?”

Dư Lăng vội vàng ăn bánh chèo, bớt thời giờ gật gật đầu, ăn vài cái, trong dạ dày có điểm đồ vật, không phải đói bụng như vậy, y mới đem miệng mở không đi ra: “Hai ta vốn là sẽ không có gì, là anh vẫn cảm thấy em không thích anh.”

Dư Lăng đã sớm nghĩ rộng ra mở, đặc tội y chính là cái Dung Việt Trạch phách chân kia (ngoại tình), cái người này cũng không có đặc tội y. Một cái biểu ca, một cái biểu đệ, xương cốt đánh gãy còn liền lại được đâu. Đừng nói y không bốn sự, chính là y có bản lĩnh, y còn có thể đem sự tình cái gì đều không có làm, dù thế nào Dung Việt Trạch a, gia gia của hần đầu tiên có thể đánh gãy hần chân.

Thân nhân không làm được lại không phải cừu nhân, y liền không lãng phí tình cảm của mình, hơn nữa Dung Việt Trạch rất được khâm phục, làm biểu ca ngược lại rất đủ tư cách.

Dung Việt Trạch nghe xong nguy biến của Dư Lăng có chút buồn cười, không ngờ trước kia đều là hần sai a. Dung An Thụy ngược lại rất cao hứng, đường ca này cùng anh em làm mình làm mẩy, đem hần như nhân bánh bích quy kẹp ở giữa, hần là trái cũng không phải phải cũng không xong. Dung Việt Trạch nói hần không có tình anh em, Dư Lăng nói hần không có tình nghĩa. Hiện tại tốt lắm, không uổng phí hần giết dây bắc cầu cho bọn họ.

Dư Lăng đem bánh chẻo ăn hết, cầm chén còn cấp Dung Việt Trạch, y đem Dung Việt Trạch thành biểu ca, mà bắt đầu sai sử Dung Việt Trạch: “Chúng ta ngày mai ăn tặc tương mặt (1), a.”

Ps: (1): thật xấu hổ. Mình tìm mãi mà không ra món này là món nào. Bạn nào biết góp ý mình nha. Mình sẽ sửa ngay.

31. Chương 31

Edit: Linh

Không đến vài ngày vết thương trên mặt Dung An Thụy đã tốt rồi, hần thì thống khoái rồi, chỉ có người bị hần đâm kia rất xui xẻo, bây giờ còn ở trong bệnh viện. Dung An Thụy là người phải chịu trách nhiệm, đến giờ vẫn rất là có trách nhiệm, mang người đến bệnh viện liên lưu lại số điện thoại cho bác sĩ. Khi tiền thuốc mà hần đưa tạm sắp hết, bác sĩ liền gọi điện thoại cho hần, người ta bị chấn động não, cần nằm viện quan sát vài ngày.

Dung An Thụy quyết định ngày mai lại xin phép thầy giáo, xé chiều đi bệnh viện nhìn xem, suy xét đến Dư Lăng hầu hạ hần nhiều ngày như vậy, đã nghĩ thuận đường giúp Dư Lăng mua cơm chiều mang về luôn, hỏi Dư Lăng ăn cái gì.

Khó được có thể sai sử Dung An Thụy, Dư Lăng ăn cơm ngoài đường đến phát ngán, y một chút cũng không khách khí liệt kê một vòng đồ ăn, cuối cùng, còn muốn ăn một xiên vịt nướng.

Dung An Thụy nhìn Dư Lăng ngồi ở trước bàn, cầm bút múa bút thành văn viết menu, da đầu run lên: “Nhiều như vậy, cậu ăn được sao?”

Liền này đó đồ ăn đủ Dư Lăng ăn ba bữa.

“Hôm nay ăn không hết mai ăn tiếp, hiện giờ trời lạnh, không hỏng được đồ ăn đâu. Đúng rồi, quên mất, mua cả cá nướng cho tớ nữa.” Dư Lăng mới mặc kệ mua như vậy có nhiều hay không đâu. Dung An Thụy ở vài ngày đều đem y đói đến phát gầy.

Dung An Thụy nhanh chóng đem đồ ăn Dư Lăng viết cầm lấy, liền chỉ mấy món này liền khiến cho hần mua mệ. Trong chốc lát nữa Dư Lăng lại có cái gì muốn ăn, vậy cả ngày mai hần cái gì cũng không cần làm, mua cho y ăn cũng đủ ăn rồi: “Cậu nghĩ đây là nhà cậu à, muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, cậu về nhà là được rồi.”

Nói thật là Dung An Thụy không hiểu tại sao Dư Lăng có nhà không ở, cứ nhiên chạy đến ký túc xá bon chen với hần làm gì. Ký túc xá dù thoải mái, cũng không thể nào bằng trong nhà a, trong nhà hần còn có mẹ kế, hần là mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng trong nhà Dư Lăng chính là mẹ đẻ hần: “Này, Dư tiểu lang, mẹ cậu rất cuộc đặc tội cậu như thế nào vậy? Đây chính là mẹ đẻ cậu đó...”

Dung An Thụy cùng Dư Lăng lớn lên từ bé, hai người bọn họ căn bản không có cái gì gọi là bí mật. Mà hai người cũng không phải là loại chim non hiền lành gì, đảo mắt nhìn đối phương một cái, liền biết người kia chuẩn bị phun cái ý nghĩ xấu xa gì. Hai người bọn họ hiểu biết lẫn nhau có thể nói là từ xương rồi.

Người bên ngoài nhìn Dư Lăng đối An Huệ Lan bắt quạ là không quá thân cận mà thôi, chính là Dung An Thụy đã sớm đã nhìn ra, Dư Lăng đối An Huệ Lan đâu chỉ là không thân cận a. Kia quả thật là cực kì

không thích, phỏng chừng so với thái độ của y với anh họ Dung Việt Trạch càng chán ghét hơn, dù sao thì Dung Việt Trạch chỉ cần một bát bánh cháo liền có thể mua được y. =))

Dung An Thụy không thể nào hiểu được, An Huệ Lan chính là mẹ đẻ của Dư Lăng, làm gì có chuyện mẹ và con để lại có hận thù lớn như vậy nha, sao Dư Lăng lại như vậy?

“Cậu thật là có phúc mà không biết hưởng.” Hắc chặc chặc hai tiếng, đứa nhỏ có mẹ thì được coi như bảo bối nha, không nghĩ tới có người còn xem mẹ đẻ như mẹ kế.

Ngữ khí kia của Dung An Thụy tràn ngập sự hâm mộ, Dư Lăng không thèm để ý đến hắc. Không có cách nào khác, y không có biện pháp giải thích cho hắc: “Tớ nói này, Tiểu nhị tử cậu là không chào đón tớ ở lại đây đúng không, không thích thì cứ việc nói thẳng, nha?”

Dư Lăng bưng thức ăn lên giường tiếp tục ăn, món tạc tương mặt này là Dung Việt Trạch mang tới. Là mang từ trong nhà đến tay y, thịt vụn cũng là từ nhà chuẩn bị tốt rồi mới mang đến trường học nấu. Cắt vài miếng rau là xong, làm không tồi, ăn ngon thật. Y cảm thấy như vậy, có Dung Việt Trạch là anh họ cũng không thiệt, bằng không nào có tạc tương mặt để ăn ạ.

Dư Lăng nằm ỳ ở trên giường, bưng một chén tạc tương mặt khò khè khò khè ăn, cũng không sợ đem ga giường làm dơ, dù sao ô uế cũng không cần y giặt, hơn nữa lại không phải giường của y, Dư Lăng là ngồi ở trên giường Dung An Thụy ăn đâu, y nửa điểm sẽ không để ý.

Dung An Thụy ngược lại để ý, bất quá hắc không có dám nói gì, hắc còn đang có việc muốn nhờ Dư Lăng đó, nên không có việc gì cần nhờ vả y, hắc cần gì phải tìm đồ ăn cho Dư Lăng ạ. Hắc đã sớm đem y đá từ trên giường xuống dưới ngay rồi. Dung An Thụy đi đến ngồi cạnh Dư Lăng: “Dư Tiểu lang, tớ có thể thương lượng với cậu chuyện này được không?”

Dư Lăng dịch người vào bên trong giường: “Tiểu nhị tử cậu có việc cứ nói, đừng ngồi gần quá, ảnh hưởng đến việc ăn uống của tớ đó.”

Dung An Thụy nghiêng rằng, cậu cho rằng tớ muốn ngồi gần cậu như vậy chắc, cách cậu gần như vậy, món ăn thì có mùi khó ngửi. Nếu không phải có việc cần nhờ, đừng nói là cho cậu ngồi trên giường của tớ ăn tạc tương mặt, ngay cả mang vào phòng cũng đừng có nghĩ nhé.

Dung An Thụy ở bên kia nghiêng rằng nghiêng lợi, Dư Lăng ăn xong tạc tương lau miệng, cầm chén đưa cho Dung An Thụy liền nằm ở trên giường: “Nói đi, chuyện gì ạ, cậu là muốn mượn tiền đi, một trăm hay là năm trăm, chính cậu tự đi lấy đi.”

Với loại đức hạnh này của Dung An Thụy, khi ân cần quá phận, Dư Lăng đã sớm nhìn ra. Mỗi lần hắc vay tiền đều như vậy, đương nhiên Dung An Thụy tiền tiêu vật đầy đủ không thiếu thốn, trừ bỏ một số khoản tiền không thể để cho ba hắc biết đến, hắc cũng không mượn Dư Lăng tiền quá vài lần.

Dung An Thụy ngoan ngoãn cầm chén để ở bên cạnh bàn, Dư Lăng sai sử hắc như vậy, hắc liền lập tức quyết định mượn y số tiền kia, coi như tiền phí dịch vụ hắc phục vụ y. Hắc sẽ không lo lắng nữa, vừa ngồi xuống vừa nói: “không phải là năm trăm.”

Dư Lăng vừa định hỏi cậu rốt cuộc mượn bao nhiêu ạ, Dung An Thụy nói câu tiếp theo thiếu chút nữa khiến y sặc chết: “Tớ mượn chính là năm nghìn.”

Người bị hắc đâm còn đang trong bệnh viện đó. Lần trước giao viện phí hắc liền nghèo rớt mòng tơi, chỉ để lại mấy trăm đồng tiền làm sinh hoạt phí. Ngày mai hắc còn muốn đi giao thêm tiền cho bệnh viện, còn có người bị hắc đụng phải làm người ta đen đủi, chung quy cũng cần đưa tiền bồi thường đi. Năm nghìn đồng coi như tương đối hợp lý, hắc không có tiền nhưng Dư Lăng có tiền ạ.

Dư Lăng từ trên giường ngồi xuống, sầm mặt nhìn Dung An Thụy hồi lâu, y đều không có nhìn ra bộ dạng Dung An Thụy chỗ nào tuần tú. Mà ở miệng liền mượn năm nghìn ạ, hắc coi tiền là gió to vù một cái là tới chắc, hắc một tháng tiền tiêu vật mới năm trăm đồng mà thôi.

Dư Lăng thu vào hàng tháng chia làm tiền tiêu vật cùng tiền kiếm được do lao động. Lao động kiếm được chính là tiền công y giúp Dư Hải Thiên giặt quần lót. Một cái quần lót năm trăm đồng, một tháng kiếm được một vạn năm. Xét thấy số lượng này quá mức lớn, mua thức ăn cả ba bữa cũng còn thừa, cho nên tiền

công giặt quần lót này Dư Hải Thiên không thèm bàn bạc một câu đã tự ý điều chỉnh. Không chỉ có thế, Dư Hải Thiên cảm thấy trẻ con có tiền liền hư hỏng, tiền giặt quần lót liền cứ như vậy bị tịch thu, tự mình quyết định giữ tiền hộ Dư Lãng. Mỗi tháng chỉ cho y năm trăm đồng tiền tiêu vặt, lại còn muốn Dư Lãng ghi rõ tiền tiêu đi đâu, vào mục đích gì. Không đủ có thể xin thêm, còn lại sẽ không đưa thêm, tháng sau lại cho năm trăm. Cho nên tiền của Dư Lãng cho tới bây giờ đều không có vượt quá năm trăm đâu.

Dư Lãng là cỡ nào gian nan mới ở dưới mắt Dư Hải Thiên tích trữ một tiểu kim khối a, mua thuốc tránh thai xong đã không còn tồn được mấy, hiện tại Dung An Thụy há mồm liền muốn năm nghìn!!!

Dư Lãng vẻ mặt nghiêm túc: “Tớ không có tiền.”

Dung An Thụy không vui, hần dễ dàng nhờ vả Dư Lãng như vậy sao, bọn họ giao tình sâu như vậy, không nên lạnh lùng vô tình như vậy a: “Rốt cuộc cậu cho vay hay không?”

“Cậu cũng không phải không biết, tớ thật sự không có tiền nha.” Dư Lãng trắng mắt liếc Dung An Thụy một cái. Tiền của y đều mang đi đầu tư cả rồi, để tiền trong tay y đều không nở, liền mang đổi thành nhà ở. Đều là nhà trệt, y chờ phá dỡ và dời đi nơi khác đầu. Lại dựa theo ấn tượng mua mấy cái cổ phiếu ổn ổn kiếm không tồi. Y ăn uống của Dư Hải Thiên, trong tay thật sự không có tiền.

“Ngược lại cậu ý, một tháng tiền tiêu vặt không ít, cậu như thế nào mà năm nghìn đồng cũng không lấy được a?” Dư Lãng xem thường nhìn Dung An Thụy, mi nói ba của mi không giống Dư Hải Thiên giống như là kiểm toán, mi sẽ không cần tự mình giấu tiền. Hiện tại cần dùng tiền lại không có đi, ngu ngốc a.

Dung An Thụy nổi giận: “Cậu còn dám nói, cậu nói tớ như thế nào liên năm nghìn khối đều không có a, nếu không phải cậu khuyến khích tớ ném vào một cái kênh rạch thối, tớ đến nổi năm nghìn khối đều lấy không được sao, a!!”

Dư Lãng mấy năm nay tận sức phát tài, tranh thủ vì chính mình sau này trưởng thành, không cần nhớ thương di sản của Dư Hải Thiên. Bất quá, trước kia y sống phóng túng, chỉ biết tiêu tiền, như thế nào kiếm tiền còn thật không biết, nhưng Dư Lãng dù không biết nhưng cũng có thưởng thức nha. Tỷ như cổ phiếu, không biết nào năm là thị trường chứng khoán tăng giá, nào năm là thị trường chứng khoán mất giá. Nhưng y biết bất kể thị trường chứng khoán tăng giá hay thị trường chứng khoán mất giá, cổ phiếu Vân Nam Được này, mua nhất định có thể kiếm tiền. Trừ bỏ việc đơn giản người người đều biết, còn lại một loại ngu ngốc đều kiếm tiền phương thức, ngu đến mấy cũng biết về sau giá phòng khẳng định cao gấp mấy lần hiện tại.

Nhà ở đáng giá, đất đai càng đáng giá, Dư Lãng khảo sát địa hình toàn thành phố, hàng so Tam gia, mới tại một cái có thể sau khẳng định một tiểu khu xa hoa, tìm được một hồ nước.

Đương nhiên dùng lời nói của Dung An Thụy đem thì phải là một kênh rạch thối, bản muốn chết. Bất quá, chính là này một kênh rạch, về sau nhất định có thể giá trị đồng tiền, hiện tại giá tiền rẻ như nhặt được, Dư Lãng cảm thấy có khả năng y sẽ ở thủy kênh rạch này ăn tiền cả đời. Dư Lãng ăn thịt, cũng không có quên lôi kéo Dung An Thụy ăn một miếng, gặm luôn không sai. Đến lúc tớ “già” không cho cậu chung một miếng, cậu sẽ uống gió tây bắc đi. Dựa trời dựa đất không bằng dựa vào chính mình. Y khuyên can mãi, Dung An Thụy mới không tình nguyện nghe y một phen.

Khui hết tiểu sổ tiết kiệm của Dung An Thụy, Dư Lãng lấy ra tiền sở hữu trong tay mình, còn tại chỗ Dư Hải Thiên ứng trước hai năm tiền giặt quần lót, mới đem kênh rạch này mua được.

Thời điểm cầm Chứng nhận trong tay, Dư Lãng thiếu chút nữa vui đến ngất xỉu đi, cầm giấy tờ ba ba ba liền hôn vài hớp.

Dư Lãng đắc ý nhất chính là mua một thối thủy kênh này, y quên mình vì người mang theo Dung An Thụy đồng thời phát tài. Nếu đổi thành người khác, y có thể đem bánh ngọt của chính mình phân ra một nửa sao? Chớ nói chi là về điểm tiền trình này của Dung An Thụy, nhiều nhất cũng chỉ có thể mua một góc thủy kênh rạch, y thiếu kia mấy đồng tiền kia sao? Vừa nghĩ tới thời điểm về sau chia tiền, tâm y đau đến gan đều đau, hiện nay nghe Dung An Thụy còn dám oán giận y, y cũng nổi giận: “Người hảo tâm lại trở thành lòng lang dạ thú a!!”

Dư Lãng suyễn khí xong sau, liền cho Dung An Thụy một đề nghị tốt: “Cậu nói với ba cậu là cậu cần dùng tiền a.” Cha nuôi con là chuyện thiên kinh nghĩa địa, Dung An Thụy đem người đâm đến nhập viện, số tiền

kia ba hấn nên xuất tiền túi, việc này cũng không phải không thể để cho ba biết hấn, không cần vay tiền mình.

Dung An Thụy đen mặt: “Ba của tớ đi công tác ...”

A, Dư Lăng hiểu được, ba Dung An Thụy đi công tác, chính là đáp ứng đem số tiền kia cho hấn, đem tiền giao cho Dung An Thụy trong tay nhất định là mẹ kế của hấn, Dung An Thụy sao có thể cầm tiền từ trong tay nữ nhân kia a, đây không phải là khiến hấn nợ người phụ nữ kia một món nợ sao.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta nhấn lại, có người nói ta như thế nào trong chốc lát nói Dư Hải Thiên là ba ba ruột của Dư Lăng, trong chốc lát lại nói không phải. Có phải hay không nên giải thích một chút:

Dư Lăng không phải con đẻ của Dư Hải Thiên, chính xác vô cùng, đây là điều không thể bàn cãi.

Về phần nói là ba ba đẻ, chỉ xuất hiện ở mười lăm chương đầu.

Nội dung cụ thể là: Không có ý tốt liền lập tức vứt bỏ một bên, Dư Lăng nói có tình hợp lý: “ không phải còn có câu con không phải sinh ra là có mà là dưỡng ra mà có sao? Dư Hải Thiên nuôi y lâu như vậy, cùng lắm thì khi y trưởng thành, đem Dư Hải Thiên như ba ba ruột hiếu kính vẫn không được sao?”

Đúng vậy, Dư Hải Thiên chính là ba ba ruột của y, Dư Lăng nhìn ba ba của mình, không có nửa điểm ý nghĩ không tốt, ngọt ngào nói: “Con đây giúp ba ba giặt quần lót, ba ba cho con tiền không?”

Dư Lăng cấp Dư Hải Thiên vươn tay đòi tiền, không phải một lần hai lần, khi đó Dư Hải Thiên là thân ba, đòi tiền đó là đúng lý hợp tình. Ba ba cho con tiền, đó là thiên kinh địa nghĩa, cấp thiếu cũng không nguyên ý. Hiện tại, Dư Lăng làm một phen củng cố tư tưởng cho mình, Dư Hải Thiên như là ba ruột của y, rất nhanh tìm đến trạng thái cùng Dư Hải Thiên đòi tiền, nói muốn rất là lưu loát.

Ta giải thích rõ ràng không a?

32. Chương 32

Edit: Linh

Tuy rằng Dư Lăng và Dung An Thụy có cùng hoàn cảnh, trong nhà cùng có một bà mẹ kế, nhưng rõ ràng là Dung An Thụy so với Dung Hà khác nhau. Ít nhất Dư Hải Thiên chưa bao giờ để cho Dư Lăng nhận tiền từ tay An Huệ Lan. Hấn sẽ để trong nhà một ít tiền mặt, để trong ngăn kéo phòng bọn họ. Dư Lăng chỉ cần bảo qua một tiếng là có thể lấy, đương nhiên phải là dùng trong những việc bình thường. Vì anh em không tiếc cả mạng sống tại đây nhiên nhiên được coi là bình thường nên Dư Lăng một bên về nhà lấy tiền giao cho Dung An Thụy một bên về kí túc xá gọi điện thoại cho cha y.

Có lẽ Dư Hải Thiên đang bận, một lát sau mới nghe điện thoại, Dư Lăng mấy ngày nay có chút bị cảm nhe, lúc nói chuyện giọng có chút rầu rĩ. Dư Hải Thiên vừa nghe, ở bên kia liền nhủ mảy: “Lăng Lăng, con bị cảm?”

Dư Lăng ở trong kí túc xá có chút không quen, hệ thống sưởi trong kí túc xá không được tốt lắm, có chút lạnh, đến buổi tối càng lạnh hơn. Dư Lăng đi tiểu đen vài lần liền bị đông lạnh đến nỗi cảm cúm. Y sợ bị Dư Hải Thiên bắt về ở trong nhà liền đẩy chủ đề về phía Dư Hải Thiên: “Con bị cảm là do ba ba đông lạnh, đến giờ vẫn luôn không tốt.”

Cái đề tài này có chút không liên quan, y vừa nói liền nhớ lại sự tình bị thôi ngày đó, y nhanh chóng thay đổi một cái đề tài khác. Báo cáo một chút chuyện Dung An Thụy muốn mượn năm nghìn đồng, thuận tiện cười nhạo Dung An Thụy một chút, coi như hấn bị xui xẻo: “Ba ba, ba khi nào thì trở về a?”

“Như thế nào, nhớ ba ba?” khoe miệng Dư Hải Thiên hiện lên một chút tươi cười, Bành Đào nhìn người ngồi ở trên ghế sa lông trở mình một cái xem thường, ngốc ba ba tiếp tục dùng thanh âm dụ dỗ trẻ em tiếp tục nói: “Ba ba tuần tới trở về, ba ba mua cho con quà đó.”

“A, vậy cũng có thể không kịp đợi, mẹ nói cuối tuần này muốn dẫn con đi ông ngoại, con muốn ba ba cùng đi, bất quá ba ba ngày thứ Hai trở về, có thể tới đón con về nhà.” Bên này Dư Lăng đã đến ký túc xá, Dung An Thụy đi bệnh viện, cửa ký túc xá đã bị khóa, y một bên vuốt cái chìa khóa, một bên gọi điện thoại.

“Làm sao vậy, Lăng Lăng?” Dư Hải Thiên đang suy nghĩ, hẳn có thể về trước hai ngày được không, đuổi kịp thời gian Dư Lăng đi cùng An Huệ Lan. Hắn thực sự cảm thấy lo lắng, Dư Lăng đi An Cư một mình. Không phải hắn lo xương mà là không cần nghĩ cũng biết An Cư sẽ nói cái gì. Mấy người đó là muốn giục hắn. Tuy là điều này đã muốn nghe quen, nhưng là hắn không muốn Dư Lăng tiếp xúc với những thứ như thế này. Chợt nghe bên kia “bính” một tiếng.

Dư Lăng tìm nửa ngày không tìm được chìa khóa, dùng sức đá cửa một cái, vẻ mặt đáng thương nói với Dư Hải Thiên: “Ba ba, con ném mất cái chìa khóa rồi, hiện tại không vào ký túc xá được. Không nói chuyện với ba ba nữa, nha, con đi tìm người đây.”

Hàng hiên bên này bị một trận gió lùa, Dư Lăng hắt xì một cái. Hiện tại từ đáy lòng y cảm thấy may mắn đã nhận một ông anh họ, hơn nữa anh họ còn đang ở cách vách.

Dung Việt Trạch nghe thấy tiếng đập cửa, thấy Dư Lăng đứng ở cửa ra vào rất kinh ngạc, hắn cũng không trông cậy vào việc khi bọn họ giải hòa rồi Dư Lăng liền thích hắn, Dư Lăng trừ thời điểm ăn đồ ăn của hắn, tươi cười chân thành, thời điểm khác còn không thêm đi tìm hắn đâu. =))

Dư Lăng có chút lạnh, thấy cửa mở ra, cũng không khách khí, không cùng Dung Việt Trạch nói nhiều liền tiến vào trong phòng. Trong phòng thấy được rõ ràng nhất chính là chiếc giường đôi ở giữa, mà không phải trang bị tiêu chuẩn trường học cung cấp cho ký túc xá —— hai chiếc giường đơn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Dư Lăng vào nhà liền vẫn luôn ngẩn người, Dung Việt Trạch rót một chén nước cho Dư Lăng, lại đưa cho Dư Lăng một quả táo. Không biết tại sao mà hắn lại cảm thấy Dư Lăng thích ăn táo.

Dư Lăng nhận lấy quả táo chia thành hai nửa rồi đưa một nửa cho Dung Việt Trạch: “Em ném mất chìa khóa ký túc xá, Tiểu nhị tử ngày mai mới sẽ trở về đâu nên em muốn tại nơi này tá túc một đêm.”

Hắn đã nói rồi mà, Dư Lăng làm sao lại có chuyện không có việc gì tự đến tìm hắn chơi đâu. Dư Lăng không coi hắn là bạn, lại một bên coi hắn như bạn thân mà nhờ vả. Dung Việt Trạch trước kia còn cảm thấy người em họ này yếu ớt lại quái đản, giờ ngược lại có một chút ăn không tiêu. Người bình thường nào có da mặt dày như vậy a. Dung Việt Trạch hiểu rõ tình huống gật gật đầu, chỉ về phía giường: “Chăn gối đều là của hai người, em ngủ ở đây rất tiện.”

Dư Lăng đem Dung Việt Trạch nhìn từ đầu đến chân, lại từ đầu giường nhìn xuống cuối giường, sắc mặt có chút cổ quái: “Em đây sẽ không quấy rầy anh đi? Anh xem phòng ở này có đôi có cặp, ngay cả gối đầu đều là hai cái ...” y hướng về phía Dung Việt Trạch chỉ vào hai gối đầu song song đặt ở đầu giường kia, chăn vẫn là chăn đôi đầu.

Dung Việt Trạch gặm quả táo ngay từ đầu nghe được còn có chút nghi hoặc, nghĩ là Dư Lăng đã nghĩ đến cái kia phương diện kia, khụ, hắn cảm thấy mình khẳng định đã hiểu nhầm ý của Dư Lăng. Dư Lăng vẫn còn là một đứa nhỏ như vậy, sao có thể tưởng tượng đến phương diện kia a, nhưng nhìn Dư Lăng nhướn mày nhìn về phía hắn cười xấu xa, hắn thiếu chút nữa bị sặc táo: “Khụ khụ khụ ... Tiểu Lăng em tưởng tượng đi đâu vậy a.” Dung Việt Trạch phát ra tiếng ho khan kinh thiên động địa. Dư Lăng này đi đâu mà bị người dạy hư vậy.

“Không phải sao?” Dư Lăng có vẻ thực vô tội: “Nếu không anh thường xuyên dẫn người trở về, anh chuẩn bị hai cái gối đầu để làm chi a, bất quá nhìn tại phân thượng anh làm tặc tương mặt cho em, em nên nói cho anh biết một câu a. Anh mang mấy cô bé trở về qua đêm, nhưng ngàn vạn làm tốt phòng hộ, đừng làm ra tai nạn chết người, a!”

Lần này là Dư Lăng hướng dẫn Dung Việt Trạch làm việc xấu không để lại dấu vết, trong lòng Dư Lăng,

hắn chính là cái đồ tồi có thể làm chuyện ngoại tình thiếu đạo đức như thế này thì còn cái gì mà không làm được. Nói vậy, tàn phá thiếu nam hoặc thiếu nữ cũng là bình thường đi.

Dung Việt Trạch không biết Dư Lăng dù thế nào cũng muốn coi hắn là một kẻ hư hỏng, hắn thấy vẻ mặt Dư Lăng ‘Anh giải thích chính là che giấu’, hắn, hắn, hắn còn phải giải thích một chút: “Anh có thói quen ngủ hai gối đầu, anh buổi tối ngủ say không quá thành thật, cho nên trong nhà cố ý cho làm cho anh một cái giường đôi, sợ anh buổi tối ngã xuống đất.”

“Vậy anh buổi tối sẽ không đem em đá xuống giường đi thôi?” Dư Lăng lui ra phía sau một bước: “Em nhưng trước tiên nói cho anh biết một tiếng a, anh nếu ngủ say không thành thật, trước khi anh đem em đá xuống giường, em khẳng định đem anh đá xuống trước đi.”

Dung Việt Trạch nhún nhún vai, không có đem những lời này ghi nhớ, hắn cũng không có đem người đá xuống giường.

Đó là bởi vì hiện tại anh còn không có cùng người khác ngủ chung bao giờ, Dư Lăng khinh thường biết biết miệng, y trước kia bị Dung Việt Trạch đá thắm. Đương nhiên, tại quá trình sửa đúng cái thói quen này của Dung Việt Trạch, y nuôi một thói quen, nếu hắn muốn nói lung tung, mặc kệ y ngủ say đến mức nào, tại thời điểm có người tới gần y, đều có thể phản xạ một cước liền đá ra đi. Dung Việt Trạch chính là bị chế phục như vậy.

Dư Lăng tự mình cầm một chiếc chăn, chiếm một nửa giường, tại giữa giường vạch một vách ngăn, trước tiên cảnh cáo Dung Việt Trạch: “Em nói trước nha, vượt qua vạch này, em liền đá anh xuống đất, đây là do anh xứng đáng a!!!”

Dung Việt Trạch hắn tin, hắn rất cực tin, hắn không biết mình có hay không thói quen đá người xuống giường, chính là Dư Lăng tuyệt đối có. Lại một lần nữa từ trên mặt đất đứng lên, Dung Việt Trạch ôm chăn nhu nhu đầu không rõ đây là lần thứ mấy hắn bị Dư Lăng đá xuống giường. Trên giường Dư Lăng tứ chi mở rộng ra, nằm ở trên giường, vù vù ngủ say, giống như cảm giác đến tầm mắt Dung Việt Trạch ai oán, y trở mình một cái, đưa lưng về phía Dung Việt Trạch tiếp tục ngủ.

Dung Việt Trạch cũng không biết Dư Lăng rốt cuộc ngủ hay không ngủ, nói y đang ngủ đi, hắn một chạm qua đi, khẳng định kẻ bên thượng một cước. Dư Lăng đá một cước, ánh mắt cũng không mở, tiếp tục ngủ, chính là Dư Lăng lại không nghĩ mình có bộ dáng không ngủ, ai có thể cả đêm không ngủ chờ đá người a.

Dung Việt Trạch thật sự không có cách, ôm chăn liền đi ra ngoài.

Thời điểm Dư Lăng nửa đêm rời giường đi tiểu, phát hiện bên cạnh không ai, y biết y đem Dung Việt Trạch cấp cường chế di dời. Nói thật ra, y đêm nay luôn đề phòng Dung Việt Trạch, sẽ không ngủ thực sâu, biết Dung Việt Trạch đi mất, y đến trên giường mới yên tâm đến, ngủ một giấc đến sáng.

Thời điểm Dư Lăng tỉnh lại, liền phát hiện có một người tiến vào trong ổ chăn của mình, y tưởng Dung Việt Trạch đã trở lại đâu. Cái tên vương bát đản này cư nhiên còn dám ôm thắt lưng, tay còn không thành thật. Được a, còn dám đùa giỡn ta, y vén chăn lên, lập tức liền vươn ra một cước, đem hắn đá xuống giường đi.

Người kia xuyên một thân áo ngủ màu lam, Dư Lăng đang nghĩ tới, Dung Việt Trạch như thế nào một tíc còn đổi hai cái áo ngủ a, cư nhiên thân thể còn có chút mỡ bụng. Người kia rên một tiếng liền từ trên mặt đất đi lên, vỗ vỗ trên người: “Ai, anh chừng nào thì học được ngủ say đá người...”

Quay đầu liền cho Dư Lăng nghiêm mặt, Dư Lăng này vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ đâu. Chỉ nhìn thấy đại cừu nhân Dư Huy kiếp trước, lông mày nhăn chặt lại, hai tay nắm chặt, có chút phòng bị nhìn chằm chằm Dư Lăng: “Người người nào a, Dung Việt Trạch đâu...”

Nói lên ân oán của Dư Lăng cùng Dư Huy, kia đủ để có thể viết một quyển sách. Trước kia Dư Lăng căn bản là không biết thân thể mình, cho nên cái thời điểm kia hai người bọn họ còn cùng chung một người ba, nhưng không phải một mẹ sinh ra từ một khắc sinh ra kia – hai người liền nhất định đối lập.

Hai người từ nhỏ liền chướng mắt nhau, đương nhiên Dư Lăng nhiều em trai như vậy, nếu mỗi tên đều giống như đánh giặc, như vậy y cái gì cũng không dùng được. Vấn đề là Dư Huy tuy cũng là em của y nhưng lại cùng các em trai khác không giống nhau.

Nữ nhân của Dư Hải Thiên tính cả An Huệ Lan, thân phận mẫu thân Dư Huy là cao nhất, Dư Huy mẫu thân là An Khang tiểu thư Khang gia T thị. An Khang không chỉ có thân phận đủ, cô cùng Dư Hải Thiên còn là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, môn đăng hộ đối, giống như Dư gia cùng Khang gia liền có ý để cho con trai và con gái đính hôn.

Tuy rằng sau đó, Dư Hải Thiên cưới An Huệ Lan, An Khang cũng gả cho người khác, nhưng là An Khang là con gái một, Dư Huy là cháu ngoại Khang gia, cũng là người thừa kế. Dư Huy có nhà mẹ đẻ thế lực liền trực tiếp cần môn Dư Lãng, cường bức địa vị của Dư Lãng.

Cái thời điểm kia, Dư Lãng chính là chán ghét Dư Huy, nhưng khi y biết y mới là con trai ruột của An Khang, mà lại hoài nghi An Khang rất có thể đã sớm biết điểm ấy, hơn nữa thủy chung quyết định giữ gìn nuôi nấng Dư Huy, còn đem Dư Huy thật sự trở thành con trai ruột. Nên ngay khi Dư Huy bò lên giường Dung Việt Trạch y liền từ chán ghét biến thành hận thù.

Nhưng y vẫn luôn cho rằng Dư Huy là bên thứ ba chen chân đâu, không nghĩ ra rằng Dư Huy cùng Dung Việt Trạch đã sớm nhận thức, nói không chừng còn có một chân, hai chân ba chân vô số chân...

Dư Lãng cảm giác phi thường ghê tởm, y cầm lấy gối đầu liền tạp hướng Dư Huy, không đúng, bây giờ còn là Khang Huy. Dem chân chùm lên đầu Khang Huy, liền cười đi lên, nắm chặt nắm tay nhỏ liền đầu vô, đồng thời không quên nhớ tới món nghề nổi danh của mình, y hắng giọng liền kêu lên: “Có kẻ trộm a, bắt kẻ trộm a...”

Dung Việt Trạch ngủ ở cách vách, nghe thấy trong phòng chính mình phát ra tiếng ồn ào, liền nhanh chóng lao tới, mở cửa chỉ thấy Dư Lãng cười ở trên người Khang Huy, đối với Khang Huy liều mạng đá đánh. Khang Huy thì đỏ mặt, bị đặt ở trên mặt đất, căn bản là trở mình không được, hắt trên mặt đất sờ soạn một chai bia, đang muốn hướng Dư Lãng trên đầu đập xuống.

Dung Việt Trạch cả kinh: “Dừng tay!! Khang Huy đó là em họ anh.”

Khang Huy giơ chai bia sừng sốt một chút, y là biểu đệ Dung Việt Trạch, như vậy y, chính là Dư Lãng, con trai bảo bối Dư Hải Thiên phụng ở trong lòng bàn tay.

Khang Huy sừng sốt, Dư Lãng cũng không có dừng tay, Khang Huy trong nháy mắt chần chờ. Dư Lãng ngược lại càng tức giận, y lúc trước hoài nghi Khang Huy cùng với Dung Việt Trạch có một chân, hiện tại y hoài nghi Khang Huy đã sớm biết thân thế của mình. Hắn trốn sau lưng tính kế mình, cả đời như vậy, chờ y cùng Dư Hải Thiên tình cảm vỡ tan tái nhảy ra đúng không, y không đánh hắn có quỷ mới tin đâu.

Dư Lãng một quyền dùng sức đánh vào trên bụng Khang Huy. Đồ rùa đen rút đầu đến đánh ta a, ta sẽ khiến cho ngươi xuất hiện trước mặt Dư Hải Thiên với ấn tượng xấu nhất. Người nếu không đánh ta, ta trong chốc lát tự mình đâm đầu vào tường: “Tao đánh chết mày...”

Khang Huy rốt cuộc bực mình, dựa vào cái gì mà cha hắn không biết, hoàn toàn không biết đến sự hiện hữu của hắn. Mà y thì lại được cha nâng niu trong lòng bàn tay, loại lửa giận này còn khiến hắn bực mình hơn nữa. Lửa giận thiêu đốt lí trí, hắn quên lời An Khang nói với hắn. Dung Việt Trạch vừa mới bắt được Dư Lãng, Khang Huy liền dùng chai bia “bính” một tiếng đánh vào trên đầu Dư Lãng.

Dư Lãng đầu đầy máu tươi, choáng váng, vụng ở tại trong ngực Dung Việt Trạch, trong lòng vui mừng. Tiểu tử, chỉ bằng như thế này mà muốn đấu với ta, chấp cả người lẫn An Huệ Lan cùng nhau, các người đều đấu không lại ta!!!

+++++

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảo tương thừa đã bị hỏng mất rồi.

Ai, ta sợ có người nói Dư Lãng khi dễ người, ta cam đoan y tuyệt đối không có khi dễ người, mẹ đẻ An Khang bỏ lại y, lựa chọn nuôi lớn Khang Huy từ nhỏ, mà dương mẫu của y An Huệ Lan, đối với y cho tới bây giờ cũng chỉ là lợi dụng, đời trước Dư Lãng cố tình đối với nàng có tình cảm rất thâm, thậm chí bởi vì y cảm thấy Dư Hải Thiên đối An Huệ Lan không tốt, cùng Dư Hải Thiên trở mặt.

Từ đời trước đều hiện tại, có thể thiết tình đối y cũng chỉ có Dư Hải Thiên, đời này, nếu như nói Dư Lãng có người cần xin lỗi, khả năng cũng chỉ có Dư Hải Thiên, y biết y không phải đứa nhỏ của Dư Hải Thiên,

lại hưởng thụ sủng ái của Dư Hải Thiên. Đây là điểm duy nhất y muốn xin lỗi Dư Hải Thiên, nhưng Dư Lăng không thể nói ra đến a. Đương nhiên, Dư Lăng căn bản liền không muốn nói, về phần di sản, chẳng sợ về sau Dư Lăng không cần phải đền tội, cũng còn không biết hai người bọn họ ai chết trước đâu.

Bằng không, ta viết một phiên ngoại về Dư Hải Thiên?

Lời editor: Ta thật sự rất lười a... Cầu người betaaaaa.....

33. Chương 33

Edit: Linh

Dung Việt Trạch trước tiên đưa Dư Lăng đưa vào bệnh viện, hắn không muốn làm lớn chuyện, nhưng hắn cũng biết Dư Lăng được nuông chiều từ bé, giờ y đầu đầy máu lại còn bị ngắt, hắn không dám đem người mang tới phòng y tế. Bị thương đến mức như thế này làm hắn không dám tin tưởng vào phòng y tế của trường học nơi mà chụp các lớp hay kiểm tra não bộ đều không làm được. Dung Việt Trạch trên đường đi liền gọi điện thoại cho Dung An Thụy, Dung An Thụy lại báo cho An Huệ Lan, nghĩ nghĩ lại gọi một cú điện thoại cho Dư Hải Thiên.

Trên điện thoại của Dư Hải Thiên có lưu số của Dung An Thụy, là do thời điểm hắn mua điện thoại cho Dư Lăng cũng tặng Dung An Thụy một cái. Chính là sợ Dư Lăng ở trường học xảy ra chuyện gì thì Dung An Thụy có thể gọi điện báo cho hắn một tiếng. Qua bao nhiêu năm như vậy, công năng của chiếc di động này một lần đều chưa từng được dùng qua, Dư Lăng cho tới bây giờ đều chưa từng xảy ra chuyện gì. Đương nhiên, Dư Hải Thiên đến tận bây giờ cũng không hề muốn dùng đến nó.

Thời điểm Dung An Thụy gọi điện cho Dư Hải Thiên, thanh âm hắn trừ bỏ tức giận thì cũng rất vững vàng. Hắn chỉ là tức giận vì có người dám đánh Dư Lăng chứ không có lo lắng về thương thế của y, chẳng qua, hắn cảm thấy loại sự tình này hắn là nên báo một chút cho Dư Hải Thiên: “Dư thúc thúc, Dư Tiểu Lang bị người đánh...”

Đầu óc của Dư Hải Thiên “Ồng” lên một tiếng, cà phê bưng trên tay cũng có chút không xong, bị văng ra ngoài một gã cấp dưới đã muốn vươn tay ra tiếp tách cà phê liền bị hắn một tay gạt ra. Dư Hải Thiên chậm rãi đem cà phê đặt lên bàn, trong đầu mới tỉnh táo lại một chút. Dừng vài giây, hắn mới tìm về thanh âm của mình: “Các con hiện đang ở đâu?”

Thanh âm của Dư Hải Thiên lộ ra một cổ lãnh ý, Dung An Thụy ở đầu dây bên kia liền rung mình một cái, hắn nhanh chóng thông báo tình hình cho Dư Hải Thiên: “Dư Tiểu Lang được đưa đến bệnh viện, cháu đang ngồi xe đuổi theo, trong chốc lát là có thể nhìn thấy y. Ngài đừng lo lắng, Dư Tiểu Lang không có việc gì, chỉ là bị vỗ chai bìa đập một cái...”

Nói xong Dung An Thụy liền im bật, hắn đây là đang an ủi người ta đúng không? Dư Lăng lớn như vậy, hình như một miếng da cũng chưa từng bị cọ rách bao giờ. Ngay cả hắn, từ nhỏ đã quen đánh người cũng bị người ta đánh, nhưng là không có bị ai lấy chai bìa đập vào ót a.

Dư Hải Thiên bên kia ngược lại trở nên im lặng, không phải là một chai bìa đi, một chai bìa... Đầu óc hắn quay cuồng một trận, nói một câu sẽ nhanh chóng trở về. Để điện thoại xuống liền đối với tên cấp dưới bị dọa hoảng nói: “Đặt cho tôi vé máy bay, hôm nay! sớm nhất!”

Dung An Thụy chạy vào bệnh viện, ngoài phòng cấp cứu cửa chợt nghe thấy Dư Lăng ở bên trong ngao ngao kêu to. Hắn nghe ánh mắt đều đỏ, kêu to như giết heo vậy, hắn là Dư Tiểu Lang đau nhiều lắm a.

Đối với việc Dư Lăng bị thương, Dung An Thụy rất áy náy. Hắn từ nhỏ liền bộ dạng cường tráng, thời điểm đến trường liền che chở Dư Lăng, hơn nữa, nếu không phải hắn tới hôm qua không về trường học, Dư Tiểu Lang cũng không bị người đánh a. Tiền của hắn cũng là do Dư Tiểu Lang đưa đó. Dư Tiểu Lang không đưa hắn tiền, hắn ngày hôm qua sẽ ở trường học. Dư Tiểu Lang sẽ không bị đánh, không ngờ Dư Tiểu Lang cho hắn tiền, lại khiến y bị đánh một trận a.

Thời điểm du tiểu lang bị người đánh, hẳn cư nhiên không có ở bên người y, ngay cả hẳn đều chưa từng đánh qua Dư Tiểu Lang. Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào dám đánh y a? Không biết du tiểu lang là được hẳn bảo kê à!!! =))

Dung An Thụy âm trầm xem xét Khang Huy đứng ở một bên, người này hẳn không biết. Dung Việt Trạch ở trong điện thoại không nói rõ ràng, hẳn không biết Dư Tiểu Lang là bị đánh như thế nào. Nhưng là nơi này chỉ có hai người, Dung Việt Trạch dù sao cũng không có khả năng muốn đánh chết Dư Lãng, hẳn đoán người đánh Dư Lãng là cái người mà hẳn không biết này. Mối người này bị bầm một vết nhỏ như cái móng tay vậy, Dư Lãng còn đang ở trong phòng cấp cứu đâu. Không được, hẳn phải thay Dư Lãng đánh trả.

Dung An Thụy suy nghĩ rồi quyết định, vì sợ đánh sai người, hẳn còn đặc biệt đi về phía Dung Việt Trạch xác nhận một chút: “Anh, là người này đánh Dư Tiểu Lang đúng không?”

Dung Việt Trạch cũng không rõ Dư Lãng cùng Khang Huy rốt cuộc là như thế nào đánh nhau, Khang Huy nói là Dư Lãng động tay trước, xem hẳn như kẻ trộm. Hẳn bị đánh đến bực mình mới lấy chai bia đập y.

Không nói đến chuyện trước đó hẳn đã ngăn Dư Lãng rồi Khang Huy mới dùng chai bia đánh người. Lại còn chuyện Dư Lãng xem Khang Huy như kẻ trộm mới đánh y. Cái lý do này Dung Việt Trạch không có tin tưởng, hẳn sau khi vào cửa Dư Lãng đối với Khang Huy hết đánh lại đá, hẳn không thể bay đến cần chết hẳn, kia quả thực là muốn đánh chết người nha.

Đương nhiên, rốt cuộc là tại sao lại đánh nhau, Dư Lãng hôn mê, Dung Việt Trạch còn chưa hỏi đâu. Hẳn cũng không hiểu rõ nên trách ai, bất quá nhìn đến Dung An Thụy đỏ mắt nhìn Khang Huy, mà hẳn cùng Khang Huy là quan hệ này, chưa ý thức được thì đã thay y giải vây: “Tiểu Huy không phải cố ý, Dư Lãng thương không nặng ...”

Dung An Thụy không thể tin nhìn phòng cấp cứu: “Đã bị đưa vào phòng cấp cứu, còn nói thương không nặng? Anh xem Dư Tiểu Lang đều đau đến mức ngoao ngoao kêu to!!!”

“Đồ yếu ớt!!” Khang Huy đối với Dư Lãng còn đang kêu to cho ra một cái đánh giá thực khách quan, khả năng còn kèm theo một chút ghen tỵ. Chính là nếu Dư Lãng ở đây, mà người nói không phải là Khang Huy, không chừng có khi còn gật đầu tán thành, cảm thấy quả thật là mình bị nuôi thành rất yếu ớt.

Nhưng Dung An Thụy nghe vào trong tai, đây là lời ác độc không những không tử tế lại còn có chút vui sướng khi người gặp họa, đánh người ta xong còn nói mát?! Hẳn lập tức liền bùng nổ, nhảy dựng lên đánh một quyền vào mặt Khang Huy: “Được, tao muốn nhìn xem, tao đánh mày vào phòng cấp cứu, xem mày có yếu ớt hay không!”

Dung An Thụy nguyên bản là muốn thay Dư Lãng báo thù, đánh Khang Huy thành bán thân bất toại. Nhưng Dung Việt Trạch còn ở chỗ này đâu, mối quan hệ giữa hẳn là Khang Huy không thể so sánh với Dung An Thụy và Dư Lãng. Vấn đề ở chỗ Khang Huy đánh là em họ ngoại của hẳn, hiện tại Dung An Thụy lại giúp y báo thù, muốn đánh Khang Huy mà Dung An Thụy cũng là em họ hẳn, hẳn muốn cản. Chính là nếu để ba hẳn biết việc này, cũng phải nói hẳn một tiếng ăn cây táo rào cây sung.

May mắn cuối cùng An Huệ Lan cũng đến.

Lúc An Huệ Lan nhận được điện thoại, cô nàng còn cảm thấy cao hứng. Mấy năm nay cô ta vậy mà bị Dư Lãng chơi đùa đến thắm, có đôi khi còn muốn tận tay bóp chết y. Hiện tại rốt cuộc y cũng gặp báo ứng, cô ta trên đường đi cố ý chậm rãi lê la, vậy nên khoảng cách so với Dung An Thụy còn gần hơn lại thành ra so với hẳn đến còn muộn. Đến bệnh viện thấy Khang Huy bị đánh mới có chút sốt ruột.

An Huệ Lan liền đem Dung An Thụy ngăn lại, đem Khang Huy bảo vệ ở phía sau.

Dung An Thụy một quyền bị dừng lại giữa chừng, xem chút thì đánh lên người An Huệ Lan.

“

“Lãng Lãng có chuyện gì thì từ từ nói, làm sao mà phải đánh nhau a. Chuyện này có khi là do hiểu nhầm, hẳn sau không cần động thủ như vậy a?” khi An Huệ Lan nói những lời này, Dư Lãng thiếu chút nữa bị tức đến hôn mê. Không nói y bị đánh đến như thế này là đúng hay sai, nhưng dù sao nhìn bên ngoài thì y cũng là con ruột của bà ta đó.

Dung An Thụy cũng có cảm giác này.

Dư Lãng ở phòng cấp cứu giằng co cùng bác sĩ nửa ngày, vết thương này đâu cần đến phòng cấp cứu a. Lau khô chỗ máu bị chảy, ngay cả khâu lại cũng không cần, chính là nhìn có chút dọa người mà thôi. Đương nhiên, Dư Lãng kêu to cũng rất dọa người. Bất quá thân thể Dư Lãng không tốt nha, miệng vết thương bằng bó xong, buổi tối lại bắt đầu bị nóng lên.

Dung An Thụy không về, hẩn ngủ bên cạnh Dư Lãng, thấy Dư Lãng nóng lên liền xuống giường tìm thuốc cho y uống. Bưng một cốc nước, thử thử độ ấm xong mới đưa cho Dư Lãng, còn có chút oán giận: “Cậu nói tại sao lại cứ đòi xuất viện để làm gì a, cũng không cần cậu bỏ tiền thuốc men, cậu giúp tên hốn đản Khang Huy đó tích kiệm tiền, có phải đầu cậu bị đánh đến hỏng không hả? Thật là vợ vẩn mà!”

Dung An Thụy tên này tương đối tiếc mạng, ngay cả một vết trầy da nhỏ như vậy hẩn cũng phải đi đến phòng y tế ngàn dò vạ dặn bác sĩ. Hẩn thật sự không thể lí giải Dư Lãng sao lại có thể dễ sang sớm bị người đánh vỡ đầu, giữa trưa liền đòi xuất viện.

Dư Lãng có chút chóng mặt, bất quá đầu óc lại rất hưng phấn, Khang Huy ngày mai có thể nhìn thấy Dư Hải Thiên. Y cũng không thể để mọi chuyện dựa theo kế hoạch của bọn họ, giống như đời trước, y vừa mới trở mặt cùng Dư Hải Thiên. Khang Huy và mẹ của hẩn liền tới ngay sau lưng bổ khuyết ghé trống, tùy tiện đều khiến y cùng Dư Hải Thiên cãi nhau lớn hơn. Trùng hợp đến như vậy, làm y cũng phải hoài nghi có phải bọn họ sai sử Thẩm Phỉ nháo đến cửa nhà hay không.

Khang Huy nếu đã muốn đến, y cũng không thể đem người nhét trở lại bụng mẹ hẩn đi. Hẩn tìm tới cửa, y không quá để ý, chính là Khang Huy khi nào muốn đem thân thể của mình làm rõ, khi nào thì làm rõ, cái này không thể được.

Y đến bắt lấy quyền chủ động, hiện tại cần sắp xếp tốt thời gian để Dư Hải Thiên chạm mặt Khang Huy.

Dư Lãng uống thuốc: “Là tớ muốn xuất viện sao? Nếu theo ý tớ, tớ đều muốn ở bệnh viện đến khi nào Khang Huy phá sản đó, là mẹ tớ muốn xuất viện, bà ấy có vẻ rất thích Khang Huy.”

Dư Lãng đương nhiên biết vì cái gì mà An Huệ Lan không cho y nằm viện, chờ Dư Hải Thiên trở về, nhìn thấy y ở bệnh viện còn có thể có thái độ tốt đối với Khang Huy sao? Ở nhà, hoàn cảnh cũng không giống, ít nhất có thể nói rằng y không bị thương nặng như vậy a. Có khi đến trong miệng An Huệ Lan còn trở thành bị rách ít da thôi.

An Huệ Lan nào muốn cho Dư Hải Thiên có ác cảm với Khang Huy đâu? mẫu tử liên tâm, huyết thống thiên tính, con trai ruột cùng con nuôi An Huệ Lan phân rất rõ ràng. Trước kia y coi bà ta như mẹ ruột mà hiếu kính, cho bà ta nhiều chỗ tốt như vậy, cuối cùng, con ruột của bà cũng vẫn là Khang Huy đó thôi. Huống chi hiện tại, y đối xử với An Huệ Lan như với mẹ kế, ghét bỏ đến như vậy, bà ta còn không được trở thành vợ chính thức của Dư Hải Thiên đâu.

Giỏ trúc mức nước, công dã tràng, bà ta chỗ nào tốt cũng không chiếm được, An Huệ Lan khẳng định đều tức đến xanh ruột. Phỏng chừng bà nhớ đứa con trai ruột này đến điên rồi. Thời điểm y xuất viện, An Huệ Lan còn muốn mời Khang Huy về nhà chơi đó.

Dư Lãng duy nhất không rõ chính là, An Huệ Lan rốt cuộc tính toán như thế nào, bà ta hoài cái tâm tư gì mà đem y cùng Khang Huy trộm trao đổi đầu. Lập tức, biến thành mọi người cũng không thể quay đầu lại.

Dung An Thụy hết chỗ nói rồi, hẩn cuối cùng cũng biết vì cái gì Dư Lãng không quá thân cận mẹ y.

Mẹ người khác đều là con mình tốt mình liền tốt, mẹ Dư Lãng đều là con người ta đều tốt. Liên biểu hiện ngày hôm nay của mẹ Dư Lãng, nếu hẩn không thật sự hiểu rõ, hẩn còn tưởng đây là mẹ Khang Huy đâu. Nhìn xem. với Khang Huy còn đó là vẻ mặt hoà ái dễ gần, còn sợ Khang Huy áy náy, đối với hành vi đánh Dư Lãng thành như vậy của Khang Huy còn lý giải rất nhiều, này rất... Chẳng sợ mẹ kế của hẩn cũng không dám đối với hẩn như vậy, mặc kệ hận hẩn đến nghiêng rang nghiêng lợi, bên ngoài đời phải giữ gìn cho hẩn đó.

Tại suy nghĩ bình thường của Dung An Thụy, loại mẹ đẻ như An Huệ Lan, Dư Lãng chính là không cần để ý. An Huệ Lan không phải nói người khác đều sai, sao có thể đem một nửa lỗi đổ lên đầu Dư Lãng a. Hai bên đều có sai, chẳng phải là nói Khang Huy đem Dư Lãng đánh chảy máu đầu là đúng ư.

Xem ra một người không thể chiếm hết chỗ tốt, một bên Dư Lãng có một người cha không có đạo lý sủng nịch y, Dư Hải Thiên có thể vì y mà lên mái nhà lật ngói. Lại tới rồi một cái người mẹ dễ thị phi rất phân minh, cánh tay khừ tay đều với ra bên ngoài.

Dung An Thụy đối Dư Lãng có vài phần đồng tình cùng mệnh tương liên, mẹ của hai người bọn họ tám lạng nửa cân, chẳng qua Dư Lãng đó là một người mẹ dễ mà thôi, này... Này giống như càng đáng thương cảm a. Từ này mà nói, Dư Lãng so với hắn còn xui xẻo hơn. Hắn muốn an ủi Dư Lãng bị mẹ dễ làm thương tổn tâm hồn, ghen nửa ngày, mới có thể nói đến một câu: “Ai, Dư Tiểu Lang cậu đừng quá đau buồn, mẹ cậu chính là, chính là rất thông tình đạt lý đi!!!”

Thông tình đạt lý? An Huệ Lan? Dư Lãng mặc kệ dung Tiểu Nhị Tử cái tiểu tử gốc này, y uống thuốc có chút buồn ngủ, tiến vào ổ chăn mà bắt đầu ngủ. Không biết Dư Hải Thiên khi nào thì trở về, có lẽ y dưỡng tốt tinh thần, còn có thể nhìn đến một hồi thúc phụ tử gặp nhau thâm tình rơi lệ đâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-lang-te-tu>